

#NÖDVÄRN

2017

Jag var på utbildning i taktisk konflikthantering och skulle sätta tourniquet, ett avsnörande förband, på manlig kollegas lår. Han säger: "Jag ska bara flytta kuken så du inte får med den också! Höhöhö"

2017

*"Äntligen har du hittat din naturliga plats"
- kommentar från förbipasserande manlig kollega när jag plockade ur diskmaskinen.*

2017

Tidigare i denna vecka hade jag och min manliga kollega tagit in en man på kroppsbesiktning. När kissprovet skulle tas och min manliga kollega skulle gå ut för att utföra detta skickade stationsbefälet med honom orden "akta dig så du inte behöver göra en #metoo efteråt" och båda kollegorna vek sig av skratt.

#nödvarn

Avsikten med polisens metoo-upprop #nödvarn har varit att samla in vittnesmål om sexuella eller andra trakasserier, maktmissbruk, tystnadskultur och kränkningar som upplevts internt inom Polisen. Målet med insamlingen är att lämna över sammanställningen av vittnesmål till rikspolischefen, justitieministern och mediehus för att påvisa behovet av förändring. Vi kommer också lämna ett ex till Polismuseet för att dokument om vår nutidshistoria ska sparas. Det här är ett skrik, ett rop på hjälp: **DET RÄCKER NU, VI HAR FÅTT NOG!** Det här är ett stort steg mot förändring.

I en hemlig Facebook grupp som heter #nödvarn med ca 5000 medlemmar har polisanställda och tidigare polisanställda lämnat vittnesmål om sin utsatthet. Poliser, före detta poliser, civilanställda,

före detta civilanställda och polisstuderande har alla fått göra sin röst hörd eller helt tyst sälla sig till gruppen för att påvisa problemen. En efter en i en tillsynes aldrig sinande ström växer medlemsantalet i #nödvarn och det är bevis nog för problemets omfattning. Sexism och trakasserier pågår inom polisen och än är många historier inte berättade. Flertalet är drabbade och det lämnar ingen oberörd. I #nödvarn har det skapats ett forum där många vågar dela med sig av sina erfarenheter och styrgruppen har gjort allt för att alla ska känna sig trygga att berätta. Det har varit helt avgörande att ingen ska känna oro för kommande represalier eller andra omständigheter som påverkar den enskilde negativt. Alla vittnesmål har anonymiserats för att omöjliggöra identifiering av person och plats.

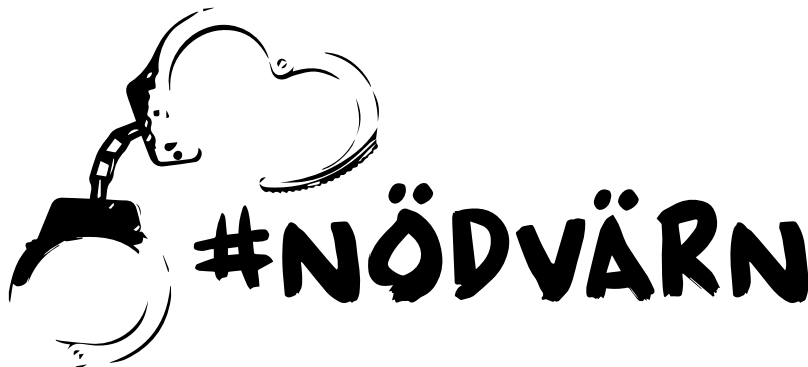
Styrgruppen för #nödvarn består av

Kerstin Dejemyr – polis och verksamhetsspecialist NOA

Meta Broddare – före detta polis

Maria Larsson – VD Social Navigation & Innovation Sverige AB samt

Insamlingsstiftelsen DOLT – Det osynliga våldet

Passar inte till upprorsman
och tvangs ändå bli det.
Varför är inte mitt öde privat?
Varför rotar jag i det?
Eller, om jag nu måste slåss,
varför sker det med plåga?
Varför inte med klingande spel,
när sist jag tvingas våga?

Blod av mitt blod, ni som dömt mig hårt
och mig i skam förskjutit,
nog kände jag, då jag slungades ut,
att mot ett helt jag brutit,
kände en helig gemenskap
bakom de dömande orden,
visste med ångest: ni är jag -
och böjdes ner mot jorden.

Men där jag låg och trodde mig stum,
hörde jag mörkret kvida.
Själur ur samma kvalens rum
andades vid min sida.
Jag hörde mitt eget rop om hjälp
ur öde öknar stiga,
visste med ångest: jag är ni -
och kunde inte tåga.

Feg, feg, trefalt feg
måste jag ändå fäkta,
slås till jorden och resa mig upp
med alla nerver bräckta,
måste känna som brännjärn
de obönhörligas domar -
och lyda och lyda en svidande eld,
som fram ur mörkret blommar.

”Bekännelse”
av Karin Boye år 1935

Vi har bett några polisanställda med lång erfarenhet att skriva ett förord till de vittnesmål som lämnas. Vi har med detta eftersökt en analys av situationen, reflektioner över riskerna vi står inför i nuläget samt vilka möjligheterna kan vara i framtiden.

Orättvisor, rädsla och maktspråk inom polisen. Vad bör göras?

I den flodvåg av vittnesmål som #metoo-rörelsen har gett upphov till är det nu polisens tur. Det har höjts röster för att låta vittnesmålen stanna internt för att inte solka ner bilden av polisen. Men det är en kontraproduktiv inställning. Polisen ska söka sanningen och skadas av hemlighetsmakeri. Om inte Polismyndigheten vågar blotta sina egna misstag, hur ska andra då våga lita på polisen när tryggheten hotas?

De berättelser som nu publiceras är starkt berörande. De talar för sig själva. Men reaktionerna får inte stanna vid upprördhet och fördömanden, påpekanden om vikten av att anmäla eller att det finns policydokument som säger att detta inte får förekomma. Vittnesmålen är en signal. Något är i olag. De personer som tagit mod till sig att berätta sina historier har ofta gjort det i syfte att andra inte ska behöva utsättas för samma behandling. Frågan är nu om de har lyckats att slå larm eller om de kommer att utsättas för ytterligare ett svek av den arbetsgivare som tidigare ofta inte har förmått att skydda dem.

Polismyndighetens ansvar

Hur polisledningen kommer att ta emot dessa vittnesmål är avgörande för vägen framåt. I bästa fall leder de till en insikt om att det under ytan finns många fler berättelser och exempel på hur härskartekniker och destruktivt utövande av makt har skapat rädsla i en organisation som förväntas försvara demokratins och alla människors lika värde. I sämsta fall kommer Polismyndigheten istället att rikta sin energi mot att försvara sitt eget anseende, och skademinimera genom legitimitetsskapande strategier. Förhållnings-

sättet att bygga fasader istället för att fokusera på sin uppgift har beskrivits av olika forskare, till exempel organisationsforskaren Mats Alvesson och polisforskaren Stefan Holgersson. Den senare har dessutom visat hur detta sker och vilka strategier som just polisen använder sig av.

Om inte Polismyndigheten tar emot detta upprop som en hjälp att bekämpa något som har gått fel är det som att inte ta sjukdomssymtom, bilbesiktningens anmärkningar eller larm om gifter i miljön på allvar. Signaler om sexuella trakasserier, kränkande särbehandling, diskriminering och härskartekniker handlar inte bara om anställdas välbefinnande. I förlängningen drabbar det polisens verksamhet om anställda far illa, är rädda eller anpassar sitt beteende efter destruktiva normer. Larmsignalerna är en hjälp att rätta till det som på sikt kan leda till ännu allvarigare tillstånd och Polismyndigheten behöver nu undersöka problemet, identifiera de destruktiva processer som lett till detta och att vidta verkkningsfulla åtgärder.

Uppropet handlar om något mycket viktigare än om polisens anseende. Det värsta som kan hända nu är att Polismyndigheten använder någon av de strategier som rutinmässigt tas fram när bilden av polisen riskerar att fläckas, såsom:

- Tystnad och passivitet tills stormen lagt sig
- Hänvisningar till upprättade policydokument
- Försök att minska trovärdigheten hos de som framfört kritik
- Bagatellisering och relativisering av berättelserna
- Konstateranden att det finns rutiner och ritualer som ska lösa problemen
- Krav på brottsanmälningar och att

efter det förklara sig oförmögna att yttra sig p.g.a. pågående utredning

- Fluffiga uttalanden om värdegrund och normer
- Kraftfulla fördömanden som ersättning för konkret handling
- Avledande strategier där man lyfter fram något annat område där insatser redan har gjorts, till exempel lönekartläggning eller satsning på att rekrytera kvinnliga chefer.
- Mediestrategier och insatser av PR-byråer

Verksamhetsplaner ska vara ett redskap för aktivitet, men inom polisen liknar de istället ofta reklamkampanjer vars syfte verkar vara att uppvisa en tilltalande fasad. Det är ett problem. Om polisledningen svarar med rituella deklamationer är det en signal om att läget är riktigt allvarligt. Nöjer sig myndigheten med att påstå sådant som att de ska satsa hårt (eller ännu värre: att de ska *”fortsätta att satsa hårt”*), att det finns fungerande rutiner, att de drabbade måste anmäla, eller något annat allmängiltigt och till intet förpliktigade, kommer de grusade förhoppningarna hos dem vars förväntningar nu har väckts att skapa ett ännu sämre utgångsläge. Fraser och tomma utfästelser från ledningen har effekten att de sänker medarbetarnas förtroende för att ledningen har en uppriktig vilja att komma tillrätta med kränkningarna. Det som beskrivs i uppropet är ett **arbetsmiljöproblem**, och det är arbetsgivarens skyldighet att vidta åtgärder för att komma tillrätta med dem. Då räcker det inte att hänvisa de som drabbas av effekterna av den dåliga arbetsmiljön att de är skyldiga att anmäla brott.

Fallgropen med ett ensidigt fokus på brottsutredning

Polisledningen hänvisar regelmässigt

till att det finns rutiner för sexuella trakasserier och diskriminering. Brottska anmälas och arbetsmiljöproblem hanteras av en överordnad. Men brottsanmälningar följer en egen logik, som i sig kan göra att den utsatte drar sig för att anmäla.

Inom polisorganisationen är det väl känt att de som har anmält sexuella ofredanden eller andra brottsliga handlingar från kolleger ofta har fått betala ett mycket högt pris. Berättelserna om de konsekvenser som har följt i kölvattnet på anmälningarna visar ofta att de utsatta har upplevt den efterföljande processen som ännu mer smärtsam än den brottsliga handling som ledde till anmälan. Detta har både gällt själva rättsprocessen och reaktionerna från omgivningen, till exempel att utsättas för stark missaktning, repressalier och utfrysning. Det finns gott om exempel på att sådana processer lett till allvarliga psykosociala och medicinska problem. Den här typen av erfarenheter gör att många inte ens vågar berätta om övergreppen av rädsla för att situationen inte ska lösas utan förvärras, vilket är väl känt av de flesta med lite insyn i vad det innebär att anmäla en kollega. Naturligtvis ska utgångspunkten vara att brott anmälas och att de som gör det ska få allt stöd som är möjligt. Detta har dock ofta inte varit fallet, kanske för att de som borde ha gett stöd till anmälaren också är en del av de strukturer som gett upphov till övergreppen, har starkare lojaliteter till den anmälda än till anmälaren eller helt enkelt gömmer sig bakom föreställningen om opartiskhet och att inte vilja ta ställning innan skuldfrågan har slagits fast av en domstol. Men även i de fall ett sådant stöd har getts har det ofta varit otillräckligt. Det får inte vara så att kravet på den utsatte att ensam bära alla konsekvenserna av brottsanmälan gör att den nödvändiga förändringen uteblir. Det måste vara den utsatte som själv avgör om en brottsanmälan är värt priset eftersom en sådan process följer en egen logik.

Inom rättsutövningen har den enskilde rätt att betraktas som oskyldig till dess motsatsen är bevisad. Rättsprocessen byggs också upp som en kraftmätning mellan misstänkt och målsägande där den misstänkte har rätt till ett ombud som granskar anklagelseakten, letar

efter svagheter, inkonsekvens, bristande evidens och annat som kan ställa skulden i minsta tvivel. Rädsla för att anmäla beror också på att det ofta saknas vittnen och dokumentation på övergreppen. Ibland är vittnena medansvariga för det som sker och ibland vågar de helt enkelt inte medverka i en rättsprocess. Risken är därför stor att processen runt anmälan innebär en ytterligare kränkning, i synnerhet när omgivningen inte vågar vittna och påstår att de inte har sett vad som hänt.

Tröskeln för vad som kan lagföras är också hög och måste så vara. Rättsäkerheten kräver höga beviskrav och det ska vara ställt utom rimligt tvivel att den misstänkte är skyldig. Annars ska hen frias. Många kränkningar sker också på ett sätt som gör att de ligger utanför det uppenbart straffbara, men är tydliga trakasserier och utgör oacceptabel mobbing.

Det kan tyckas självklart att påtala att många exempel utgör brott som borde anmälas, men problemet är inte att denna kunskap saknas. Polisanställda vet att brott ska anmälas. Brottbekämpning är en del av själva verksamhetsidén. Problemet är att så få trots detta har gjort anmälningar. En ledning som inte tar hänsyn till detta kan medverka till att brottsoffer istället för att få upprättelse mals sönder i den process som en brottsanmälan kan leda till.

Ett ensidigt brottsfokus riskerar också att den möjliggörande kontexten glöms bort, och även om brott anmäls så hindrar detta inte på något sätt att andra åtgärder vidtas med syfte att skapa en trygg miljö, fri från kränkningar. Åtgärder i en arbetsmiljö är något annat än hantera en flod av anmälningar. Lösningen är alltså INTE en uppmaning att göra det som alla vet kan göras, utan att först försöka förstå varför det inte sker och att hitta orsakerna till den låga anmälningsbenägenheten. Okänsliga krav på den utsatte att göra brottsanmälan och delta i en förundersökning riskerar att den utsatte inte skyddas utan istället riskerar att ytterligare brytas ner.

Inte bara sexuella trakasserier

Metoo-rörelsen har haft ett starkt fokus på sexuella trakasserier, vilket också har avspeglat sig i #nödvärnsberättelserna. Men många har vittnat om att andra kränkningar är både vanligare och minst lika skadliga som de rena sexuella trakasserier. Förminskning, misstänkliggörande, utfrysning, osynliggörande, förakt och fientlighet är några av de företeelser som beskrivs i uppropet. De till synes oförargliga och oavsiktliga strategierna att förminska de som inte uppfyller den manligt kodade normen kan för den drabbade vara ännu mer plågsamma för de drabbade eftersom de ofta är normaliserade och sker så subtilt att den som påtalar dem döms ut som lättkränt och överkänslig.

Ibland handlar det om medvetna och uttalat fientliga handlingar, men lika ofta om dolda normer och kollektiva föreställningar om vad som ger hög status eller förpassar medarbetare till periferin. Sådana maktstrukturer kan hänga samman med kön, men lika ofta med etnisk bakgrund, religiös tillhörighet, funktionsvariation, sexuell läggning eller hierarkin mellan poliser och civilanställda. En undersökning som inte berör dessa områden kommer därför att osynliggöra viktiga delar av osunda maktstrukturer.

Tystnadskulturen

Uppropet har framförallt visat hur svårt det är att slå larm och hur ensamt det kan bli för den som utsätts. Många av de övergrepp som beskrivs hade kunnat undvikas om det funnits personer i omgivningen som omedelbart hade reagerat och sagt stopp. Vad är det för krafter som gör att ingen vill gå emot maktspel, trakasserier och kränkningar? Vad är det som gör att de som utsätts ofta skuldbelägger sig själva och känner skam istället för ilska?

När omgivningen blundar, förmedlas också en bild av att det finns ett tyst samtycke. Eller åtminstone en bild av att ingen vill befinna sig på den utsattes sida. Det är ensamt för den utsatte, men drabbar också de som stillatigande har bevittnat att någon utsatts.

Flera som inte har gripit in har vittnat om det dåliga samvetet, självföraktet och känslan av att gömma sig bakom påhittade ursäkter. På sikt kan den rädslan också leda till omgivningens acceptans av omständigheterna, för det är svårt att stå ut med självförakt och lättare att konstruera bortförklaringar. Till tystnadskulturen bidrar också de formella och informella repressalier som drabbar dem som berättar.

Flera vittnesmål handlar om varför de som har varit utsatta inte har sagt ifrån. "Jag ville så gärna få tillhöra gemenskapen" är ett uttalande som är representativt. Det behöver inte vara konstigare än så. Inga hot och inga repressalier behövs när den viktiga tillhörigheten hotas.

Den tystnadskultur som råder inom Polismyndigheten har inneburit att många har vetat och många har bevittnat utsatthet, men väldigt få har ställt sig på de utsattas sida. Denna passivitet riskerar att hamna utanför fokus när företeelser omvandlas till juridiska eller arbetsrättsliga processer. En utredning handlar om vem som har utsatt vem för en kränkning och om detta kan bevisas. Fokus hamnar på de inblandade parterna, inte på den omgivning som antingen har uppmuntrat, möjliggjort eller förhållit sig passiv till det inträffade.

En kränkning av en arbetskamrat är inte är en individuell handling där den utsatte själv måste ta ansvar för att reagera utan målet för en hälsosam arbetsplatskultur måste vara att alla känner ett ansvar för att uppmärksamma och ingripa närhelst det sker.

Bli chockerade, ta detta på stort allvar men det är handling och inte ord som behövs.

Rapporten från #nödvarn får inte bli socialpornografi att förfasa sig över. Berättelserna handlar om normer och strukturer som är djupt inbäddade i rutiner, föreställningar, jargong och relationer. De försvinner inte för att någon fördömer dem eller hänvisar till att de strider mot policydokument.

Polismyndigheten behöver istället fortsätta undersökningen av hur dessa strukturer ser ut och verkar i det osynliga. Detta bör ske med hjälp av externa forskare, som omfattas av forskningssekretess och som genom sin forskarroll har ett oberoende gentemot polismyndigheten:

- **Kartlägg hur problemen inom Polismyndigheten ser ut och var de finns.**
 - o #nödvarnsuppropet är en väckarklocka. Inte en uttömmande problembeskrivning. Helt klart är att arenorna där trakasserier sker är mångskiftande, men att vissa strukturer ökar risken.
 - o Om till exempel relationen mellan chefer och underställda eller mellan instruktörer och polisaspiranter visar sig vara en arena där problem uppstår och inte rapporteras så måste detta uppmärksammas och specifika åtgärder som är riktade mot dessa maktrelationer utarbetas, liksom om vissa arbetsgrupper har utformat informella normer som kan identifieras.
- **Låt analysen omfatta alla former av kränkningar och maktmissbruk och sätt in dessa i ett helhetsperspektiv**
 - o Sexuella trakasserier är en form av kränkning. Andra former kan vara mer subtila och svårare att upptäcka, men just därför mycket nedbrytande. I en undersökning behöver olika uttryck för diskriminering och förtryck identifieras.
 - o Den svåra frågan uppstår när det är relationer och strukturer som leder till kränkningar och som bildar grunden för enstaka individers handlingar.
- **Frisera inte resultaten av en sådan kartläggning!**
 - o En mörkläggning skulle skada polisen ojämförligt mycket mer än obeqvåma resultat.
- **Anpassa åtgärderna till den lägesbild som kommer fram, inte till generella problembilder.**

o Precis som polisen i sitt yrkesmässiga brottsförebyggande arbete måste rikta åtgärderna mot identifierade problemområdena, så måste samma tankesätt präglade arbetet med den psykosociala arbetsmiljön. Polismyndighetens problem är specifika för polisen, liksom kultursektorns är specifika för kultursektorn. Även om det finns stora likheter, måste även de verksamhetsspecifika yttringarna identifieras om åtgärderna ska ha någon effekt.

- **Fokusera särskilt på ledarskapets betydelse för att ohälsosamma strukturer har kunnat upprätthållas**
 - o Ledningen har ett utpekat ansvar för att problem i arbetsmiljön åtgärdas, men ibland är det ledningen som både står för trakasserier eller som upprätthåller de normer som ger upphov till dem.
 - o Även om det kommer att visa sig att personer som är högt placerade i ledningshierarkin har bidragit till kränkningar så får inte detta faktum göra att man undviker dem. Vad innebär det till exempel att det finns en historia av befordran av personer som har medverkat i förtryckande strukturer?
- **Följ upp de åtgärder som vidtas med hjälp av nya lägesbilder**
 - o #nödvarnsuppropet har visat att den långa historia av olika former av trakasserier som finns inom Polismyndigheten gör att dessa beteenden är djupt förankrade i det organisatoriska minnet. Det kommer att krävas ett uthålligt arbete för att komma tillrätta med dem.

Lämna syndabockstänkandet och polarisering mellan grupper

Mottagandet av uppropet får inte urarta i syndabockstänkande, personangrepp, svepande uttalanden om gruppen män mot gruppen kvinnor eller i sektliknande processer där offer och förövare ställs mot varandra. Lockelsen att tillhöra den goda sidan

kan vara stark och är också ett sätt att ingå i en gemenskap. Den får inte göra att man blundar för komplexiteten där samma person vid olika tillfällen både kan utsättas själv och utsätta andra för kränkningar.

Även om #nödvärnsuppropet har grundats i rapporter om sexuella trakasserier som oftast utövas av män mot kvinnor, så är det tillräckligt många som har påtalat att det inte könskamp utan påvisande av vissa strukturer. Mängden av sexistiska attityder, ovälkomna kommentarer, sexuella ofredanden är bland annat ett resultat av den manliga dominansen inom poliskåren och att kvinnor befinner sig i ett strukturellt underläge. I berättelserna om sexuella trakasserier finns till exempel en föreställning om den manliga polisrollens sexuella dragningskraft, men uppropet har inte manat till en kamp mot män utan mot normer och strukturer. Normen för polisarbete är manligt kodad, män är i majoritet, och att det finns ett samband mellan makt och manligt kön, men de otaliga vittnesmålen om att förtrycket har många olika skepnader och att kvinnor inte på något sätt är uteslagna från att upprätthålla förtryckande strukturer och använda sig av osunda makttekniker. Uppropet handlar framförallt om en kultur som utgör en grogrund för trakasserier på grund av kön, normöverskridande könstillhörighet, sexuell läggning, etnisk bakgrund, trosbekännelse eller funktionsvariation. Många av de grupper som befinner sig i minoritetsposition kommer att känna igen sig i att vara utsatta för förtryckande strukturer.

Utforska även motståndet mot förändring!

Varje krav på förändring riskerar att möta motstånd och motåtgärder, och för att kunna åtgärda problemen behövs också en kunskap om motståndet. Detta tar sig olika uttryck, inte bara i form av förnekande, ifrågasättande och förlöjligande utan också i en byråkratisk tröghet.

Vissa argument upprepas så ofta att de riskerar att bli klichéer, till exempel varningen för att oskyldiga ställs på

de anklagades bänk utan möjlighet att försvara sig, eller att vissa berättelser är överdrivna, har hänt för länge sedan eller att de berättas av personer vars trovärdighet ifrågasätts. Men de berättelser som förs fram i denna sammanställning är inte ett led i en pågående rättsprocess, sådana har sin egen logik och måste föras i de sammanhang där anklagelser kan bemötas och värderas. Syftet med berättelserna är inte att lagföra utan att formulera erfarenheter och därför är alla vittnesmål anonymiserade. Naturligtvis finns berättelser där minnesbilderna har förändrats och kanske förvärrats. Så fungerar traumatiska minnen. Men eftersom inga skyldiga hängs ut är detta inte en folkdomstol, utan det viktiga är att förstå vad berättelserna vill förmedla, nämligen en känsla av maktlöshet, rädsla och utsatthet. Den stora igenkänning som har uttryckts i kommentarsfälten visar att vittnesmålen pekar på något väsentligt.

Några av de motståndsstrategier som redan nu kan identifieras är **förnekandet** ("det där känner jag inte igen", har aldrig varit med om, har aldrig hört om, det måste vara påhittat av personer som vill ha uppmärksamhet, det är sådant som hände förr, nu är det annorlunda), **bagatelliseringen** ("det är bara en jargong", "han menar inget illa", "han är ju lite speciell", "attraktion finns mellan människor och att hämma flört är att stympa en del av samspelet"), **relativisering** ("tänk hur mycket värre former för könsförtryck det finns, t.ex. hederskultur", "vi är bara en del av samhället och det som finns ute i samhället finns även här"), **demonisering** ("de som begår dessa är rötägg och de är undantag", "berättelserna är överdrivna och berättarna besatta av hämnd"), **skuldbeläggande av offren** ("du kanske betedde dig utmanande?" "du borde ha avväpnat trakasserier genom att säga ifrån")

För att komma tillrätta med problemen måste även motståndet mot förändring identifieras. Det utgör en del av den väv som upprätthåller strukturer.

Uppropet kan hjälpa Polismyndigheten att utveckla sitt arbete med att försvara demokratin

Berättelserna i #nödvärn är en gåva till Polismyndigheten. Det har också väckt förväntningar att ledningen inte ska förklara bort vittnesmålen utan istället vidta kraftfulla och långsiktiga åtgärder. Polisledningens hantering av det kollektiva rop på hjälp som uppropet uttrycker kommer att avgöra om mobilisering ska leda till en kursändring, eller om den organisationskultur där olika former av diskriminerande strukturer tillåts existera bakom en fasad av likabehandling vidmakthålls.

Den värdegrund som skapades för ett antal år sedan har kritiserats för att vara alltför allmänt hållen, men honnorsorden "Engagerad, Effektiv och Tillgänglig" kan ändå appliceras på vad som förväntas av polisledningen.

Nu är det upp till Polismyndigheten att vara tillgänglig för den signal om destruktiva processer som #nödvärnsuppropet innebär och att och att förvalta dess budskap ansvarsfullt, engagerat och effektivt!

Vittnesmål

2002

Utredaren som väste i mitt öra i kön till årets julbord "jag tänker vara mycket nära dig hela kvällen, du kommer inte loss".

2003

Kollegan som ropade högt över avrapporteringsrummet "Vad konstigt du går - är du nystraffknulld?"

2003

Radiobilskollegan som trött mumlade "Det blir ett helvete att jobba med dig i natt, kommer inte kunna kliva ur bilen med mitt stånd."

2008

Gruppmedlemmarna inför kommenteringen (där vi visste att det skulle bli bråk): "Vi kastar fram dig långt fram ifall det blir för jävligt, du kör topless så tappar de jävlarna fokus". För att inte tala om de sjukt många gånger manliga kollegor kommenterat mina kläder, utseende, val av färg på läppstift och mycket mer.

2012

Jag skulle koka kaffe till fiket och männen som satt i soffan började högljutt kommentera hur väl jag passade till att vara en liten passopp och började ropa att dom så gärna ville bli serverade av mig. Jag var ny och dom var minst 20 år äldre än mig allihop.

2013

En polis brukade skicka mess om att han tänkte på mig. Trots att han inte fick svar så fick jag det sista långt efter att jag slutat och handlade om vad han skulle göra mot min nakna kropp och hur.

2012

En polis hade tidigare varit misstänkt för att ha våldtagit och ofredat tidigare flickvänner (däribland två kollegor).

Han blev inte dömd men skulle inte få jobba med sexualbrott. Det gjorde han ändå med chefens goda vilja och satt och höll förhör med kvinnor som berättade om utsatthet för just våldtäkter.

2016

Så många gånger jag sagt något på ett möte utan att det tagits hänsyn till vad jag sagt. När sen den enda mannen i vår grupp sa precis samma sak som jag blev det alltid väldigt positivt bemött av chefen.

2012

Av vår högsta chef fick jag höra hur jag påminde om "kåta Gun". Sen ville han visa vad han menade och tog upp mobilen för att visa ett klipp. Jag var helt ny och ville ha uppmärksamhet för mitt jobb jag gjorde - inte att jag liknade en kåt karaktär.

2012

Som nyanställd fick jag inte sitta på samma våningsplan som alla andra utredare, utan placerades ensam. När jag ifrågasatte varför en nyanställd man (som anställdes på enheten efter mig) fick ett rum bland de andra så fick jag höra att jag var besvärlig att ha att göra med. Det ryktet följde sen med i mina "journaler".

2012 - 2014

När jag gick på PHS hade vi en trafiklärare. Man uppfattade honom som rolig och skön första gången man träffade honom, men redan andra lektionen förstod alla vad han var för en. Jag hade glömt mitt körkort hemma, vilket vi förstas var tvungna att ha med när vi kör bil. Läraren flinar med hela nyllet inför halvklassen och säger "Jaha, då får vi väl och hem till henne då och hämta körkortet. Jag följer med upp, sen kan det ta en stund innan vi är tillbaka. Ni andra får stå utanför och lyssna". Jävla äckel. Detta var milt jämfört med hur han var mot andra.

Alla tyckte illa om honom, till och med killarna. Läraren fick fler och fler klagomål, och så en dag var han borta. Det sades att han skulle ha fått någon tjänst inne i stan. Sen sista terminen såg jag honom igen, på gymmet. Han verkade vara tillbaka. Fy fan, då ska nya polisstudenter behöva stå ut med hans skit...

2011 - 2012

Det var min första anställning inom polisen. Jag var 19 år och var knäpast styv i korken. Jag gick runt och presenterade mig för samtliga på stationen. En man envisades med att kalla mig "lilla fröken" med en sensuell betoning. Jag markerade och sa mitt namn, vilket han fullkomligt ignorerade. Han brukade kalla på mig och be mig om saker som inte hade något med min tjänst att göra i tid och otid. T ex "lilla fröken, kan inte du hämta lite kaffe till (hans namn)". Vid ett tillfälle bad han mig komma till honom, han skulle instruera mig att öppna garageporten åt honom (trots att han kunde göra det själv). Under denna process ställer han sig väldigt tätt bakom mig och smeker mina höfter. Jag stelnar till och blir illamående, men vågar inte säga ifrån. När jag sedan berättar om händelsen möts jag av skratt och kommentarer som "haha typiskt honom". Själv missade jag nog helt komiken.

Som 20-åring jobbade jag med ett befäl som efter ett kvällspass sa: "jag ska nog se till att du hamnar på rygg".

"jag ska nog se till att du hamnar på rygg"

När det gäller sexuella trakasserier har jag både varit med om det och bevittnat sexistiskt maktmissbruk. Jag minns

en kvinnlig polis som blev inkallad till en biträdande områdeschef som var ökad för att vara en "vän av ordning". Hon fick höra att hon var för sminkad. Jag tror det även handlade om hennes välmanikurerade naglar. I själva verket var hon otroligt vacker. Jag misstänker att det var det som stack i ögonen.

När jag var på narkotikasektionen hittade jag en gång en dildo i mitt postfack. Mysigt.

På utlandsmission blev jag sexuellt trakasserad av en fransk jurist på vårt kontor. Detta nådde utlandssektionen hemma där man bedrev en utredning för att kunna visa att man agerat. Kontentan och resultatet av denna utredning var bedrägligt. Man ifrågasatte i princip inget av den nästintill obefintliga hanteringen av händelsen på plats på missionen. Istället för att stänga av mannen höll chefen på missionen förhör med karaktärsvittnen som inte hade något som helst med händelsen att göra. Man valde att förhöra en annan svensk kvinna i syfte att utröna "hur en svensk kvinna typiskt sett hade reagerat på händelsen". Med tanke på att hon hade bott utanför Sverige i 20 år och dessutom var nära vän med mannen, kan man ana att vittnesmålet var en aning färgat. Som man frågar får man svar.

Ett stationsbefäl uttryckte sig putsigt över att jag var gravid när jag kom hem från utlandsmission Kongo. "Jo, jo" kluckande han. "Jaså, ja ja har inte du precis varit där nere i Afrika? He he..." Han lät mig på det viset förstå att det fattar man ju hur det hade gått till när jag blev gravid.

Jag minns en väldigt snygg och till en början charmerande kollega som hade gjort till sin grej att ragga på alla som föll för hans Don Juan-stil. Jag var en av dem som gick i fällan och blev charmerad för en period. Litet senare på en fest blev han provocerad av mig för att jag inte brydde mig om hans närvaro längre. Han var kanonberusad och skrek på folk. Han skulle slå min nya kille och kallade mig för fitta. Därefter tog han sitt nästa offer hårt i handen varpå han sa: "kom vi går hem och knullar!" Jag skrev till närpolischefen om det inträffade och fick till svar

att detta inträffade på fritiden och kan inte kopplas samman med polisens värdegrund.

2010

När jag jobbade på radiobilarna och körde nattpass hamnade jag ibland i stridspar med en viss manlig kollega. När det var lugnt på radion och vi rattade omkring i staden på måfå brukade han peka ut platser där han hade haft sex. Vi kunde köra förbi en park när han pekade på en parkbänk och berättade att han blivit avsugen där. Sen berättade han nästan tvångsmässigt vidare om hur det hade gått till, och varje gång sa jag att det var mer än vad jag ville veta. Ett trögt pass kunde vara som en åtta timmars sightseeing av knullhistorier.

Trafikläraren som stängde in mig i ett hörn i garaget när jag var ensam kvar och kommenterade mitt utseende, tog ett liv närmare, smekte mig på axeln och berättade hur söt jag var.

Instruktören som på min första dag på aspiranten åkte hiss med mig och två aspirantkollegor, som slickade sig på tummen och strök den över mina mungipor eftersom jag "hade lite choklad där".

Instruktören som under min aspirant började arbetsdagen med att viska till mig att jag var så vacker och sen spenderade resten av arbetspasset med att kommentera kvinnor vi passerade med olämpliga och sexistiska uttalanden om deras utseenden.

Stationsbefälet som kraftigt berusad gick fram till mig, tog mig på bröstet och sa "dina bröst blir ännu större när du har skyddsväst på dig".

*"dina bröst blir
ännu större när
du har skyddsväst
på dig"*

Kommentarerna från flertalet kollegor, både sådana som känner mig och sådana som aldrig träffat mig, efter att

jag pratat om problemen med sexuella trakasserier i ett nyhetsprogram på TV. Kommentarer som var allt annat än stöttande och snarare spädde på bilden att sexuella trakasserier är ett högst reellt problem även inom poliskåren.

2004 – 2010

När jag var ny fanns det ett stationsbefäl som ALLTID favoriserade blonda unga kvinnliga aspiranter. Han bad oss högt och ljudligt gå före alla andra som stod i kö för att få våra anmälningar granskade, vilket alla skrattade åt. Det funkade som ett lackmestest för resten av polisstationen, om man inte gjorde det var man av typen PRYD, UTAN HUMOR OCH KANTIG och om man gjorde det hamnade man i facket KUL, SEXUELLT TILLGÄNGLIG OCH TILLMÖTESGÅENDE. Nästan alla tjejer hamnade i andra facket eftersom man var så ny och inte fattade hur snabbt garden måste upp. Stationsbefälet brukade också glida upp intill en när man satt och avrapporterade, smeka en i nacken och komma med olika insinuerande inbjudningar till hans lägenhet. Man blev expert på att avböja artigt, göra taktiska val av vilken dator man satte sig vid och börja prata om annat när han kom.

2007

Det fanns en manlig äldre kollega på stationen som hade ett rykte om sig att ha betett sig sexistiskt mot kvinnor. Jag hamnade ensam i en hiss ihop med honom då han plötsligt flyttade sig helt nära mig och började peta mig i magen och stryka mig över bröstet. Han sa att det var synd att tjejpolicer ska ha skyddsväst på sig. Jag hade då inte skyddsväst, utan sport-BH och underställströja med uniformsbyxor och bältet med prylarna. Jag kände mig oerhört trängd och det brann till i huvet. Jag fick en reflex att knuffa bort honom, drog batongen och sa "om du rör mig en gång till slår jag ihjäl dig". Han försökte skoja bort det. Jag skämdes över vad som hänt, över att jag inte kunde hantera det bättre och även över vad jag hade sagt. När jag berättade för en överordnad sa han urskuldande att "Ja han är ju sådär, bra att du sa till honom." Mer blev det inte.

2003

En dag var hela ordningsavdelningen

tapetserad med bilder av en uniformerad manlig polis på en stol, grenslad av en uniformerad kvinnlig polis. Bilden hade rubriken – "(Mitt namn) tar hand om killarna i turlag 2". Jag var enda kvinnliga yttre befäl i mitt distrikt och kände mig oerhört kränkt. Jag gick in för att göra dagens utsättning och originalbilden satt uppsatt på tavlan för VIKTIGT vid vakthavande befälets arbetsstation.

2003

Patologens kommentar när jag och äldre manlig kollega skrider in för att avvisitera veckans tredje person som tagit sitt liv: "He he he... Hur känns det att jobba ihop med ett så djävla snyggt befäl!?" ... Patologen var iförd vitt nedblodat plastförkläde eftersom han sydde ihop en obducerad kropp då vi klev in i lokalen.

"hon får tänka på vilka signaler hon sänder ut"

1998 - 2006

Jag skulle kunna rada upp hur många gånger som helst där jag fått höra: "Lilla gumman", "Lilla stumpan", "Ja ja, vi vet vad du tycker men vad tycker ni andra", "Gör nu inte det här till kvinnligt/manligt". Droppen var faktiskt när jag fick reda på att man bland männen i ett annat turlag vid nattfikat diskuterat mig och att "hon får tänka på vilka signaler hon sänder ut". Vem har någonsin uttalat detsamma om ett manligt befäl? När jag fick klart för mig att man på ledningscentralen i länet ägnade tid åt att diskutera mitt sexliv fick jag nog och klev av. Under tiden undrade alla varför kvinnor inte blev kvar längre i yttre tjänst. Samtidigt fick jag dagligen höra vilken "räkmacka" vi kvinnor gled in på som blev positivt särbehandlade in på tjänster.

2013 - 2015

Under min tid på PHS så hamnade jag i en fas då jag började tycka självskydd var lite obehagligt. Jag gillade inte slag mot ansiktet eller mot huvudet och kände jag behövde mer stöd för hur jag skulle träna och komma över obehaget.

Jag valde att höra av mig till min nya självskyddslärare för tips och råd. Han svarade såklart och bad mig komma förbi på hans kontor så vi kunde prata om det. Han var trevlig och bra då och sa att han absolut skulle hjälpa mig... Efter vårt samtal så började dock han skicka mail till mig på vår läroplattform. Han skrev var han bodde och att jag gärna fick komma förbi någon gång, att jag skulle komma på besök på kvällar, han skrev hur fin jag var och han kollade upp mitt stjärntecken och skrev om sitt stjärntecken hur bra vi skulle passa ihop osv. Han var alltid noga med att inte skriva så man kunde sätta dit honom, han skrev alltid på ett slags trevligt sätt men med en obehaglig underliggande ton.

Jag märkte att jag tillslut tyckte de var riktigt jobbigt att gå till självskyddslektionerna. Han hade konstigt nog alltid ont i ryggen och kunde inte visa olika grepp, förutom när han skulle visa på mig. En gång så skulle han visa hur man tar sig loss från ett stryppgrepp när man ligger under en gärningsperson på marken. Eftersom han hade ont i ryggen behövde han en "tjej som var lättare" och pekade på mig. Saken var att jag inte alls var minst i min klass, det fanns flera andra tjejer och killar som var mindre än mig. Så, där fick jag kliva fram, sätta mig gränslös över läraren och han skulle "jucka" för att få mig att tappa balansen och han skulle kunna ta sig loss ur mitt grepp. Jag tyckte de var väldigt obehagligt. Hans kontaktförsök slutade inte trots att jag inte svarade på hans mail. Jag visste heller inte hur jag skulle göra eftersom jag inte ville åka ur skolan. Jag ville bara göra klart min utbildning. Tillslut följde min dåvarande pojkvän med mig till skolan, letade upp honom och ställde honom mot väggen. Efter det slutade kontaktförsöken.

2011

Innan jag blev polis dejtade jag en polis. Vi dejtade bara i några veckor, sedan avslutade jag det. Då började han stalka mig. Han visste alltid var jag var, skickade sms att han såg mig genom fönstret, lämnade presenter på dörren och så vidare. En gång när jag var ensam på gymmet dök han upp. Han tryckte upp mig mot väggen och sa att jag skulle ångra att jag gjort slut med honom. Han sa också att ingen någonsin skulle tro på mig om jag

skulle anmäla honom. Jag var rädd. Jag flyttade till en annan stad och blev då av med honom.

På min första arbetsplats inom Polisen satt några utredande kommissarier i samma korridor som oss kvinnliga civilanställda. En av kommissarierna hade för vana att passera bakom oss i det trånga utrymmet bakom kopieringsmaskinen och trycka sitt kön mot den som stod där - trots att det gick att passera genom att ta andra hållet. Han "lekte" också med vissa av oss i korridoren genom att gå i vägen så det inte gick att passera honom och sedan "kittlas" eller "skoja" på annat sätt, t ex låtsasbrottas. Vi klagade till vår chef, och kommissarierna fick flytta in i en annan korridor. Men det hjälpte inte. Där "erbjöd" han de kvinnliga kollegorna massage genom att ställa sig bakom och smeka dem på axlarna, ner mot bröstet. Till slut fick de nog och pratade med sin chef, och det var flera som anmälde honom. När historien rullades upp visade det sig att hans beteende varit känt sedan tidigare och att han då fått tillsägelser. Bland annat hade han för vana att komma tidigt till jobbet och duscha. Sedan fortsatte han gå omkring naken i omklädningsrummet eftersom han visste att städerskan kom dit innan alla andra kommit. Han hade allt som oftast ständ när han gick omkring där och i princip väntade på henne. Kommissarierna blev dömd för flera sexuella ofredanden och är inte längre kvar inom Polisen.

"nu är fiskbilen ute"

Antalet gånger, hundratals gånger, som någon har dragit skämtet "Oj, då har vi en herrelös bil på stan ikväll..." när befälet har planerat bilarna så att två kvinnliga poliser åker ihop. Eller "nu är fiskbilen ute".

2013

"Rita en stor kuk på post-it-lappen och lägg ned i bruna kuvertet till internposten! Jag känner ju beslutsfattande kommissarie, han kommer att skratta." Detta fick jag som uppmaning från manlig instruktör första veckan av

aspiranttjänstgöringen. Den andra manliga poliskollegan skrattar men säger ingenting. Han var ju polisassistent medan instruktören var inspektör. Inget ritades och jag lyckades kontra snabbt att om någon ska rita något så är det i vart fall inte jag.

2012 - 2016

Som lärare på PHS såg jag så många kvinnliga studenter som började termin 1 med stark självtro och pepp ta examen med söndertrasad tro på sin egen förmåga och kompetens. Många män som startade med gott självförtroende gick ut med enormt uppblåsta egon. Gymmet blev navet som allt som sågs som värdefullt cirkulerade kring. Personer med andra kvalitéer än bra tid på milen eller jättemånga kilon i bänkpress sågs som andra klassens studenter som man inte behövde ta på allvar. Dessa egon gjorde sig själva till informella ledare, styrde och ställde som på en fritidsgård för barn. Även vissa lärare bidrog i hög grad till att odla kulturen. Det var inte bara kvinnor som utsattes för härskartekniker, även män med en mjukare framtoning fick åka med. Under åren jag jobbade som lärare fanns det inte en enda öppen manlig homosexuell eller ickebinär student. Lesbiska eller ickebinära kvinnor kunde tillåta sig själva att vara öppnare.

2014

Minns fortfarande när vi hade kursstart på brott i nära relationer i aulan då jag som ansvarig gick igenom upplägget för kursen som var en tung kurs med mycket teori och svåra moment. Några lärare inom självskydd skulle också säga några ord om sitt block, varpå alla i aulan plötsligt applåderade. Självskydd ses som det viktigaste.

*”du får väl tömma
diskmaskinen”*

2014

Ett manligt befäl skulle ställa in sin kaffekopp i diskmaskinen i lunchrummet och upptäckte att disken i den var ren. Han ställde sin smutsiga kopp på diskbänken istället, varpå någon sa ”du

får väl tömma diskmaskinen”. Befälet svarade ”det ska ni kvinnor göra, det är det vi har er till” och tittade ut över kvinnorna i rummet. Ingen sa något. Övriga män skrattade.

2013

En äldre manlig polis på ledningscentralen skickade alltid kvinnliga poliser på det han menade var ”kvinnoärenden”; det vill säga relationsvåld, våldtäkter, barnärenden etc. Fanns ingen radiobil ledig med en kvinnlig polis fick ärendet ligga och vänta tills de kvinnliga kollegorna blev lediga. Samma operatör kunde också ignorera kvinnliga patruller som svarade på prio 1-anrop. Gick det ut ett larm om t ex stök och slagsmål låtsades han inte höra när kvinnliga patruller svarade att de kunde åka. Istället väntade han vidare på att någon manlig kollega skulle svara på larmet och skickade den bilen istället. Han kunde till och med omprioritera upptagna manliga patruller för att inte skicka en ledig kvinnlig patrull. När problemet togs upp fick vi till svar att han hade jobbat i myndigheten i 40 år och gör den fördelning av ärenden som är bäst för verksamheten...

2013

En manlig kollega på radiobilarna ropade över radion att han behövde någon kollega som kunde ta sig an ett barn som var inblandad i ett större ärende. En manlig kollega svarade att han kunde komma bort, varpå kollegan sa ”jag menade en kvinnlig kollega”. Ska sägas att ALLA andra inblandade poliser den gången var upptagna med att hålla koll på gripen, ta hand om målsägande, plåstra om sår, göra sök och mycket annat. Den manliga kollegan tyckte att någon kvinna skulle byta med honom för att han skulle slippa ta ansvar för barnet. Han hade själv tre barn hemmavid.

När jag gick på PHS så var jag på förfest med olika klasser innan den stora ”insparksfesten”. Där var en påtagligt berusad och besvärande kille som jag bara sett någon gång tidigare. Han verkade läsa sig på mig på något sätt och ville ha uppmärksamhet. När alla gick iväg till festen så kom han fram till mig och fortsatte prata. Jag ville inte vara otrevlig så jag svarade honom.

Vi hamnade efter resten av gänget eftersom han vinglade och var kraftigt berusad. Det slutade med att vi var ensamma på den mörka gatan och han ville sätta sig ner på en kant och vila. Jag ville gå vidare och sa att jag skulle gå. Då ville han ha en kram innan jag gick, och jag tänkte ”varför inte”. Jag ville inte vara oartig så jag gav honom en snabb kram. När jag släpper kramen tar han tag i min dragkedja på jackan och drar ner denna. Jag börjar backa och då tar han sina händer och tar tag i baksidan av mina lår och drar sina händer upp under min klänning och grepar tag i min rumpa. Jag trycker mig undan och säger ”Vad fan gör du, du tar på mig!” samtidigt som jag ger honom en lavett i ansiktet. Han verkar då förstå vad han gjort och säger om och om igen ”jag tog inte på dig, jag tog inte på dig”. Jag rusar därifrån och ringer en vän som möter upp mig på väg hem (det blev ingen fest för mig). Är kraftigt upprörd och pratar sedan om händelsen med min handledare på skolan, som gör en anmälan. Jag blir kallad på förhör och berättar om händelsen med tårar i ögonen. Förhörsledaren gör inget annat än ifrågasätter varför jag kramade killen. Det slutar med att jag inte anger brottet till åtal och allt läggs ner. Jag vill egentligen bara att man ska hålla ett uppsträckningssamtal om hur man betar sig. Jag vet inte om killen ens blev kallad på samtal. Jag gick med ovisshet om vad han visste och med rädsla för repressalier resten av skoltiden.

*”Vad fan gör du, du
tar på mig!”*

Skrivet som kommentar till ovan vittnesmål:

Jag har varit med om nästan exakt samma sak på PHS. Utredningen lades ner trots vittnen och skolan lovade att anmäla till PAN. Nu har det gått ett år och jag har inte hört från PAN. Killen går kvar och vad jag vet har det inte heller här gjorts något ”uppsträckningssamtal”. Kan tilläggas att åklagaren lade ner fallet med motiveringen att tafsandet och tvångskysen skett på ett dansgolv och ingen annanstans. Hade det skett någon annanstans hade det enligt honom varit av en helt an-

nan dignitet. Utredaren som läste upp detta för mig var även hon chockad över formuleringen.

2017

Ringer till ett stationsbefäl på annan ort för att få tag i avrapportering jag behöver för att utöva min tjänsteuppgift. En äldre man svarar och jag förklarar vad jag behöver hjälp med. Handlingarna står i en pärm bakom honom men när jag ber om hjälp att ta fram handlingarna svarar han ”men lilla gumman, det måste du väl förstå att jag inte har tid med”. Mållös. Utan att ha fått hjälp lägger jag på samtalet och pratar med min chef om detta. Min chef kontaktar vederbörandes chef om att det är fullkomligt oacceptabelt att bemöta hans personal på detta sätt och att vi måste kunna utföra vårt arbete. Det slutar med att mannen ringer till min privata mobil veckan efter och ber så mycket om ursäkt (vilket var jävligt bra tycker jag!). En civilanställd kollega hade bokat ett konferensrum. Hon och hennes grupp blev utkastade av poliser som tyckte att de skulle ha möte där. Hon dubbelkollar att bokningen stämmer och tar upp en diskussion kring detta. Då säger en polis i sällskapet något i stil med ”så talar inte en civilanställd till en poliskommissarie”. Det slutade med att poliserna ändå hade sitt möte i rummet som hon bokat.

2012

Jag slutade under en period som polis och startade upp mitt företag med massage och utbildning. Ett högt uppsatt manligt befäl hörde av sig på Facebook och ville boka en massage-tid. Någon kväll senare började han skriva till mig om hur han ville ha sin massage, hur han ville ta mig bakifrån på mitt köksbord, om att han gillar hårda tag och han sade även att hans fru tyckte att det var ok att han fick ”leka lite”... Som att det här då skulle vara ok?! Han skrev långa stycken. Jag fråste av honom om att det inte skulle bli någon massage och jag tog även bort honom på FB. Nu är jag tillbaka som polis och de få gånger jag ser honom spänner jag bara blicken i honom. Hade det varit nu eller om jag hade jobbat som polis då hade jag dragit det vidare, men tyckte då att han var en sorglig historia och gjorde inget mer av det. Det tycker jag fortfarande.

2004.

Under skoltiden på PHS fick jag av någon höra att killarna i klassen ansåg mig som pryd. Jag var högst osugen på att dra sexskämt och diskutera sex med dem, vilket antagligen var skälet. Bedömningen ”pryd” var något jag bara såg som en vinst just då.

2005

En manlig kollega på ordningen var alltid otroligt charmig, inställsam och verbal. Självt hade jag aldrig problem med honom, men han frågade ofta saker som ”när blir det du och jag då?”. Jag svarade jämt ”vi tar det efter passet där bakom containern!”

*”vi tar det efter
passet där bakom
containern!”*

2006

En kvinnlig ordningsvakt som är en nära vän till mig berättade vad som hade hänt henne. Hon jobbade på en arbetsplats som har tät samverkan med polisen. Hon var singel just då och dejtade. Hon hade dejtat några poliser tidigare, vilket var allmänt känt och hon hade inget att skämmas för.

Min turkamrat som redan var i ett fast förhållande frågade henne om en dejt och fick nej. Då svarar han: ”Du kunde knulla x och y men inte mig?!” Min kompis berättade om den ängest hon kände för att möta min manlige kollega på jobb. Hon kände sig ”smutsig”. Vi bestämde oss för att ställa honom mot väggen. Ett kvällspass något senare åkte vi hela bussen till hennes arbetsplats. Hon och jag hade planerat att få dit honom genom att ”Anna” bjuder på fika. Hon frontade honom i enskildhet och han bad henne om ursäkt.

Trots erfarenheten ovan fortsatte han sin vana trogen att uttrycka sig såhär även mot andra kvinnor. Han blev anmäld av en aspirant för sexuella trakasserier men inget hände. Han har fortsatt än till dagens datum.

Kollegan ”ollade” insidan av den polisbil som två kvinnliga poliser skulle ta över under nästa pass.

2017

Jag har jobbat i tre år. Jag ser absolut en förbättring och en arbetsmiljö som till viss del verkar för det bättre, men med det sagt så är det långt ifrån bra. Så långt! Attityden är ibland så normaliserad så det är skrämmande. Alla de gånger som lilla gumman-mentaliteten är ett faktum. Alla sunkiga skämt som kommer som ett litet brev på posten när en är på skjutbanan och frågar en enkel fråga som: ”ska vi skjuta från liggande position nästa omgång?”. Då kommer svar som ”höhö om du vill”, ”vi kan gå iväg direkt”, ”oj oj lugna dig nu”. Eller när pratet runt fikabordet sexualiserar kvinnan till den grad att hon går att likna vid en maskin. Skratrar en inte då får en till svar att ”men var nu inte så jävla PK”. Eller alla de gånger som ordet feminist är något av det mest naiva en kan kalla sig. ”Varför hatar ni alla män?!” och ”Fan ta av dig offerkoftan”.

2007

Jag kom som aspirant till ett turlag. Där fanns en manlig kollega som såg till att jag kände mig ”extra välkommen” som ny från skolan genom att befinna sig i min närhet hela tiden. Han var extremt flirtig och påträngande. Denne man var instruktör för andra aspiranter i turen. Han var även fysinstruktör och det ”blev” oftast så att jag skulle vara den han använde sig av för att visa hur övningarna skulle gå till. Detta innebar mycket fysisk kontakt som jag inte kände mig bekväm med, för det kändes som att han passade på att ta på mig när han fick ett ”legitimt” skäl till det. Jag var ny och inte godkänd än och visste inte hur jag skulle hantera situationen men sen efter ett tag bestämde jag mig för att ta tydligt avstånd från honom. Det hade han svårt att acceptera. Han blev förbannad och gick till min instruktör och berättade att jag var dålig på det mesta och tveksam till att bli godkänd som aspirant. Han såg till att straffa mig för att han inte fick sin vilja genom. Jag blev godkänd och fick en ny placering i ett annat turlag. Sedan fick jag veta att han gjorde samma eller liknande närmanden mot flertal av mina kvinnliga kollegor. Han hade en förkärlek för aspiranter. I förhållande till dem var hans makt som störst.

2007

(Angående samma man som i vittnesmålet ovan) Den här människan är enligt mig en tvångsmässig sexmissbrukare och historierna om honom är otaliga. Jag hade honom som instruktör men efter samtal med dåvarande chef fick jag besked om att han inte skulle få ha aspiranter i fortsättningen. Vi är många som kan ge otaliga exempel på hur en denna manliga kollega under åren systematiskt kränkt kvinnliga kollegor (och uppenbarligen även kvinnor utanför myndigheten). Och han valde ofta ut aspiranter, unga kollegor som stod i beroendeställning till honom och därför hade svårare att säga ifrån. Jag vet inte om det någonsin blivit rättsliga påföljder för någon av dessa kränkningar eller om det som kom upp stannade vid "korrigerande" samtal.

2013

Jag och kollegan på en tidigare enhet stod vid koptorn och väntade på utskrift. Han, den verserade och sociala mannen, hade sedan tidigare erbjudit sig att sätta sig ner med mig och plugga juridik till en kurs jag gick. Vi samtalade om det. Han stod lite för nära och plötsligt låg hans hand på min rumpa. "Det finns annat jag kan lära dig allt jag kan om", sade han med låg röst. Jag frågade vad han höll på med, och tog ett steg bort. Handen låg kvar. Sekunden senare kom en kollega gående med utrustning och nycklar skramlade. Han drog tillbaka handen och lämnade koptorrummet direkt. Vi talade aldrig om det efteråt.

"Det finns annat jag kan lära dig allt jag kan om"

2014

På en kryssning med poliser. Efter festkvällen ligger jag i överslafan och snackar med den manliga kollegan som ligger i underslafan. Han frågar om han får komma upp till mig. Jag säger att jag inte vill det. Jag är visserligen singel men han har fru och barn. Oavsett så är jag helt ointresserad av att ligga nära honom. Han tjarar men jag säger nej, trots detta kommer han upp till min säng. Ligger sig bredvid,

försöker kyssa mig och tar på mina bröst. Jag blir förbannad och går ner till underslafan där han legat tidigare och somnar. Vaknar med en obehaglig känsla men säger ingenting.

2016

En manlig kollega skickar sms till mig och det är tydligt att han vill inleda en sexuell konversation. För att komma undan lindrigare avböjer jag med motiveringen att det är nog inte så bra för min polisiära karriär. Han svarar att det nog "snarare skulle kunna gynna mig".

2011

Jag var ung när jag började som polis. Min dåvarande chef hade för vana att kalla många av sina kvinnliga kollegor för "lilla hjärtat". Det kändes alltid så förminskande. Han hade en rad dåliga exempel på att behandla sin personal (speciellt tjejer) på sitt cv. Jag tog upp problemet och det bokades in samtal med honom och högsta chefen. Jag och min manliga chef kom in först i rummet. Då jag tyckte det var en jobbig situation började jag gråta. När den högre chefen kom in i rummet frågade han vad det var som hade hänt. Min manliga chef sa då "jag gav henne en örfil" för att på något sätt skämta bort att jag satt och grät. Samtalet fortsatte, trots den dåliga starten. Hans beteende blev mycket bättre men han fick jobba kvar.

2015

Jag och två kollegor till skulle skjuta kompetensprovet för en kollega som var känd för sexistiska kommentarer till kvinnliga kollegor. Vi stod uppradade på linjen, beredda på kommandot ifrån instruktören för att få skjuta. Då kommer han fram till mig och säger: "Det ser riktigt bra ut det där. Om du böjer dig lite längre fram så blir det Doggy Style på dig". När jag därefter berättade det för mina manliga kollegor så skrattade de bara och sa: "haha, typiskt honom!".

2015

Jag gjorde övertidspass inne på utredningsjouren. Jag hade varit iväg och köpt en kebabrulle och skulle precis gå in i fikarummet och äta när en manlig kollega ropade på mig. Det första han säger då är: "Men lilla gumman, inte

ska väl du trycka i dig den där. Den förstör ju din fina kropp".

2014

När jag gjorde min utredningstermin så hade jag civila kläder under mina arbetsdagar och inte den blåa finuniformen. En kollega stannade mig då en gång i korridoren och bad mig komma in på hans rum. Han säger då till mig: "Jag gillar att du alltid är så kvinnligt klädd. Vi män på stationen uppskattar det".

"Jag gillar att du alltid är så kvinnligt klädd. Vi män på stationen uppskattar det"

2016

Kollegan som efter mycket flörtande med mig, trots att jag aldrig någonsin visat intresse, återigen skriver till mig och berättar att han måste säga någonting till mig. Jag frågar vad det är för någonting och han skriver då om sina våta drömmar han har haft, där jag är med. Jag svarar inte och han får då panik och skickar flera sms om att han bara skojade. Han har fru och två barn.

2013 – 2017

Alla de gångerna en manlig kollega har sagt till mig att jag ska sätta mig och köra istället, så kan dem sitta bak i bilen med buset. Anledningen: jag är ju kvinna och klarar inte av uppgifterna lika bra som dem själva, då jag framförallt inte är lika stor och stark. Det kan tilläggas att jag är både starkare och mer vältränad än alla manliga kollegor som har gjort såhär.

Alla de gångerna jag har blivit bedömt för mitt utseende innan min prestation i arbetet. "Du måste vara Sveriges snyggaste polis", istället för att ge mig beröm för att jag är duktig och för mitt jobb.

Alla de gångerna mina manliga kollegor har påpekat min vältränade kropp, mitt utseende, min rumpa, mitt leende. Alla dem gångerna jag har fått en klapp i rumpan av en manlig kollega, som inte kunde hålla fingrarna borta.

”Du måste vara Sveriges snyggaste polis”

Jag och några fler sitter på ett möte med en hög polischef. Alla har förberett sig för mötet jättenoga. Det är stort att få mötestid med en hög polischef om en viktig fråga. Han är säkert huvudperson under mötet, han har ju mandatet. Han sms:ar mig under mötet vad han skulle vilja göra med mig och en annan kvinna som också är närvarande på mötet. Han beskriver olika sexuella handlingar med detaljer. Han beskriver oss i trekant. Samtidigt som han sms:ar mig sitter kvinnan helt ovetandes och föredrar det hon förberett. För honom. Jag blir bestört av sms:en, men behåller det för mig själv. Hon vet fortfarande inte om det. Jag har besparat henne det.

2015 - 2016

Under ungefär två år jobbade jag med en äldre manlig polis i mitt turlag. Han var allmänt barsk och högljudd, och hans både sexistiska, rasistiska och homofobiska attityd och sätt att skoja och uttrycka sig var så vida känd att det hade blivit normaliserat långt innan jag kom till arbetsplatsen. Det ”var ju bara sådan han var”, och ”du skulle bara ha sett när han var befäl, då var han ännu värre”. Det var bra många fler som var utsatta och vissa enligt min åsikt värre än mig, men jag nämner enbart vad som sades till mig personligen här. Utöver att generellt sett vilja prata om sex och om hur många sexpartners han hade så frågade han bland annat vilken färg jag hade på bröstvärtorna, föreslog att jag kunde dansa poledance i polis-husets trapphus (eftersom han gärna ville se det), berättade hur han rakade pungen, hur otroligt hårt hans stånd var på morgonen och hur länge ståndet höll i sig. Han rekommenderade ett kosttillskott till mig för att jag också skulle kunna bli lika kåt, eller ”fuktig om läpparna”, som han uttryckte det. Det ska tilläggas att jag hade jättebra befäl som tog tag i det här när jag väl lyfte det utan några försök att sopa detta under mattan. Han blev polisanmäld, med fler målsägare än bara mig.

2015

Jag hade en lärare på PHS som körde härskartekniker mot mig genom att tilltala mig vid ett annat namn trots att jag sa mitt namn vid ett flertal tillfällen. Detta gjorde han öppet framför klasskamraterna. Även de reagerade på hans sätt att vara. På examensfesten kom han fram och sa att hade jag inte haft barn och varit gift hade han stött på mig mer. Samma lärare låg med flera studenter och hörde av sig till flera där han talade om hur mycket han tyckte om deras utseende.

2006

Marknaden för kriminologer är begränsad i Sverige så för att överhuvudtaget få jobba med något relaterat tog jag 2006 ett jobb som receptionist på en närpolisstation i ett utsatt område. Någon månad in i anställningen skulle vi åka på en teambuilding. Som nyanställd höll jag en relativt låg profil och gick och la mig ganska tidigt. Någon timme senare öppnas dörren och in kommer den kvinnliga kollegan som jag delade rum med samt tre unga poliser. Alla fyra är lite onyktra. Jag vaknar till och känner obehag direkt, jag känner dem inte och jag ligger i sängen endast iklädd trosor och linne. Den kvinnliga kollegan börjar hängla med en av poliserna (alla tre i stadiga sällskap kan tilläggas) medan en av dem lägger sig i sängen bredvid mig. Jag vet inte hur jag ska hantera det riktigt, civilanställd, nyanställd samt inte riktigt påklädd. Jag försöker flytta ut så långt på kanten jag kan. Polisen börjar smeka mig utanpå duntäcket och jag säger lite lågt: ”sluta!” Jag blir mer och mer stressad, men vill samtidigt inte ställa till med en scen (det är ju så man är uppfostrad). Smekningarna blir djärvare och djärvare och jag försöker parera, plötsligt sticker han in handen under täcket och tar på mitt underliv. Jag får panik och slår till med min hand på hans arm, varpå han säger: ”Men kom igen!” Jag får upp ur sängen och skriker att alla måste ut! Till slut får jag ut alla. Jag sover inte mycket den natten och skäms lite för ”mitt uppträdande”. När jag vaknar på morgonen är jag arg, väldigt arg. Dagen börjar med ett gemensamt morgonmöte i ring. Jag tittar dem rakt i ögonen men ingen möter min blick. Berättade aldrig för någon på stationen.

2006

PHS, första terminen. Jag har en kursare som jag tycker är märklig från första dagen. Första händelsen skedde på lektionstid. Min tröja hade åkt upp så man kunde se lite av sidan på magen. Kursaren lutar sig mot mig och viskar i mitt öra något i stil med ”Du måste skyla dig, jag blir så jävla kåt. Du vet frugan är ju hemma och är gravid.” Vid det andra tillfället står jag och stretchar min rygg och baksida lär så jag står framåtlutad. Han säger: ”Fan vad gott det ser ut, jag vill ta dig som ett sexpack.” Vid det tredje tillfället grabbade han tag i min rumpa på en fyslektion. Han gjorde och sa också saker till en annan tjej i klassen, men det får hon berätta själv. Skolan fick veta detta. Han blev avstängd och dömd två år senare.

Du måste skyla dig, jag blir så jävla kåt. Du vet frugan är ju hemma och är gravid.”

2010

På en julfest. Jag står utanför själva festlokalen med några andra och tar luft. Ett gäng kommer ut, däribland en hög chef. Alla kramas lite kamratligt och önskar varandra god jul. Den högre chefen kramas också. Och slickar mig i örat!!! Vad jag gör? Knuffar jag bort honom? Skriker jag vad i helvete gör du? Ställer jag till en scen? Skriker jag: Ta ut din jävla tunga ur mitt öra??? Nä. Säklart inte. Jag skäms. Börjar fundera på vad jag har gjort som fått honom att tro att jag vill något med honom. Har jag sagt något olämpligt? Har jag vidrört honom? Jag sköt försiktigt bort honom. Lätsades som ingenting. Sen gick jag in. Varje gång jag ser honom blir förbannad.

2014 – 2016

Flera gånger under skoltiden då manliga lärare använde ordet ”kvinnlighet” som förstärkningsord framför polis då de berättade om mindre lämpliga polisingripanden. Jag svarade ironiskt en gång. ”Vilken tur att du berättade att det var just en kvinnlig polis som gjorde fel. Annars hade vi ju lätt kunnat

tro att det bara var en polis.” Det blev obekvämt stämning i hela klassen och jag var jobbigt PK.

2007

Har stött på många fall som rör andra kollegor i mitt jobb och med de arbetsuppgifter jag haft, men här är ett exempel på vad jag upplevt själv. Hade ett möte som nyanställd med en rotelchef på en viss enhet. Jag var nyanställd mångfaldshandläggare i myndigheten. Han var en gubbe på 65 år och jag var i 30-årsåldern och inne på ett vikariat. Det var på den tiden man arbetade mycket med HBT-frågor på denna myndighet. Apropå de frågorna gjorde han först klart för mig att han tyckte det var äckligt med två håriga karlar som kysstes. Två kvinnor däremot som höll på med varandra det kunde han förstå. Han avslutade med att föreslå att jag skulle komma till hans rotel och prata om de här frågorna. Det var ju bättre att jag gjorde det som inte var homosexuell (vad han nu visste om det). Det skulle inte vara någon bög som kom och berättade om det här. Och så skulle jag ha på mig nätstrumpyxor också. Varför kan man inte både vara snygg och prata om viktiga frågor liksom? Jag hade en kollega med mig som hörde allt och några av mina närmsta kollegor blev väldigt upprörda när de hörde vad som hade hänt och tyckte att jag skulle anmäla honom. Jag gjorde inte det, men fick träffa dåvarande chefen som beklagade det som hade hänt, men sa också att han är ju inte sådan egentligen. Jag tror att han hade ett samtal med gubben, men jag fick nog aldrig någon återkoppling. Flera av kollegorna som jag berättade det för sa att han inte menade något illa, för ”han är ju så snäll”. Och han ska ju snart gå i pension...

2008

Jag skulle begära tjänstledighet av min före detta rotelchef och kommissarie. Han säger att jag ska sätta mig i hans knä om han ska bevilja ledigheten. Något senare jobbar jag sent en kväll och är ensam kvar på väningsplanet. Jag går i korridoren och möter nyss nämnda rotelchef. Han tar min hand och börjar gå bredvid mig. Jag blir fruktansvärt obekvämt, men törs inte säga något. När han börjar dra mig mot ett kontorsrum sliter jag åt mig handen och skyndar därifrån.

2014

Kollegan som tar tag i mina axlar framifrån och trycker dem bakåt och säger att han vill se mina bröst bättre.

2015

Kollegan som alltid kommer och ska titta på min dataskärm och samtidigt alltid ”råkar” vidröra sidan av mitt ena bröst.

2001

Detta är ett halvt liv sedan, men det hände under en fest när jag sommarjobbade i en reception på större station. Vi unga sommarjobbare var lovligt byte för de flesta. Många par försvann upp på kontorsrummen i olika ärenden. En kommissarie kom fram till mig och frågade om jag ville knulla. Jag var just fyllda arton vid det aktuella tillfället. När jag sade nej tog han tag i min arm. Han fick ett knä i skrevet som svar. Inget hårt, men en tillräcklig markör...

”Jaha är det ni som är de nya. Jag hade ju hoppats på två blondiner med stora bröst!”

2015

Två av mina kollegor var nya och kom ned till stationsbefälet. Hans kommentar: ”Jaha är det ni som är de nya. Jag hade ju hoppats på två blondiner med stora bröst!” Samma stationsbefäl kommenterade ofta hur många tjejer han haft och droppade sexistiska samt rasistiska kommentarer konstant. Han ”råkade” också visa en bild på sitt könsorgan som han hade på mobilen.

2011

Jag började jobba på polisen som HR-konsult. Jag ringer den man som representerar polisförbundet för att diskutera en rekrytering. Han säger han något i stil med ”jag kommer till ditt rum istället och pratar så jag får titta på dig, du är så söt”. Sen lägger han på luren och kommer till mitt rum.

En gång satt jag bredvid ett stationsbefäl som jag aldrig träffat tidigare, för

att se hur arbetet för ett stationsbefäl kunde se ut. Han berättar för mig att på söndagar kommer det många kvinnor från Finlandsfärjorna med ”njutångest”. Han sa: ”Man kan se på övervakningskamerorna hur de går hand i hand med dessa män in i hytten, sen vaknar de dagen efter och kommer på att de har pojkvän/är gifta och de har helt plötsligt blivit våldtagna... Njutångest”.

En gång när jag tillsammans med en kollega höll workshop för ett turlag kommenterar en man till sin gravida kollega: ”fan vad fet du blivit” varpå hon lite försiktigt säger ”tycker du, jag har faktiskt inte gått upp så mycket”. I samma turlag kom även en man med förslaget att vi skulle sluta anställa kvinnor i fertil ålder för att komma åt problematiken med hög personalomsättning.

2016

Jag hade fått ett vikariat på en administrativ avdelning inom polisen. Min första dag sade min handledare att vi skulle ha ett möte bara han och jag. På mötet informerade han mig att det är hans regler som gäller och detta var innan jag ens hann öppna munnen. Hans regler var att aldrig ifrågasätta honom, aldrig tvivla på hans erfarenhet, att han kommer att kontrollera flera gånger per dag hur jag jobbar och vad jag gör på datorn. Han klagade direkt att det fanns två läger på avdelningen, och jag skulle fika med hans grupp då den andra gruppen enbart bestod av skvallerkärningar som skulle pranta in fel saker i huvudet på mig. Vidare berättade han vem som var sämst begåvad, vem som hade personliga problem och så vidare. Fastnade jag i något skulle jag alltid invänta hans hjälp och fick aldrig förödmjuka honom genom att fråga någon annan. Han var min handledare och det skulle jag hålla mig till. Utöver det var han ute och rökte halva dagarna och beordrade mig att pausa mitt jobb under tiden. Vid ett tillfälle bad jag en annan erfaren kollega om hjälp angående ett ärende när min handledare var ute och rökte. När handledaren upptäckte detta tog han en stol nästkommande dag och skulle demonstrativt sitta precis intill mig så jag inte smet iväg och vände mig till någon annan än honom. Det var inget han hymlade om.

Han älskade även sexistiska skämt. Ju mer han märkte att jag inte skrattade desto mer började han hitta fel hos mig. Jag var tråkig, tyst och osocial. Vid ett tillfälle tyckte han att jag skulle gå med honom på lunch, men jag tackade finkänsligt nej. Efter det började han rapportera dagligen till chefen om påhittade fel jag gjorde. Varje gång gick han ur chefens rum med ett hänleende mot mig. Andra på avdelningen viskade att de var så tacksamma att de inte haft honom som handledare och höll sig undan honom så mycket de kunde.

Chefen bad mig indirekt att inte stan- na kvar tiden ut, så det inte skulle leda till några problem för avdelningen (de hade redan haft för många som slutat). Inte ens han vågade stå upp mot denna handledare som är en gammal polisräv och tog sig alla möjliga friheter med sin härskarteknik. När jag lämnade avdelningen frågade chefen mig om jag kommer avskräcka andra från att söka dit. Han såg men vågade alltså inte agera.

2008

När jag var på praktik under polishögskoletiden fick jag träffa en förundersökningsledare i ett mindre polisområde. Jag var pepp, hade massor av frågor. Han började berätta lite om vilka typ av brott de utredde. Plötsligt pekar han på en hög, en ganska stor hög jämfört med andra och sa ”Ja... dessa lägger vi inte ner särskilt mycket tid på... I de flesta fallen har ändå kvinnorna hittat på att de blivit slagna av sina män.” Ridå.

”Ja... dessa lägger vi inte ner särskilt mycket tid på... I de flesta fallen har ändå kvinnorna hittat på att de blivit slagna av sina män.”

2014

En kollega fick i uppdrag av vår manlige chef att ta reda på min bh-storlek och att sedan redovisa för chefen om uppdraget hade lyckats.

2011

Som polisaspirant ifrågasattes jag om varför jag hade så pösiga uniformsbyxor. Några manliga kollegor i turlaget tog med mig till uniformsförrådet och förklarade för personalen att jag behövde bättre sittande byxor. Inför alla fick jag ta av mig mina pösiga uniformsbyxor och prova mig fram till ett par byxor med de manliga kollegorna som jury och publik. De spann som kåta marskatter i förtjusning och kommenterade att min rumpa ”kom fram” bättre nu. Förnedrande. Jag mätte dåligt över händelsen och över att jag inte vågade vägra eller säga ifrån. Idag skulle jag aldrig gått med på det.

2017

Jag har tappat räkningen hur många gånger jag fått höra: ”Du är ju en riktigt bra polis - för att vara tjej”.

Genom åren har modet att säga ifrån när jag känt mig trampad på ökat. Det har oftast slutat med respons av typen: ”Vad fan är det med dig då? När blev du sådär jävla brud-känslig?”, ”Har du mens eller?”, ”Har du fått för lite kuk eller?” och ”Ska du också bli en sån där jävla känslig bitterfitta?”

Ska du också bli en sån där jävla känslig bitterfitta?

2009

En manlig klasskamrat på PHS sa att det är för jävligt att Sverige tillåter kvinnor att bli poliser. Han sa att i hans hemland skulle man aldrig tillåta sådan skit. Han sa att kvinnliga poliser borde få betydligt lägre lön än manliga och att manliga poliser som tvingas arbeta i patrull med kvinnlig kollega borde få risktillägg.

2016

Manlig kollega om varför de sällan anställer kvinnor på den avdelning där han jobbar: ”Äh, kvinnor är överlag busrädda och kassa. Sen ligger dom med någon manlig kollega och blir brud-sura och jobbiga när dom blir dumpade.

2014

Jag fick plötsligt dick-pic's skickat till min telefon från ett nummer jag inte hade inlagt. Det visade sig komma från en manlig kollega som var befäl. Trots att jag bestämt undanbad mig fler bilder eller kontakt, så besvärade han mig ett helt år till med diverse sexuella inbiter och tjat om att vi skulle träffas och ha sex.

2010

Jag är nybliven aspirant i mitt nya turlag. Jag står i köket när mitt inre befäl kommer in, tar tag om min midja bakifrån och säger ”äh vilken härlig och liten midja du har”.

2013

Mitt yttre befäl och jag står i köket. Jag ber honom om något arbetsrelaterat varpå han svarar skrattandes: ”Ja, bara du tar den i tvåan så” och lämnar.

2013

Min chef tillika yttre befäl och jag har utvecklingssamtal. Han har tidigare uttryckt sig sexuellt kränkande mot mig. Det är vida känt att han har svårt för kvinnor i poliskåren. Han frågade hur jag tyckte att det gick, varpå jag svarade att jag känner att jag har utvecklats enormt och känner mig mycket tryggare i min uniform. Han svarar hånande ”Ha ha, ja du utger dig minsann för att vara jävligt bra. Frågan är om du verkligen är det.”

Under detta utvecklingssamtal pratar vi även om att jag tycker det är jobbigt med en av kollegorna i turlaget som hela tiden anspelar på sex när han tilltalar mig. Han körde även upp en banan i mitt ansikte, hänskrattade och frågade om jag ville smaka. Det fanns en övertydlig sexuell laddning i hur han gjorde och sa detta. Min chef bemöter mig då med att jag själv borde fundera på vilka signaler jag sänder ut som tar emot massage (på axlarna) från en kollega i samband med en lång avrapportering. Jag och den kollegan är väldigt goda vänner och vi brukade massera varandra. Han ansåg att jag inte skall bli masserad av en kollega om jag nu ska klaga på en annan kollega som ständigt anspelade på sex gentemot mig.

2016

Det började redan under utbildningen på PHS. Lärare som var ”macho” och som uppmuntrade en sådan kultur fick stor plats. Lärare i ”mjuka” ämnen som beteendevetenskap blev hänade och skrattade åt. Det viktigaste var vilket resultat man fick på bänkpresstestet, hur snabbt man sprang milen, hur bra man sköt osv. Bra betyg i andra ämnen och sunda värderingar och reflektioner var inte mycket värt.

2005

Mitt första möte med machokulturen skedde under min första SAO-vecka. Jag åkte ett pass med en ganska ung och ny kollega. Vi hade träffats flera år tidigare under en helt annan utbildning och jag fick en känsla av att han ville ”imponera” på mig. Han satt i radiobilen och förklarade för mig hur polisyrket skulle bedrivas och hur man skulle bete sig. Han sa med ett flin att ”allt avgörs i bänkpressen på gymmet”. I ett sammanhang läxade han upp en stackars man som vi mötte på stan. Han gjorde det rätt bryskt och han var sjukt nöjd efteråt. Han sa till mig att ”de ska ha respekt för oss poliser”. Han hade ett stort behov av att hävda sig. Jag tyckte att han var fänig och gjorde bort sig.

2006

På IG var det vanligt att två kvinnliga kollegor tillsammans i en bil kallades för hönspatrullen. Kvinnliga kollegor som ville göra skillnad och, i männens ögon, pratade för mycket med människor de mötte kallades socialtanter.

2006

Under åren finns det otaliga tillfällen då männens blickar, suckar och subtila indikationer på att vi kvinnor inte duger har påverkat mig negativt. Det har skett under självskyddsutbildning, under pågående arbete, på skjutbanan m.m.

2017

Dessa ständiga kommentarer om hur kvinnor har fått chefstjänster på grund av sitt kön och inte sin kompetens gör mig förbannad. Jag har en gruppchefstjänst och har en chefskollega på samma nivå som mig som helt öppet, till mig, säger just detta - att kvinnor

”får” sina tjänster. Jag har konfronterat honom, frågat om han tycker detsamma om mig. Svaret blir såklart ”nej, nej, inte du men andra...”. Det gör att klimatet för mig som kvinnlig chef är otroligt tufft. Jag känner att jag måste överprestera för att bli ”godkänd”. Vi blir särskilt ifrågasatta av chefskollegor som är äldre män och även från medarbetare som är äldre män - de testar oss och våra kunskaper dagligen. Många administrativa arbetsuppgifter överlämnas eller skyfflas över med varm hand till oss kvinnliga chefer med kommentarer som ”jag är inte så bra på sådant här”. Som att vi var några administratörer eller sekreterare! Och männen slipper göra det som de uppfattar som tråkigt. Vi kvinnor får också hålla många av de värdande eller omhändertagande samtalen med personalen. En del manliga gruppchefer uppfattar dessa som jobbiga att behöva ta i, något nödvändigt ont. Detta ointresse för ”mjuka” frågor gör att många medarbetare vänder sig till oss kvinnliga chefer (de få som finns) när de vill prata, vilket gör att arbetsbelastningen blir större för oss.

2012

Jag har mött flera kvinnliga ”hårda” chefer (och också kollegor utan chefs-tjänster) under mina år i myndigheten. Kvinnor som är onaturligt tuffa och kalla när de är i sin yrkesroll, men mjuka individer bakom ytan. Jag har reflekterat mycket över detta och vad det beror på. Jag tror att flera kvinnliga kollegor (särskilt chefer), för att orka med männens granskningar och ifrågasättande, tar på sig en tuff fasad för att visa att jag kan också och jag duger! Jag tänker att detta spel måste ta otroligt mycket energi och kraft och påverka dessa kollegor negativt. Och jag tycker att det är så FEL att vi inte vill tillvarata människors olikheter i vår myndighet. Att vi tvingas bli något/någon vi inte är innerst inne, för att passa in i den machokultur som så tydligt finns kvar än idag.

2017

Jag är så less på manliga kollegor som helt öppet kommenterar kvinnliga kollegors utseende och kroppar. Detta gör de ibland rakt i ansiktet till kvinnorna, ibland bakom ryggen. Som om vi kvinnor bara vore sexobjekt...

2006

Jag har under mina år ibland sagt ifrån till män som kränkt kvinnor (både mig själv och andra), men ibland har jag valt att vara tyst. När jag har sagt ifrån, har det blivit jobbigt och ibland har det fått konsekvenser för mig personligen.

Jag var som aspirant med om att bli utsatt för kränkningar av en aspirantinstruktör. Min upplevelse kom fram till mina instruktörer och därefter till mina dåvarande befäl. Jag tyckte att det var sjukt jobbigt. Jag var helt ny och fick sitta med befälet och berätta vad som hänt. Därefter fick jag själv, på uppmaning av befälet, prata med den kollega som utsatt mig. Han var inte nöjd med vad jag gjort, milt uttryckt. Han mer eller mindre hotade mig, bröstade upp sig (han var rätt stor i förhållande till mig), sa att han aldrig ville jobba med mig, att han inte litade på mig och det var mycket tydligt att han skulle göra allt för att göra livet surt för mig. Jag minns den känslan fortfarande än idag. Jag lyckades stå på mig i samtalet, sa att jag inte gjort något fel och så vidare. Men efteråt tänkte jag mycket på om andra tyckte som han, om de inte heller litade på mig, om jag var en ”tjallare” nu som andra heller inte ville jobba med. Det var tungt att bära som aspirant...

Jag har hört många kommentarer om kvinnliga kollegor som uppfattas som rädda för att man har ett bra säkerhetstänk. För att vara en bra polis ska man, enligt männen, kasta sig in i situationer och ”veva batong”. Om man tar ett par sekunder extra för att överblicka en situation och välja rätt taktik, så uppfattas man som feg. Om man väljer att boja en gripen för att säkerställa transport, så uppfattas man som svag och rädd. Det intressanta är att män med samma säkerhetstänk inte alls kritiserar på samma sätt, utan uppfattas som rutinerade och trygga...

2012

När jag som kvinna fört fram kritiska åsikter i olika sammanhang har jag fått höra att jag är en gnäll-kärring. Eller fått den utslitna frasen ”har du mens eller!?” kastat i ansiktet.

2017

Vissa säger att det har blivit bättre klimat inom myndigheten de senaste åren och så kanske det är. Jag tycker dock att det fortfarande är väldigt illa. På min arbetsplats har jag senaste veckorna hört ett flertal män som öppet skämtat och hånat #metoo-kampanjen - både chefer och medarbetare. Jag har hört när de i skämtsamma diskussioner sagt till andra män "blev du kränkt nu? #metoo?" och skrattat. Det har gjort mig väldigt illa till mods. Jag har i vissa av dessa diskussioner gått in och sagt ifrån, med responsen att det var bara ett skämt. Jag tror att det ligger en stor rädsla hos många män att det som just nu händer i denna FB-grupp ska hända - att allt ska komma upp till ytan. Kanske är det därför de försöker skämta bort det, som ett skydd. Men det är absolut inte ok!

2016

Ett betydligt äldre stationsbefäl kommer upp bakom mig när jag sitter och avrapporterar. Han börjar massera mina axlar och säger att jag är stel. Många ser och skrattar nervöst medan jag låter honom massera då jag inte vet vad jag ska säga eller göra. Han gör ofta så med många andra kvinnliga kollegor som reglerar på liknande sätt.

Vid ett annat tillfälle sitter stationsbefälet i fikarummet med MIN chef samt några fler manliga kollegor. Stationsbefälet drar i min arm, drar ner mig i hans knä framför alla andra och säger "mysigt, här ska du sitta". De andra skrattar och säger "haha, akta dig för honom, han är gubbsjuk". Jag blir ställd, skrattar lite och går sedan där ifrån. Senare går jag till samma stationsbefäl för att hämta en nyckel till ett övernattningsrum då jag ska sova på stationen. Han säger "åååh, jag slutar kl 23, lämna dörren oläst så kommer jag på besök". Jag skämtar bort allt.

"åååh, jag slutar kl 23, lämna dörren oläst så kommer jag på besök"

Samma stationsbefäl skickar sms till mig på fyllan. Han skriver att han är

full och kåt. Undrar när jag jobbar nästa gång, att det är tråkigt när jag inte är där. Jag svarar inte.

Någon på stationen, oklart vem - hänger upp en bild på samma stationsbefäl vid min arbetsstation och sedan en kondom över bilden. Jag låter bilden sitta kvar. Då hans chef sett bilden med kondomen så kommer chefen och pratar mig med. Chefen frågar om jag vill anmäla. Jag vill inte och jag orkar inte. Chefen pratar med stationsbefälet som fortfarande jobbar kvar.

Jag hade en kollega på stationen där jag jobbar nu som skickade meddelande till mig på facebook och frågade om han kunde komma hem till mig. Vi kände inte varandra alls, vi hejade bara på varandra i korridoren. Klockan var nästan midnatt när han skrev. Han frågade vad jag hade på mig och att han var kåt. Från ingenstans! Jag sa ifrån att det där inte är ok och efter det undvek vi varandra jämt på jobbet. Han hade fru och barn. Jag inte upplevt annat på den stationen jag jobbar på nu och jag upplever heller inte att det är någon "machokultur", så det gläder mig att en del arbetsplatser går åt rätt håll. Däremot finns ett beteende som gör mig lite ledsen ibland: Kommentarer från kollegor som kan säga: "hur kan HON få svara som YB eller Lil, de måste vara kvotering". Det är tråkigt. Jag brukar svara: "eller så är hon helt enkelt bäst lämpad för jobbet!"

Med ilska fascinerar jag över många mäns förmåga att subtilt förlöjliga, förminska och/eller osynliggöra kvinnors synpunkter och arbetsprestationer.

Min upplevelse är att det inte sällan i möten och ledningsgrupper sitter män som bekräftar varandras inlägg medan kvinnornas varken får samma utrymme eller respons. Vidare är min bild att män många gånger tar plats genom att få ur sig en massa ord, som när de läggs tillsammans inte alltid innehåller något av vikt.

Jag var inbjuden till en videokonferens för att under en punkt på agendan redogöra för en planerad insats. Ett antal deltagare från respektive region var uppkopplade och i själva rummet

satt ca tio inbjudna personer utöver jag själv och de som höll i mötet. Jag gjorde min dragnings och frågor ställdes. En manlig frågeställare önskade svar på något som med anledning av oro för läckor till media ännu inte kunde besvaras. Frågeställaren blev upprörd vilket en manlig chefskollega till mig vill lugna och säger: "Det behöver du inte oroa dig för. Det fixar vi. Jag och XX och XX hade ett möte igår där vi bland annat diskuterade detta."

Han inser att han just sagt att han och två andra män haft ett eget möte för att diskutera den insats jag håller i. Han tittar på mig och säger: "ja, du hade pipit iväg hem". Inför ca 30-40 personer uttrycks att jag pipit iväg!?! Jag var arg så att jag skakade men samtidigt så ställd att jag inte bemötte hans uttryck. Till saken hör att jag allt som oftast varit den som suttit kvar längst på kvällarna. När jag senare frågar vilken tid mannen ifråga själv gick från arbetet fick jag info om att han gick 16.50. Jag svarade att jag fanns på mitt rum till 17.20. Uttalet var inte bara nedlåtande utan byggde på en lögn. Jag fanns på mitt rum men ingen bjöd in mig till mötet. Anledningen till det kan en ju också fundera på. Jag har fortfarande inte konfronterat honom om detta. Mannen har också tidigare sagt "kom inte dragandes om manligt och kvinnligt".

2001

Min första julfest med polisen. Jag är snart klar med aspiranttjänstgöringen. Blir uppbyggd av en av distriktets högre chefer, ca 20 år äldre än jag. Av någon sorglig anledning uppfostrades jag till att tacka "ja" när män "vågar" bjuda upp och dansar med honom fast jag egentligen inte vill. Han, liksom så många äldre män, vill dansa "tryckare" trots att låten egentligen inbjuder till friare moves. Han trycker sitt kön som är hårt mot mig. Jag försöker dra mig ifrån honom flera gånger men varje gång trycker han sig närmare på nytt. Två (!) plågsamma och pinsamma danser blir det. Jag nämner inget, för någon.

2007

PHS. Jag var lärare i tre kurser på grundutbildningen. Under handledning berättade några av mina kvinnliga studenter att en av instruktörerna kom

med sexuella förslag och anspelningar i situationer när han och de var ensamma på körgården. Det var tydligen allmänt känt att han "var sån" bland både övriga lärare, studenter och instruktörer. Såvitt jag vet avskildes han aldrig. Saken var redan känd av skolledningen när informationen kom till mig.

2006

Jag gjorde min aspirantutbildning. Jag fick direkt frågor om jag hade någon relation. Jag bestämde mig för att stå upp för den jag är och berätta att jag är homosexuell. Därefter följde sex månader i en radiobil tillsammans med min handledare. Han frågade ofta ut mig kring detaljer om mitt sexliv. Han uppmanade mig också att ha sex med honom på kommande fester och i samma mening tydliggjorde han att jag skulle tänka över svaret noga eftersom det var just han som skulle godkänna eller inte godkänna min aspirantutbildning. Efter utbildningen, när jag var fast anställd, tog jag upp detta med chefen för stationen. Detta skulle lösas internt var hans svar. Min handledare blev sedermera inre befäl och jag flyttade på mig.

2015

Detta hände på en julfest med hela lokalpolisområdet. Det var min första julfest på denna arbetsplats där jag jobbat runt ett år. Det är tidigt på kvällen och middagen har precis börjat. Jag står i kön till buffén och samtalar artigt och skojar lite med en äldre herre som står bakom mig. Jag har ingen aning om vem han är eller vad han heter. Jag har aldrig träffat honom innan. När jag fyllt tallriken med mat och lyfter upp den för att gå till bords så tar den äldre herren ett rejält tag om min rumpa och klämmer åt. Jag blir så jäkla ställd att jag bara fortsätter gå. Jag kommer ikapp kollegan och berättar vad som precis hänt och hon blir lika ställd som jag.

Jag går och sätter mig vid bordet och försöker äta men den dåliga känslan tar över och maten växer i munnen. Vid bordet bredvid sitter min gruppchef, som är uniformerad för jobb och bara kikat in på festen för att käka lite. När vi får ögonkontakt märker han att något är fel och kommer fram till mitt bord.

Jag berättar om det som hänt; att en äldre man jag inte vet vem det är gjort det han gjort. Min gruppchef säger då "Var det xxx?" Jag svarar honom att jag inte vet vad han heter men att han sitter längre ner på samma bord som mig, mitt emot en annan herre i vit skjorta. Reaktionen från min gruppchef är då "Ja, men det är han"... Mannen skickades hem från festen av LPO-chefen. Anmälan skrevs, jag hördes, mannen delgavs misstanke men utredningen lades ner då han förnekade och det inte fanns några vittnen.

I efterhand har jag fått höra att just den äldre herren varit aktuell för liknande saker innan. Flera kollegor kom med berättelser där samma man betett sig illa och sagt jävligt opassande saker. Det är dock sådant jag hört och inte kan avgöra sanningshalten i. Jag fick mycket stöttning av kollegor och flera som kom fram, tyckte det var bra och starkt att jag anmälde, och delgav egna erfarenheter av mannen i fråga. Men det värsta är att jag många gånger tänkt: vilken tur att det var en illa omtyckt kollega som gjorde det och inte en omtyckt, för då hade nog stödet inte varit lika stort.

2005

Jag började 23 år gammal jobba som passkontrollant inom dåvarande gränspolisens. I utbildningen ingick självskydd och i en övning tränade två manliga kollegor (i 35-40 årsåldern) och jag på någon form av avvisering. När det var min tur att spela den som blev avviserad ställde jag mig med magen vänd mot ett skrivbord, med armarna på bordet och benen lätt isär, så som vi hade blivit instruerade att göra. Plötsligt märker jag att en av kollegorna har ställt sig bakom mig med händerna mot mina höfter och juckar mot min bak, åtföljt av skratt från den andra. Kände mig fruktansvärt förödmjukad och fann mig tyvärr inte snabbt nog för att kunna fälla någon dräpande kommentar.

2006

När jag började på PHS hade jag aldrig kunnat föreställa mig det som jag under min tid vid polisen har fått uppleva. De händelser som är att anse som brottsliga och som jag väljer att dela med mig av är redan polisanmälda och utredda.

Jag hade aldrig kunnat föreställa mig att min lärare på PHS, som jag såklart stod i maktförhållande till, under en bilövning skulle säga åt mig att köra ut i skogen för en "snabbis" eftersom det "pockade på i brallan".

Inte heller att jag av min manliga klasskamrat skulle bli ombedd att "tysta ner mig så att jag inte skulle uppfattas som feministisk". Senare när jag började i yttre tjänst och hamnade med den där kollegan som "alla visste var väldigt svår" så hade jag aldrig kunnat föreställa mig att jag skulle sitta helt tyst i bilen när han sade åt mig att "jag inte skulle tro att jag var något och att jag inte fick bete mig som jag gjorde eftersom det var HAN som bestämde vad jag fick göra".

Senare i min "karriär", när jag började arbeta som ensam kvinna i en grupp bestående av enbart manliga förundersökningsledare, blev jag kallad för "genusprofessor" när jag försökte ta upp hur viktigt det är med jämställdhet och likabehandling i en arbetsgrupp. I samma arbetsgrupp fick jag uppleva att mina manliga kollegor "slog vad" och tävlade om vem som först kunde få den kvinnliga sommarvikarien, som var gift och hade barn, "på rygg".

En av mina närmaste chefer, som jag hade väldigt stort förtroende för, visade sig vara en man som inte kunde bete sig kring kvinnor. Inte nog med att han på en jobbfest raggade på min väninna, han frågade mig även om jag ville "följa med hem". Samma man hade även, visade det sig sedan, utsatt en av mina kvinnliga kollegor för sexuellt våld. Man orkar inte hur mycket som helst. Jag tror tyvärr att dessa händelser och situationer är en del av de omständigheter som ligger till grund för mitt beslut att lämna polisen. Jag sade upp mig 2017.

*"Du, jag har undrat
en grej rätt länge.
Gillar du att slicka
fitta eller?"*

2013

Gick grundkurs för civila brottsutredare. Sista kvällen kom en av de manliga kurskamraterna fram och såg lite avvaktande ut. Det var fest och flera klasskompisar fanns i rummet. Plötsligt flinar han upp sig: "Du, jag har undrat en grej rätt länge. Gillar du att slicka fitta eller?". Jag fann mig: "Vad jag gillar att slicka eller inte har du fan inte med att göra, ditt as". Han blev helt röd i ansiktet och låste in sig på toaletten.

2017

Arbetar i patrull med två manliga kollegor. Stoppar en bil där föraren gjort sig skyldig till ett ringa trafikbrott. Ena kollegan ger rapporteftergift. Den andra kollegan kan inte sluta prata om att det var för att föraren hade så "stora tuttar" som gjorde att hon slapp böter. Männerna snackar vitt och brett om den kvinnliga bilförarens utseende och betydelsen av det. Liknande diskussioner om andra kvinnor kommer på tal gång på gång under resten av passet. Känslan av att vara obekvämt samt förminskad är närvarande hela passet.

2017

Har ett första samtal med en chef på nya arbetsstället. Jag berättar att jag är engagerad i HBTQ-frågor och har en stor vänkrets inom området. Jag får ett varnande ord att polisen säkerhetsklassar oss anställda och ser över så att vi inte har olämpliga polisfientliga umgängen. Jag får försvara mig och berätta att det inte är brottsligt att engagera sig politiskt.

2016

Spiller några droppar yoghurt på uniformsbyxorna och byter byxor strax efter. Manlig machokollega hinner se den minimala yoghurtfläcken och blir helt hispig och påpekar vid flertalet tillfällen det passet att jag måste ha varit och "smusslat" med en annan manlig kollega till mig.

2017

Äter lunch med manliga kollegor och två kvinnliga när #metoo-kampanjen tas upp. Det skämtas brett och talas om att "man vågar ju knappt följa med på handbollsmatcher med sin dotter längre" (underförstått på grund av alla

mammor och tonårstjejer). Jag och mina kvinnliga kollegor blir bemötta med hänskratt och flams när vi försöker föra en dialog kring ämnet. En manlig kollega utbrister "Åh! Våga tafsa!" När jag direkt konfronterar hans utspel korrigerar han sig snabbt och säger "Jag menade min flickvän". Det var tydligt att det var en efterhandskonstruktion och att han menade något annat när han började. Det slutade med att vi kvinnor gick därifrån.

En manlig kollega skickar dickpics till mig och en annan kvinnlig kollega. Han får en "uppsträckning" av chefen. Jag undrar vad som hade hänt om det var jag som hade skickat bilder på mitt underliv till manliga kollegor?

En manlig kollega blir full under en teambuilding och hotar mig med bland annat: "om du inte ligger med mig kommer jag sabba din karriär, vem skulle tro på dig".

Almanackor med poserande nakna tjejer lite varstans på väggar och skåp! Ända in på 2000-talet har jag sett flera sådana.

2015 – 2016

Vid en stafettkörning träffade jag en kollega i någon mycket kort stund. Efter det letade han reda på mig på Facebook, skrev på messenger och kom med "skamliga förslag". Jag förklarade att jag har pojkvän varpå han skrev att det gör väl ingenting. Denna manliga kollega har även själv fru och två barn. Det blev tyst sedan och jag hörde ingenting förrän jag började jobba på annan ort ett år senare och då jobbade han där och började skriva igen. Samma person har stött på och varit på andra kollegor och skickat bild på sitt kön till en målsägare. Jag har inte gått vidare med att han skrivit till mig men andra kollegor som vetat om detta har berättat för hans gruppchef och nu har även jag pratat med gruppchefen.

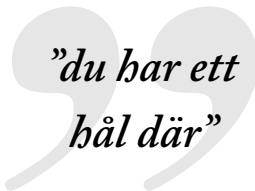
2017

Jag och två kvinnliga kollegor erbjuds "samtalshjälp" när två manliga chefer efter en utredning ansetts ha utövat ett dåligt ledarskap. Männerna erbjuds fortbildning och är kvar i högsta ledningen i regionen. Vi kvinnor försattes i frysboxen.

På ett möte för tre veckor sedan sa samma person som erbjud oss "samtalshjälp", en högt uppsatt kvinnlig polischef, åt mig att flytta från konferensbordet eftersom det skulle komma in "fler gubbar" som behövde få plats. När konferensbordet senare visade sig ha två lediga platser kvar erbjöds jag att flytta tillbaka. Jag svarade "Tack, men jag trivs bra i hundgården".

2013

PHS En kille som är i samma arbetsgrupp som jag drog väldigt ofta sexuella skämt och kom med antydningar. Då jag reagerade starkt vid alla dessa tillfällen tyckte han förmodligen att det var mycket roligare, trots att jag vid ett flertal tillfällen sagt rakt ut till honom att jag inte tyckte att hans antydningar och skämt var roliga. En dag när jag satt i aulan och väntade på att en föreläsning skulle börja efter en rast kom han och satte sig bredvid mig. Efter en kort stund tittade han ner på mina jeans och stoppade ner sitt ena finger i ett av hålen jag hade i dom. Han drog runt fingret på min bara hud och sa "du har ett hål där". Det var så fruktansvärt kränkande. Gjorde aldrig någon anmälan.

*"du har ett
hål där"*

2017

Min aktuella chef som då precis börjat i min grupp konstaterade att jag hade en sådan sensuell röst när jag pratade i telefonen. Detta säger han när en annan manlig kollega är närvarande. Minns inte exakt ordagrant vad han sa men han uttryckte det som att med den sensuella rösten kunde ju jag få folk precis dit jag ville.

2017

Jag sitter vid min arbetsplats och jobbar. Min chef kommer in och sätter sig vid arbetsplatsen bredvid. Jag nämner att jag har ont i nacken till min manliga kollega som sitter mitt emot mig. Då säger min chef: "kvinnor med stora bröst brukar väl kunna få sådana problem".

”kvinnor med stora bröst brukar väl kunna få sådana problem”

En trafiklärare som masserade kvinnliga studenter under lektionen och tittade menande på kvinnliga studenter när han skulle sätta in ”hanen i honan”, det vill säga laddkabeln.

2001

Jag sökte för många år sen en tjänst i en större stad. Just den enheten hade aldrig tidigare haft en kvinnlig polis. På intervjun fick jag frågor som: tål du att se blod, är du stark nog att avfyra ett vapen och kan du hantera en spade (i arbetsuppgifterna ingick det en viss mängd användning av en spade). Jag är ganska säker på att killarna som sökte samma tjänst inte fick den typen av frågor.

Chefen som höll i intervjun ställde frågorna till mig samtidigt som han låg på golvet och stretchade sin rygg som han påstod sig ha ont i. Ibland stod han upp, stirrade in i väggen samtidigt som han gjorde olika gymnastik- och töjövningar. Han tittade aldrig på mig. Hans kollegor som var med satt och flinade och pratade om annat.

Jag fick inte tjänsten den gången men sökte två gånger till. Tredje gången fick jag tjänsten med kommentaren: ”det verkar inte som att vi kommer att slippa dig ändå så det är väl lika bra att du får börja då...”

2008

På min första jobbfest efter aspiranten stod jag och min aspirantkollega och rökte tillsammans med ett polisbefäl. Mitt i samtalet tar polisbefälet tag med en enhandsfattning över min mun och pressar ihop mina läppar så jag varken kan prata eller röra mig. Han ”lilla gumman-ade” mig. En mycket obehaglig upplevelse. Min aspirantkollega blev förbannad och knuffade bort polisbefälet och undrade vad fan han höll på. Polisbefälet blev såklart mycket kränkt över det och ville slåss med min aspirantkollega som ”två män”.

2017

Som aspiranthandledare åkte jag ut tillsammans med en instruktör och en aspirant. Aspiranten hade bekymmer och jag skulle bedöma hans lämplighet. När vi sitter alla tre tillsammans och diskuterar något så säger helt plötsligt instruktören ”Fan vilka stora bröst du fått” till mig. Detta inför aspiranten. Jag kände mig otrolig förminskad och som att jag ”tappade ansiktet” inför aspiranten. Samma instruktör tog sig friheter att gå fram och krama sina kvinnliga kollegor när dessa satt i förhör.

”Fan vilka stora bröst du fått”

2013

Ett polisbefäl som jag jobbade nära med under en period kände att han varje gång vi sågs på ett sexistiskt sätt ville berätta vad han ansåg om min fru. Min fru är även hon kollega och var under denna period även hon underställd honom. Även om detta polisbefäl gått över gränsen tusen gånger så uppfattade han tillslut att hans recensioner av min fru inte var välkomna och på sitt sätt bad han om ursäkt: ”Fast det kanske inte är okej att säga så”.

2008

I senare tonåren befann jag mig på en dejtingsajt för gay-personer. En för mig äldre man kontaktade mig där. Jag förklarade direkt att på det här forumet ville jag bara prata med likasinnade. Han tyckte det var konstigt att jag var så trångsynt och menade på att man faktiskt kan vara kompisar. Han noterade på min sida att min högsta dröm var att bli polis och lockande mig genom att berätta att han jobbade inom polisen (vilket inte var sant). Jag sänkte min gard och vi blev ”kompisar” på nätet. Väldigt snabbt insåg jag att vår definition av kompisar inte var den samma. Han började prata sex varpå jag sa att han lovat att vi bara skulle vara kompisar. Han slutade, men började snabbt igen. Det ena sexuella förslaget efter det andra kom. Jag sa till honom att han skulle sluta. Han erbjöd mig pengar för att utföra olika handlingar. Jag avslutade vår kompis-inter-

net-relation. Åren gick och jag blev aspirant. En dag så stod han där. Han var inte anställd som polis men hade fri tillgång till polishuset. Mitt hjärta stannade men jag bestämde mig för att vara trevlig mot honom på ett kollegialt sätt. Han började då tjata om att vi skulle ses. Jag hänvisade till vad jag sagt som ung; att jag inte ville träffa honom eftersom han gått över gränsen. Han fortsatte att tjata runt en till två gånger per år. Tillslut fick jag säga till på skarpen att han skulle lämna mig ifred annars skulle jag polisanmäla honom. Då respekterade han min önskan. Tills jag något år senare fick ett internmail: ”Hej! Nu har vi samma arbetsgivare. Ska vi ta en lunch?”. Han hade nu blivit anställd inom polisen. Så otroligt obehagligt! Då jag vid det här tillfället blivit äldre och erfaren och insett att tillsägelse eller försök att vara kollegial inte funkade så svarade jag att jag fortfarande inte ville träffa honom och sedan slutade jag helt enkelt att svara honom. Tillslut så slutade han faktiskt.

När jag skulle åka på utlandsmission ställde jag frågan hur man skulle hantera en eventuell graviditet ute på mission. Det var ingen konstig fråga anser jag då jag inte var purung och hade fast sällskap. Till svar fick jag att jag kanske inte skulle åka iväg om det var det jag hade tänkt mig.

2005

Jag jobbade under Gothia Cup. Jag och några andra kollegor höll utanför diskot, hundratals små flickor och pojkar stod i kön. Två manliga kollegor och jag stod och lutade oss mot fordonet och tittade mot kön. Vi hade fått stå där rätt länge när den ena kollegan vände sig till mig och utbrast ”ja du, vi har ju åtminstone något att kika på, till skillnad från dig” och nickade leende mot de små flickorna med mini-shorts och magtröjor. De var 10-15 år. Det finns ytterligare en aspekt på detta, förutom det uppenbart fruktansvärda, och det är ju att han på riktigt måste ha trott att han skulle få medhåll från mig. Den tredje kollegan sade ingenting.

2000

På julfesten nöp en kollega tag i min rumpa. Jag blev arg och sa ifrån. Kol-

legan bad MIN MAKE (också polis) om ursäkt med orden: ”men jag blir ju så kåt!”

”men jag blir ju så kåt!”

2016

På morgonmötet ska jag berätta lite från konferensen jag varit på. Jag berättar bland annat om forskning som visar ett samband mellan porr och sexköp. Chefens reaktion blir: ”Men ska du ge dig på porren nu också?!”

2013

Jag skulle prova ut ny skyddsväst och ställde frågan till den manliga kollegan som var ansvarig för inköp av västar om det fanns någon som var anpassad för kvinnor. Han började då ställa frågor om hur stora bröst jag hade och frågade om han fick vara närvarande när jag provade ut den nya. Han var så opassande och äcklig att min chef förbjöd mig att åka dit själv när jag skulle hämta ut den nya västen.

2009

En radiobilskollega visade nakenbilder på sin unga älskarinna samtidigt som han frågade mig om vi skulle kunna ”byta kroppsvätskor” med varandra. En annan kommenterade dagligen mitt utseende samtidigt som han stod alldeles för nära och tittade på helt fel ställe.

2015

Jag hade presenterat en erfarenhetsberättelse inför ett stort sällskap av högre chefer och kände att det hela hade gått ganska bra. Efteråt när jag var färdig och gick för att hämta lite vatten i ett angränsade rum kom en av dessa höga chefer in till mig, ställde sig väldigt nära, lade handen mellan mina skuldror och viskade i mitt öra: ”Det var en fröjd att ha något vackert att titta på under framförandet precis nu...” Samtidigt som han sa detta gled hans hand ner över min rygg, ner över svanken och stannade på min ena skinka. Jag blev så ställd så jag fick tyvärr inte fram ett ljud. Samma chef har sedan vid åtskilliga tillfällen när

jag mött honom på min nuvarande arbetsplats stannat till, tittat på mina bröst, mina ögon och sedan mina bröst igen samtidigt som han lett mot mig på ett oacceptabelt sätt. Senast var för någon månad sedan. Jag har börjat försöka undvika honom i korridorerna men hans position i myndigheten gör det hela mycket svårt.

00-talet

PHS. Jag blev ihop med en kille i en av parallellklasserna, han var charmig och världsvan som bara den. Ganska snart visade han sin svartsjuka sida och den växte vecka för vecka. Jag föll in i hans ”nät”. På ett sätt såg jag som på distans vad som höll på att hända, men samtidigt inte. Om det var upptaget när han ringde mig ringde han genast till så många av mina vänner och familj som han hade nummer till för att försöka lista ut vem jag pratade med. Om han råkade tycka att jag var extra snygg någon dag trodde han det var för någon annan och blev rasande. Han försökte förbjuda mig att träffa mina vänner. Han letade igenom hela min lägenhet och ringde de telefonnummer han hittade i lådor och pärmar. Han sparkade sönder saker i mitt hem. En gång kastade han en trästol med full kraft mot mig med missade precis. Stolen gick sönder. När jag försökte lämna lägenheten höll han fast mig så jag inte kunde lämna. Jag fick blåmärken på armarna. Han slet, slängde runt och knuffade mig vid flertalet tillfällen. Han hade en vidrig kvinnosyn i allmänhet. En brutal gruppvåldtäkt fick mycket uppmärksamhet i media vid den här tidpunkten. En gång läste jag en artikel om våldtäkten och kommenterade hur hemskt det var. Han svarade, på fullaste allvar, att många tjejer faktiskt vill bli gruppvåldtagna och i många fall är medskyldiga. Vi var ihop i lite mer än ett år innan jag lyckades göra slut. Innan det här året var jag fast övertygad om att jag aldrig någonsin skulle kunna fastna i en dålig relation. Nu vet jag att det faktiskt kan hända vem som helst, vilket var den positiva lärdomen av detta år.

Jag anmälde honom inte. Jag tyckte att händelserna var för lindriga var för sig, och var framför allt rädd för att ingen skulle tro mig. Som student på PHS upplevde jag en ganska stor otrygghet,

en upplevelse av att vara rättslös om något skulle hända. Upplevelsen var att det var lätt att bli utsparkad därifrån och jag var rädd att en anmälan skulle slå tillbaka på mig. Så självklart får jag ta på mig en del i att han arbetar som polis idag.

2007

I mitt turlag arbetade en polis som väldigt ofta var ”på” mig och flirtade hej vilt. Jag sa alltid nej och var tydlig med att jag inte var intresserad. Han sa de mest opassande saker, på vanliga arbetspass, via mail och inte minst på fester. Flera år senare fick jag höra att han spridit ett rykte om mig. Han hade gått runt och berättat att han ”lickat upp mig i brygga”. Det är fruktansvärt obehagligt och förnedrande att mina kollegor tror jag gjort detta, jag är gift och har alltid varit mån om min integritet.

2004

PHS. Jag arbetade för en av terminerna under många år. En kvinnlig studerande kommer till mig och berättar om hur hon har det i sin klass. Hånad på lektionerna, tafsad på under fyslektionerna, fick kränkande bilder via sms, blev kallad allt möjligt och hon visste inte om hon orkade längre.

Vi pratade länge och jag lovade att ta upp och föra frågan vidare med cheferna. Hon lovade att försöka fortsätta och jag skulle komma till klassen och prata. Jag pratade med chefer på olika nivåer på grund. Alla visste att det var problem av detta slag i klassen ”men hon var nog lite överkänslig också!” Jag slutade inte utan frågade hela tiden vad som hände och hur vi skulle gå vidare. Jag tappade tron helt på att komma någonstans när jag fick kommentaren: ”bry dig inte och du är för engagerad i eleverna!”

2017

En kväll efter att vi ett helt gäng varit ute och käkat började en manlig kollega bli väldigt närgången. Han är mycket äldre än mig och jag har man och barn, han har fru och barn. Efter några öl ville han hålla om och kramas och hålla handen. Jag skruvade på mig och försökte komma undan utan att det skulle bli konstig stämning. Hela

gänget gick vidare till ett nytt ställe och han börjar berätta hur olycklig han var i sitt äktenskap och att han skulle gjort allt för att få vara min man eftersom han alltid tyckt så bra om mig. Jag förklarade sakligt att jag inte hade några som helst känslor för honom men ser gärna att vi ska kunna jobba på ett proffsigt sätt tillsammans och att han får ordna upp sitt äktenskap utan att blanda in mig. Han sa att han förstod, men sen fortsatte han ändå vara närgången, hålla handen, kramas och klappa. Jag kände mig som världens minsta person och visste inte vart jag skulle ta vägen. Jag sa vid upprepade gånger att han skulle sluta och frågade hur han tänkt att vi ska kunna jobba ihop efter allt han sagt. Det slutade med att jag var tvungen att gå därifrån. Det kändes jättemärkligt hela grejen. Senare ganska nära i tid knackade han på mitt kontor och jag släppte in honom. Han ville snacka. Han börjar igen mala på om vad han tycker om mig, jag säger att jag inte är intresserad, då frågar han om vi inte kan ligga lite i alla fall. Nej tack, vad fan tror du? Hörde du inte precis vad jag sa, nu måste du gå. Jag låtsades ta min telefon för att ringa min man, och då gick han. Efter att det gått en tid tänkte jag att det var över men nej då, med jämna mellanrum berättar han vad han skulle vilja göra med mig sexuellt, på skämt såklart för han vill ju inte verka gubbsjuk eller så. Det har gått ganska långt mellan gångerna men varje gång blir jag så jävla obekvämd och jag vet inte vad jag ska göra. Sedan ett halvår tillbaka när jag hotade med att berätta för chefen om inte hans "skämt" som för övrigt inte var ett dugg roliga upphörde så har han inte sagt något mer. Faktum är att han inte tilltalat mig överhuvudtaget.

2011

Som nyanställd civilare var det en polis som fattade någon slags tycke för mig. Det visade han genom att bland annat skicka direkt olämpliga bilder på sig själv i uniform till min mobil. När jag vänligen men bestämt avvisade "invi-terna" svarade han med att sprida en massa lögnar om mig inför sitt turlag och övriga poliser som jag skulle jobba med. Jag mådde rätt dåligt över detta men hade ingen att prata med, så jag höll tyst.

2013

En morgon när jag kom till jobbet låg ett fulbeslag med diverse sexleksaker på mitt skrivbord. Jag betraktar mig som rätt "tålig" och gjorde ingen grej av det, men i efterhand har jag funderat över hur vidrigt det egentligen var. Dels själva incidenten, men även det faktum att man (jag) har normaliserat sådana här händelser så länge!

2017

Igår hände det mig. En kollega tog tag med båda sina händer om min rumpa när jag skulle lägga i en diskmaskinstablett i diskmaskinen. Jag blev helt paff!! Idag konfronterade jag honom och sa tydligt att han gått över gränsen och om han rör min kropp någonsin igen kommer jag att ta upp det med vår chef. Några timmar senare kom han in till mig och frågade om vi var kvitt? "Kvitt!!??" utbrast jag, "det du ska fatta är att du gått över gränsen och rör inte mig igen." Då drog han upp en hänsynslös om en tjej som blivit våldtagen för tre år sen men valt att anmäla det först nu. Min tanke om det var att han ville förminska vad han gjort. Vad är det gubbfan inte fattar?? Jag lämnade jobbet med en klump i magen men fast besluten att jag kommer att gå vidare med detta.

2017

#meetoo-skämt hörs dagligen på jobbet. Vi är med om mycket och vana vid att ventileras genom att skämta om saker som utomstående kan uppfatta som morbida. Det här är inte samma sak. Det här är inget samhällsfenomen, ingen hype på youtube, ingen årets julklapp eller kändisskandal. Det här är verkligheten. Kvinnors verklighet. Varje gång jag hör ett "oj då, det där blir ett #meetoo, höhö" av den manlige kollegan som går in i mig i trängseln i köket så känner jag att de pissar på oss alla som blivit utsatta för sexuella kränkningar på jobb eller annan stans. Jag sa till ovan nämnda kollega i köket, lugnt och sakligt, att jag inte tycker det är ok att underminera och förminska #meetoo genom att slentrianskämta om det. Just den personen kommer knappast ändra sig, men då har jag i alla fall sagt det. Kapat EN, av de som gör sig roliga på utsatta kvinnors bekostnad, från att vänta sig medhåll i sitt "roliga tilltag" av mig. "Nu vågar

man ju inte ens hälsa på någon utan att vara rädd att få #metoo på sig". Har man problem med att veta när en handskakning är ok eller inte så är man nog precis en sådan som det här handlar om.

Det här är ingen "hype". Det här har inte - som en kollega sa - "blästs upp". Det är inte kvinnor som sitter och hittar på. "Jag har ju svårt att tro att typ alla skådespelerskor i Sverige varit utsatta någon gång..." sa en person som i och med det förminskade kvinnor till offerkoftor och hitta-på'are. "Helt plötsligt har ju alla varit utsatta...". Nej, det är inte "helt plötsligt". Det har hänt hela tiden. Helt plötsligt börjar vi däremot prata om det öppett. Och stort. Och håller inte käften.

"Helt plötsligt har ju alla varit utsatta..."

2015

Jag och en manlig gift kollega var på iväg i bil några mil bort i en annan stad för att hålla förhör med några målsäganden. På vägen hem igen säger kollegan plötsligt att han skulle ha fys på vägen hem och svänger in vid ett hotell med spa. Jag blir förvånad och säger att jag inte ska ha någon fys nu, men eftersom det är kollegan som kör stannar han vid hotellet och säger att antingen får jag följa med eller sitta kvar i bilen. Jag lufsar förvånad med fast jag inte vill, och det säger jag till honom flera gånger. Väl inne betalar han för två och fortsätter in på spa-avdelningen. Jag är så spak och tagen av situationen att jag bara lunkar med. Inne på spa:t sitter han i dels i bubbelpoolen och dels i vilostolen medan jag obekvämt sitter och läser en tidning. Han vill att jag ska göra detsamma som han men jag vägrar. Till sist kommer vi från spa:t och på vägen hem får jag höra hur tråkig jag var som inte kunde ställa upp på detta.

2017

Jag är på en utbildning där en manlig kollega bestämt sig för att han ska ha mig. Hela dagen gör han närmanden, står nära mig och klär av mig med blicken. Han säger att han är intresse-

rad av mig. Jag säger till honom att jag inte är intresserad av honom. Det örat vill han inte lyssna på för när det är dags för middagen knacker han på hos mig och stövlrar in på mitt rum. Han vill ha kramar och försöker kyssa mig trots att jag gör klart för honom att jag inte vill och att jag inte är intresserad. Väl på middagen sätter han sig vid sidan om mig och tafsar mer eller mindre hela middagen och jag säger till honom flertalet gånger att sluta. Jag får föra bort hans hand flera gånger. De som sitter mitt emot ser vad som försiggår men varken säger eller gör något åt det.

Eftersom kollegan inte förstår vad ett nej är pratar jag med en kollega till honom och ber denne säga till honom eftersom han inte lyssnar på ett nej från mig.

2008

Jag gick en utbildning inom polisen för några år sedan. Sista kursdagen skulle vi kursdeltagare och instruktörer ses på ett ställe i stan, ta en öl och fira att vi alla blivit godkända på utbildningen. Jag stod i baren för att beställa när en av instruktörerna ställer sig bredvid och säger att jag ser riktigt "knullbar" ut ikväll. Jag frågar vad han menar med det. Då ler han och säger att han just för stunden funderar på hur han ska lyckas slå ner mig och dra hem mig i håret utan att de andra märker något. Jag tappade totalt lusten för att vistas i samma byggnad som honom resten av kvällen och åkte hem.

2012

En kväll var jag på blåljusfest. Det hinner inte gå lång stund innan en man, som när han bär uniform har en samling guld på axlarna, kommer fram och tar tag i mitt huvud och försöker kyssa mig när jag står mitt i ett samtal med två vänner. Jag blir förbannad och frågar vad fan han håller på med. Han är riktigt berusad och säger: "men kom igen, jag vill ha dig, du är ju så jävla snygg". Svarade: "Men det är inte du och jag tycker riktigt synd om din fru." Då blev han sur och gick därifrån.

2010

Jag var nybakad polis och gick in till FU-ledaren för att diskutera ett ären-

de. Han valde att "lekfullt" peta på mig och kommentera att min grovmaskiga stickade tröja hade varit mycket finare om jag skippat linnen under.

2014

Jag arbetar på LKC och sitter i ett samtal i ett högprio-ärende. Skriver i händelserapporten för glatta livet så kollegorna ska veta vad vi ska skicka patrull på och vad som sker på platsen. Plötsligt dyker det upp en mening i ärendet, en mening som förminskar mig och ger mig ett smeknamn jag absolut inte valt själv. Meningen kom från Vakthavande befäl. Alla såg, ingen sa något. De manliga kollegorna skrattade, kvinnorna var tysta. Jag som relativt nyanställd skrattade bort det hela för att skydda mig med kinderna brännande röda.

2007

En avdelningschef tillika gruppchef klargjorde högt och tydligt att det endast var blondiner med stora tuttar som skulle komma att anställas i hans grupp, övriga skulle sorteras bort.

2007

Under en lång utsättning på en kommandering sms:ar en kollega som jag bara känner ytligt att han tycker det är långtråkigt. Snart övergår meddelandena till att ha sexuell karaktär. Han skriver vad han skulle vilja göra med mig sexuellt, hur och var någonstans. Idag blir jag arg när jag tänker på hans sätt och beteende mot mig och andra kvinnliga kollegor, men då valde jag att bara le och vara tyst.

2007

Är på en julfest som ny polisassistent, jag står i baren och samtalar med mina kollegor. Jag har kjol och kavaj på mig utan strumpbyxor under. En manlig kollega kommer upp bakom mig utan att jag märker detta i vimlet. Han stoppar snabbt upp två fingrar mellan mina ben och fullbordar en penetrering. Jag hoppar till och reagerar blixtnabbt med knuten näve och vänder mig om. Jag hinner besinna mig när jag chockad möts av ett mycket välbekant ansikte. Personen är en av mina instruktörer jag haft under aspiranttiden och som jag sett upp till eftersom han är en föredömlig polis. Han ler och ser på

mig med ett flin på läpparna nerifrån och upp. Kollegan är en person som är omtyckt av alla och som fler än jag ser upp till.

"hur hade det sett ut om jag inte kunnat besinna mig utan slagit till honom?"

När jag kör hemåt tänker jag i bilen "hur hade det sett ut om jag inte kunnat besinna mig utan slagit till honom?" Alla hade ju bara sett mig slå till honom för ingen såg ju vad som hände. Det hade bara blivit jag som fått stå till svars och inte blivit trodd, så jag väljer att undvika personen i stället fortsättningsvis. Snart 10 år efter händelsen och med en betydligt mindre rädsla för konsekvenserna det hade gett mig hade jag inte besinnat mig idag.

2017

Fick igår 23 november höra detta av en manlig kollega när vi pratade om min nya tjänst: "Vad kul att du trivs, nu får vi bara se till att skaffa dig en riktig karl så du kan bli ordentligt tillfredsställd". När han sa detta tittade han menande upp och ner på min kropp och skrattade. Denna kommentar kom från ingenstans. Jag bara vände mig om och gick.

2007

Jag satt i en näpobuss och skulle på en Romeokommendering. Mina fem manliga kollegor diskuterar glatt hela vägen från polishuset till insatsen vilken som är det perfekta kvinnokroppen att "sätta på". De kommer slutligen fram till att det är en torso. Inget huvud som kan prata och inga armar och ben som kan fladdra eller göra motstånd. Jag sa ingenting.

2016

Jag kom till arbetet för att hälsa på och visa upp min nyfödda bebis. Befälet för mitt turlag visade inget direkt intresse av oss men på väg ut från stationen stötte vi ihop. "Har den sugit sönder tutterna på dig än?" frågade han och log. Blev otroligt ställd, minns inte ens vad jag svarade.

2009

Jag gick sista terminen på PHS och jobbade under den tiden extra i receptionen på en polisstation. Under en personalfest blev jag uppvaktad av ett stationsbefäl. Ett betydligt äldre, korpulent och överförfriskat sådant. Det började med långa blickar som klädde av mig, sedan otaliga försök att ta på min kropp på dansgolvet. När det var dags att åka hem raglade han fram, tog tag i mig, körde in sin tunga i mitt öra och sluddrade fram: "Du är så sexig, brukar kolla in dig på stationen. Hur ska en liten dam som du komma hem?" Svarade att jag skulle ta en taxi hem samtidigt som jag slingrade mig ur hans grepp. Han fortsatte att försöka ta på mig och sa "Ja men vem ska ta hand om dig då i natt du ska väl inte åka själv? Du vet jag tar gärna hand om dig." Han måste ha glömt bort att han var gift och säkert 25 år äldre än jag och dessutom mitt stationsbefäl. Jag tryckte undan honom och sa att jag kan ta hand om mig själv samtidigt som vakterna föste undan honom och vinkade hej då till mig. Dagen efter när jag skulle jobba satt han som stationsbefäl, arg som ett bi och hälsade knappt.

"Ja men vem ska ta hand om dig då i natt du ska väl inte åka själv? Du vet jag tar gärna hand om dig."

2013

Julfest på stationen. Jag stod och pratade med en kollega när ett överförfriskat stationsbefäl kommer fram och ger mig en komplimang för min fina tröja. Han frågar om han får känna på den så jag skrattar, säger visst och sträcker fram min arm. Jag blir så ställd när han istället tar båda sina händer och greppar tag om bägge mina bröst. Det enda jag kommer på att säga är "ja där finns det inte mycket att känna på" samtidigt som han svarar "jag gillar tjejer med små bröst". Min kollega knuffar bort honom och säger att det är dags att åka hem. Under kvällen händer fler incidenter med samma befäl.

Vi tar upp denna fråga vid en sittning med gruppen någon dag efter. Min chef tar det vidare till biträdande näpochef som i sin tur tar det vidare till högre chefer. Någonstans på vägen upprättas en anmälan av en högre kvinnlig chef utan min vetskap vilket kom till min kännedom när jag blev kallad till förhör. Anmälan lades ner men togs vidare till PAN.

2002

PHS. Vapenläraren kunde inte riktigt bete sig konstruktivt. När jag till exempel frågade varför vapnet "fastnade" i hölstret i samband med "draget" petade han på min höft och sa "för att det är för mjukt där". Han kunde ju bara ha svarat att jag skulle vinkla in armbågen. Samma lärare kunde gå fram när jag stod redo att skjuta, lyfta på mina kåpor och kommentera mitt utseende. Jag "svalde" och kände mig utsatt men gjorde inget. Till slut reagerade flera av mina manliga klasskamrater. De tyckte att läraren betedde sig som en förälskad 7-åring som inte kan hantera det. Jag stod upp för mig, kallade till möte och tog med mig en manlig trygg klasskompis. Läraren bad om ursäkt men kunde inte minnas de enskilda händelserna. Jag vet att han fortsatte i samma stil med andra men han betedde sig ok mot mig efter det.

2007 – 2010

I samband med att jag sökte till polishögskolan träffade jag vid ett av tillfällena en manlig polis som hade med rekryteringen att göra. Senare när jag börjat på skolan tog han kontakt med mig. Han gav mig komplimanger för min fysik och önskade mig lycka till - jag skulle bli en utmärkt polis.

Smicker byttes mot inviter om en träff. Träffen gick från att vara en fika till en drink, till en drink som skulle avslutas med att jag nog skulle behöva ge honom en puss. Han hade ju trots allt en viktig del i att jag kommit in på skolan var han noga med att få mig förstå. Jag ville inte. Jag skrattade åt och undvek hans inviter - men tänk om han hade makt över min kommande anställning inom polisen också. Det kändes bäst att hålla sig väl med honom och hålla god ton i konversationen för att inte riskera något. Efter ett tag tröttnade han. Då byttes inviterna mot elaka kommentarer om både mig och den partner jag levde med.

Idag vet jag att jag är långt ifrån den enda som kommit i vägen för denna man. Själv jobbar han på precis som om ingenting hade hänt. Han är gift och har barn.

2009

Under min aspirant hade jag ett manligt inre befäl som alltid klädde av mig med blicken så fort jag kom in i ett rum och roade sig med att kommentera mitt utseende på alla möjliga sätt. En dag i slutet av min praktik när jag var på väg in till omklädningsrummet ställde han sig i korridoren och blockerade min väg. Han sa: "Man kan väl få sig en kram", kramade mig och passade samtidigt på att ta mig på rumpan. Jag blev så ställd att jag förblev helt passiv. I avrapporteringsrummet intill satt en manlig kollega och såg allting. När jag kom in efter att ha rustat på sa kollegan som sett allt att han hade reagerat på händelsen och att det inte var okej. På grund av min beroendeställning som aspirant valde jag att låta det bero. Att den manliga kollegan som såg allt bekräftade att detta inte var ok räckte för mig just då. Jag har i efterhand fått reda på att detta befäl tidigare utsatt andra kvinnliga aspiranter och kollegor för betydligt värre saker, som dåvarande myndighet sopat under mattan och tystat ner genom omplaceringar. Mig veterligen jobbar han fortfarande kvar som polis.

2005

När jag började på en ny avdelning fick jag av en manlig kollega höra att alla nya män på gruppen fått instruktioner från en äldre manlig kollega om att om man klättrade upp på en särskild bänk i omklädningsrummet och stå på tå på något särskilt sätt kunde man se in i kvinnornas duschrum.

2007

En manlig kollega skickar ett sms: "Vill du knulla?" Detta upprepades vid flera tillfällen.

Under min aspiranttid fick jag åka med en äldre manlig kollega som undergick en pågående utredning om sexuella trakasserier mot en annan kvinnlig kollega. Han hade skickat sms och ringt upprepade gånger och pratat om fitta, kuk och knulla. Under de tre pass

som han vikarierade som min handledare pratade han inte om annat än just knulla, och att jag var väldigt snygg.

2009

Jag blev anklagad av en manlig kollega för att påverka de manliga kollegornas koncentrationsförmåga på jobbet negativt eftersom jag var så sexig att de hade svårt att koncentrera sig på sina arbetsuppgifter då jag gick förbi. Detta hade killarna pratat med varandra om. Denna kollega fick kort efter händelsen en chefstjänst. Han utsatte även andra kvinnliga kollegor för liknande eller ännu grövre kommentarer. Detta kände ledningen till innan han befordrades. När jag berättade om händelsen för en nära vän, en vettig manlig kollega som jag känt i 15 år, om händelsen tyckte han att det var för jävligt och blev förbannad. I nästa andetag frågar han: ”men vad har du gjort för att han skulle tro att det är ok att säga så? Du måste ju ha gett någon typ av otydliga signaler...”

Under mina år som polis har jag fått ”erbjudandet” om att följa med hem eller ha det lite mysigt efter konferenser från åtminstone 6-8 kollegor efter att de fått i sig lite alkohol.

2010

På en lunch frågade en gift underordnad till mig om jag möjligen var intresserad av att vara kk. Jag hade nyligen skilt mig.

2007

”Man ska gå bakom henne när man går uppför trapporna så man ser hennes snygga rumpa” sa en kollega.

”Man ska gå bakom henne när man går uppför trapporna så man ser hennes snygga rumpa”

2013

Polishögskolan. Vi satt och tentapluggade i en av byggnaderna. I rummet satt två killar och vi var tre tjejer. Alla gick i samma klass. En av killarna gick

ut ur rummet för att hämta vatten. Efter en stund så lämnade även jag rummet för att gå på toaletten. Precis när jag kommer ut från rummet så möter jag den här killen, som plötsligt sträcker fram sin hand om tar ett hårt grepp med handen mellan benen på mig.

Jag blev så himla chockad och det enda jag fick fram var ”vad håller du på med?”. Han flinade, tittade mig i ögonen och gick sedan tillbaka in i rummet där övriga personer satt. Jag stod skamsen kvar en liten stund, gick på toaletten och sen tillbaka till rummet.

Jag höll tyst om händelsen fram till ett handledningssamtal i termin 3 när ämnet kom på tal. Min basgrupp blev illa berörda och framförallt upplevde jag stort stöd från killarna. Jag vägrade däremot att uppge namn på personen med risk för att han skulle bli avskild från utbildningen. Allt jag ville var att få en ursäkt, och framförallt att han skulle veta att det var fel av honom. Jag tog aldrig upp det med honom, och jag fick heller aldrig någon ursäkt.

2016

Jag berättade på jobbet att jag fått en kukbild skickad till mig privat över messenger från ett trollkonto som var omöjligt att spåra. De manliga kollegorna skrattade. På en fest någon vecka senare låg det ett internkuvert i mitt fack. Där låg en teckning gjord i paint på en glad kuk som sade i en pratbubbla att den är kvinnornas befriare. Sade jag ifrån? Ja, men visserligen med glad min även om jag inuti föll ner i fötterna litegrann. Den kollegan fattade varken före eller efter att han gav mig bilden vad det var han orsakade...

2017

November - en vecka sedan. Jag och ett gäng kollegor från lokalpolisområdet är ute och dansar på krogen. Någon kommer upp bakifrån, tar på min rumpa och fortsätter sedan med sina händer över mina höfter, ner mot mina lår och mitt skrev. Jag tar bort händerna och vänder mig om för att se vem som överhuvudtaget tar sig sådana friheter. Bakom mig står en gruppchef från Lpo:t. En person som jag endast hejat på i korridoren. När jag några

dagar senare berättar om händelsen för en kvinnlig kollega blir hon tyvärr inte förvånad, eftersom samma gruppchef ”kletat” på henne under förra årets julfest.

En liten händelse, över på några sekunder. Som dessutom jag och alla tjejer, som någon gång dansat ute på krogen varit med om tidigare. Men känslan av att det är en överordnad kollega, och känslan av att detta sker mitt under brännande debatt gör att det känns olustigt att se honom i ögonen när vi möts i avrapporteringsrummet.

2017

En polis är glad i hägen och säger att han har varit duktig eftersom han införde en grupp sa ”Hon, Han och Det”. Jag påpekade lite försiktigt att ”Det” kan uppfattas som nedsättande och att bättre pronomen redan existerar. Till svar fick jag att om någon blir kränkt av ”Det” så har den personen stora problem och passar inte som polis.

2014

Jag jobbade på PHS som lärare. Under en lektion på lagtorget med tema ”grov kvinnofridskränkning” pågår ett skådespel i en av övningslägenheterna. En man har misshandlat en kvinna och två elever har kommit till lägenheten som övande patrull. Övriga i klassen står på läktaren och jag har delat ut uppgifter som att titta på säkerheten, sjukvård, lagstiftning och liknande för att sedan ge feedback på detta till sina övande kursare. Jag upptäcker hur en av eleverna sitter på en bänk på läktaren och bara glor och scroller i sin mobil. Jag blir irriterad och ställer mig bakom honom för att han ska känna att det är läge att sluta och istället vara engagerad i lektionen. Jag blir förskräckt när jag ser att han sitter och ”porrsurfar” under pågående lektion, framför allt med tanke på dagens lektionsämne. Det han tittar på är tjejer som ligger, står och poserar i olika ställningar iklädda endast trosor- klassiska porr- tidningsbilder. Jag uteslöt möjligheten att det var hans flickvän som skickat något privat bild eftersom det var olika tjejer i olika miljöer. Jag stötte med flit till honom med mina knän i hans rygg varpå han snabbt tittade bakom sig och stoppade ner telefonen i fickan. Jag gick direkt till klassens handledare

och berättade allt. Handledaren gick till studierektorn. Killen kallades in på ett samtal där han fick berätta om händelsen. Svaret var ”jaha - ja jag tyckte lektionen gick långsamt så jag slösade lite. Gällande bilderna så var det ett forum på instagram och bilderna följer instagrams regler - inga bröstvärtor får synas. Jag har alltså inte gjort något olämpligt”. Det hände inget mer. Jag hade honom på lektion två dagar senare. Han flinade bara.

2010

På min förra arbetsplats hade jag en äldre man som gruppchef. I gruppen arbetade en man som tidigt började göra anspelningar på att jag var singel. När vi jobbade tillsammans pratade han flera gånger om att jag borde skaffa mig en gift man att bara ha sex med när jag kände för det. Utan några förpliktelser. Jag var ny och försökte skämta bort det, men sa även att jag inte var ute efter något sådant. Detta tjat fortsatte i veckor tills vi plötsligt var ensamma i en lokal under ett uppdrag. Han säger då att jag bara kan säga till om jag skulle vilja ligga. Jag blev så paff och obekvämt att jag låtsades att jag inte hörde. Efter mitt ignorerande av hans svar började han använda ren härskarteknik mot mig. Hälsade inte, lyssnade inte när jag pratade utan avbröt tydligt inför andra, tilltalade alla andra förutom mig, upprepade mina förslag som om det var han som sagt dem. När jag pratade med min gruppchef om problemet sa han att det var jag som var känslig. Jag fortsatte påtala problemet då kollegan dessutom smet undan från jobbet, ljög och var en ren säkerhetsrisk. Vid nästa utvecklingssamtal med min chef fick jag veta att jag hade samarbetsproblem och om jag inte anpassade mig och slutade klaga på kollegan skulle jag få dåligt omdöme gällande samarbete.

När jag var lärare på PHS fanns en känd tävling bland manliga elever där man satte poäng på hur många och vilka man låg med. Ligga med en lärare gav höga poäng.

2004

En äldre kollega lägger handen på mitt lår då jag kör. Jag ber honom ta bort handen varvid han fräser åt mig att jag inte ska vara så jävla överkänslig. Vid

ett annat tillfälle var arbetsgruppen på väg till afterwork. Jag går lite framför de andra och har en klänning på mig. Plötsligt känner jag en hand upp under min klänning! Jag vänder mig hastigt om och ser samma äldre kollega hänflina mot mig.

Den evigt sexuella jargongen som man får dras med. Det jag minns allra mest är när jag åkte med en jämnårig manlig kollega som sa rakt på sak till mig att han inte tycker att kvinnor ska få vara poliser. Jag sa ifrån men känslan när jag hörde de orden rätt ut minns jag än idag, man blir förminskad och ledsen oavsett hur duktig man är som polis.

00-talet

Jag höll utbildningar för polischefer från forna Östeuropa. En dag när jag undervisar och rör mig runt i klassrummet sträcker en ungersk polisöverste ut handen och tar ett grepp runt min rumpa. Vid det laget hade jag jobbat ganska länge och hade mer skinn på näsan, så jag blev vrålarg och frågade vad i helvete han gjorde. Kurschefen var fransman och jag bad honom ta en diskussion med kursdeltagaren vilket han inte ville göra eftersom han inte kunde förstå varför jag blev så upprörd. Min kvinnliga svenska instruktörskollega blev också sexuellt trakasserad av den ungerska polisöversten under utbildningen.

2014

När jag arbetade som lärare på PHS hjälpte jag till extra vid en internationell CEPOL-kurs. Jag skulle tillsammans med en annan kollega + kurschef vara med vid middagen och efterföljande mingel för att stå i baren och ha hand om ölförsäljningen i detta slutna sällskap. En kollega från ett annat land blev snabbt under middagen mycket påflugan, försökte om och om igen att ta på mina bröst och på min rumpa. Jag blev svinförbannad och skällde ut honom, vilket han bara tog som en rolig utmaning och uppmuntran. Det räckte inte att jag sade till honom, utan jag var tvungen att gå till den manliga kurschefen och be honom om att ta bort mannen från middagen. Det gjorde han också.

2006 - 2007

Jag var nyinflyttad i ett nytt län långt från vänner och familj. Chefen har bestämt sig för att rätta in mig i ledet och vill visa mig hur kvinnor ska tuktas. Bland mycket annat får jag inga kvalificerade uppdrag utan beordras att köpa frukost och städa roteln på dagarna. I övrigt förbjuds jag att lämna roteln utan att fråga om lov. Jag får inte ta ut min friskvårdstimme och inte heller ta emot besök på mitt rum. Om någon vill besöka mig så måste de först anmäla sig till min chef. Sen ska han sitta med på mötet. Jag var aktiv i kvinnligt nätverk, vilket han öppet avskydde.

En dag meddelar chefen att det ska bli en rotelfest. Han har bokat en lokal med bastu och vi ska äta ärtsoppa och pannkakor med grädde. Jag frågade naturligtvis (med viss ironi) om det finns någon bastu bokad även till mig eller om han hade någon annan plan. Han svarade då med ett flin att jag ska steka pannkakor och vispa grädde så länge. Jag tror först att han skämtar men inser sen att han är helt allvarlig.

Efter några veckors funderande gick jag på festen klädd som en gammaldags hemjungfru med förkläde och allt. Jag vispade grädde, serverade, värmdes punch och neg. Jag kallade chefen för ”direktör”. Chefen tyckte att festen var en succé och konstaterade nöjt att jag lärt mig min plats.

Det hände mycket mer under det år jag orkade vara kvar på roteln men jag vill inte skriva ett mastodontinlägg här. Tiden på roteln förändrade mig som människa. Jag fick för mycket stryk mentalt och hämtade mig aldrig från mina upplevelser.

2011

Jag hade parkerat bilen i garaget på PHS efter körning. Jag har en klasskamrat i passagerarsätet. Läraren kommer fram mot bilen och jag drar ner rutan för att höra vad han vill. Han stoppar in sitt huvud och vill bara lukta på mig säger han. Han har då tryckt in sin näsa vid mitt ena öra, och viskstönar ”Mmmmm”.

Jag rycker undan mitt huvud. Han drar ut sitt huvud ur bilen men stoppar in det igen. Då drar jag upp bilrutan och klämmer fast honom. Klasskamraten ogillade situationen och beteendet från denna lärare och drev händelsen vidare. Läraren fick sluta, detta var bara en liten händelse av många han roat sig med.

2015

Jag skulle säga upp mig och gå till den privata marknaden (en undrar ju varför). Min chef tog min uppsägningsblankett, snurrade ett varv på sin stol och slängde blanketten i pappersinsamlingen. Utredningschefen fick gå in på hans rum på kvällen och hämta upp den och skicka in den. Chefen stod sedan petade mig i bröstet och frågade om jag skulle bli väktare och att jag aldrig någonsin skulle kunna ta mig in i polismyndigheten igen. Det ironiska är att de senare ringde från kansliet och frågade om de kan göra något för att få mig tillbaka.

2014

Julbordsresa till Åland. En kollega blir snabbt riktigt full. Han kladdar och tar på alla kvinnliga kollegor. Jag sitter och pratar med en man vid ett bord vid sidan av dansgolvet när den fulla kollegan böjer sig fram mellan oss och väser: "Knulla, det kommer att bli knulla av och jag vill gärna vara med." Snälla gå, ber jag honom och han avviker, men hela kvällen gnäller han högt och ljudligt till alla att jag är så jävla sur och förstör för alla. Kollegan jag pratade med sa inget, varken till den fulle eller mig.

"horan ska ha en sport-bh!"

Där jag jobbar är det bra jargong. Men det skämtas en del, till exempel om att de som inte deltar på en aktivitet är fittor, det är skämt om bögar och om att det är klart att "horan ska ha en sport-bh!" Den tajta gula signalvästen polisen använder var sport-bh:n, och killen som fick detta slängt till sig var hora eftersom han jobbade övertid... Det kan komma en kommentar om att något ser ut som en kuk, och sen snurrar skämten iväg rätt ordentligt.

2005 - 2006

Jag var civilanställd på polismyndigheten i nästan 13 år. Som brottsutredare och facklig företrädare har jag upplevt överträdelser kopplade till kön och ibland till både kön och anställningsform. Allt från att en äldre polis med en påstådd extra mobil för sina älskarinnor antyder att jag kan platsa i den mobilen nu när jag kommit så långt som till brottsutredare på mängdbrott trots att jag är civilanställd, till att chefen på en stor enhet måste förbjuda några manliga medarbetare att gå igenom en viss arbetsplats som till stora delar bestod av unga kvinnor eftersom deras obefogade närvaro uppfattades som obehagligt påträngande av tjejerna.

2005

Åkte ett nattpass med en äldre kollega. Jag var precis ny i turlaget. Har antydde saker hela natten men jag duckade. När vi sedan ställde ner bilen i garaget efter nattens pass tog han ut min väska. Jag tog tag i den och då drog han mig till sig och försökte kyssa mig på munnen. Jag vred snabbt bort huvudet och det blev en puss på kinden. Kommentaren "Du gör mig galen" var nog den som tog mest. Där och då tappade jag all respekt för vederbörande.

2017

Tidigare i denna vecka hade jag och min manliga kollega tagit in en man på kroppsbesiktning. När kissprovet skulle tas och min manliga kollega skulle gå ut för att utföra detta skickade stationsbefälet med honom orden "akta dig så du inte behöver göra en #metoo efteråt" och båda kollegorna vek sig av skratt.

"akta dig så du inte behöver göra en #metoo efteråt"

Jag vågade inte säga något där och då men i efterhand är jag så förbannad över hur männen (äterigen) tar sig friheten att skämta om detta, och jag upplever dessa skämt som ett förminskande av problemet. Minst tre gånger till har jag hört liknande

#metoo-skämt bland manliga kollegor på stationen.

2017

Jag och min manliga kollega var lediga för jobb och den andra patrullen (två män) i området var uppsatta på ett HR. Ledningscentralen beordrade dem att avsluta sitt HR och åka och genomföra en handräckning. Jag fick höra i efterhand av patrullen att RLC-befälet uttryckt för dem att han ville ha "två starka män" som skulle genomföra jobbet. Det är första, och hittills enda gången, som jag upplevt att jag blivit bortprioriterad från ett jobb för att jag varit kvinna. Personen som skulle omhändertas var inte på något sätt känd för eller dokumenterad för våld eller hot mot polis sedan tidigare.

2010

Det var introduktionsperiod under aspiranten. Vi hade någon slags fysträning som hölls av två relativt unga manliga poliser. Det skulle göras armhävningar varpå en av instruktörerna säger att om man inte orkar göra dom på två så kan man göra armhävningar på knä, som en tjej.

Jag fullkomligt hatar sådan attityd, att vara tjej ska vara någon slags förolämpning. Jag skrev i min utvärdering att jag tyckte det var en helt ruttan kommentar och ifrågasatte om jag var kille då som gjorde dom på två (vilket även det vore en förolämpning, för är man inte kvinnlig om man är stark?).

2017

Har haft och har överordnade som dagligen skämtar om sexuella trakasserier mot kvinnor.

2015

Det var dagen efter en fest på arbetsplatsen. Jag var ledig men blev inringad för att delta på ett möte. Jag satt i fikarummet när en chef på indirekt nivå kommer in. Han tittar på mig och säger, "var vaknade du imorse? På en parkbänk på (en stadsdel) med en 20:a i handen och ont i röven?" Jag blev arg och skrek åt honom att han gått över gränsen. Han anmäldes av högre chef och jag fick bra stöd från arbetsgivaren, polisförbundet och skyddsorganisationen.

2017

"Äntligen har du hittat din naturliga plats" - kommentar från förbipasserande manlig kollega när jag plockade ur diskmaskinen.

2017

"Det är ju så med kvinnor, dom kan inte samarbeta om det bara är kvinnor i en grupp" - kommentar tagen ur ett samtal som handlade om två tikar som inte kom överens.

2002

Jag står och diskar i fikarummet med ryggen vänd mot dörren. Det är flera andra i rummet. Jag hör att någon frågar efter mig och i nästa andetag utbrister den man som var chef i den grupp jag tillfälligt arbetade i: "Jag känner igen henne på baken!" högt och ljudligt inför alla i rummet. Han menade mig. Jag fick ingen ursäkt efteråt, inget förlåt. Bara "höhöhö". Jag kände mig förminskad men hade inte ord för det där och då. Varken till mig själv eller inför de andra.

2001

Slutade äta banan i några kollegors sällskap för det är så jäkla tröttsamt med sexuella anspelningar hela tiden.

2013

Lärare på PHS: "Du kör jättebra, jag kan se dig som körinstruktör en gång i framtiden. Men du, (han lägger handen om mina axlar) var sa du att du bodde?" Utöver den här kommentaren hade han även under körturen guidat om var på orten kvinnor brukade sola toplless och kommenterat utseendet på varenda tjej som var ute och gick. Jag och min kursare blev sura och läraren märkte det. Hans svar blev: "Om ni inte gillar det här är det bara att vänja sig, ute hos riktiga polisen är det tio gånger värre." Vi hade en bra handledare som reagerade på vad vi berättade och lyssnade in andra studenters utsagor. Hon såg även till att körläraren inte blev kvar på skolan länge till efter detta.

2014

Jag överhörde en chef som talade med en manlig kollega i hans grupp. Samtalet handlade om de kvinnliga

aspiranternas utseenden - vilka ville man ha och vilka inte. Chefen hade tydliga uppfattningar och kollegan höll försiktigt med. Jag vet inte varför jag inte sa ifrån, kanske för att jag blev så chockad, kanske för att jag själv var aspirant.

2000

Jag började på gränspolisens passkontrollant. Första julfesten var inte särskilt rolig så jag och mina kompisar gick hem efter maten. Några dagar efter blev jag uppringd av en tjej som jobbade som utredare där. Hon berättade att en manlig polis som vi jobbade med hade stått och berättat att hon (utredaren) och jag brukar bada bastu tillsammans med honom och att vi även haft sex alla tre. 24 år gammal kände jag mig rädd och skamsen över vad som sades. Hon och jag bestämde oss för att gå till polismästaren för att berätta vad vi varit med om. Han sa att han skulle prata med polisen.

Polismannen kom sedan fram till mig och frågar om vi kan prata. Han pekar mot ett förhöringsrum och jag känner mig rädd och undrar vad som skall hända nu. I rummet säger han att han hört att vi berättat för polismästaren som har sagt åt honom att be om förlåtelse. Han berättar att detta är hans drömmar eftersom vi är så unga och snygga och att han inte kunde rå för det.

2008

Jag var med i en grupp under en kommandering. Vi övernattade i stugor. Kvällen innan arbetet började träffades vi i en stuga för att småprata. Det var jag och 20 manliga kollegor. Jag såg mig som en i gänget och kände mig trygg. I gruppen var vi bara två kvinnliga kollegor och den andra var på ett annat ställe. Väl inne i stugan svängde klimatet från trevligt till obehagligt på en microsekund. Flera vuxna män började göra högljudna anspelningar på sex med mig och började cirkla runt mig. Jag flyttade mig långs väggen och de började tafsa och greppa efter mig. Jag har nog aldrig varit så rädd i hela mitt liv. Jag fick till slut ett fönster bakom mig och öppnade det. Det var runt tre meter till marken - jag klev upp på fönsterblecket och förberedde ett hopp i panik när jag hör en av de gamla turcheferna ryta "Tänk för fan

på värdegrunden!". Medan alla stod still i överraskning efter "rytet" slank jag ut genom dörren som en tjuv om natten. Skräckslagen låg jag med handen på vapnet hela natten i mitt rum. Efter den dagen användes härskartekniker flitigt mot mig i alla möjliga sammanhang.

2013

En kvinnlig kollega och hennes man hade i ungefär två års tid försökt skaffa barn vilket inte fungerat, så hon ska genomgå hormonbehandling. Alla som varit i denna situation vet hur jobbigt detta kan vara. Hon ska vid ett väl utvalt tillfälle berätta på jobbet om denna behandling i arbetsgruppen, eftersom hon inte kan jobba som vanligt då hon ska besöka sjukhus. På mötet där samtliga gruppmedlemmar deltar samlar hon kraft och berättar om allt detta och att hon måste jobba andra arbetstider på grund av hormonbehandlingarna. Gruppchefen svarar genom att säga "Blir man kåtare då?"

2000

Den första händelse som jag själv var med om inom polisverksamheten var då jag tjänstgjorde på annan ort. En ledig helgkväll hade Näpot fest hemma hos mig efter en lugn krogkväll. De flesta började dra sig hemåt vid ett-tiden men en man dröjde sig kvar. Jag försökte fråga om hur han skulle ta sig hem men fick svävande svar. När vi nästan är helt själva börjar han plötsligt massera mina axlar på ett lite stönande sätt. Jag blev så jävla förbannad för jag kände ju att detta var på gång. Jag frågade hur han tänkte och om han uppfattat några som helst signaler från min sida? Jag höll en kortare lektion för honom hur man känner om någon man är intresserad av KANSKE är intresserad tillbaka. Han undvek mig framöver och det är jag tacksam över. Då jag varit utsatt av tidiga tråkiga erfarenheter i ungdomen och som ung vuxen så vet jag att jag utstrålat en ganska stram sida. Erfarenheter färgar av sig och jag har därför alltid varit på min vakt.

2011 - 2012

Där jag jobbade fanns ett stationsbefäl som alltid sa "kom och sätt dig i farbrors knä" samtidigt som han rullade ut stolen och klappade sig själv på knät.

Detta gjorde han mot många kvinnor. Jag vet att vi brukade försöka lätta upp stämningen i vår arbetsgrupp genom att säga "en dag ska jag fan bara sätta mig i hans knä, fatta vad obekvämt han skulle bli!". Egentligen tyckte vi nog alla att det var jobbigt. Jag vet att i alla fall jag tyckte det var jobbigt när han var inre befäl, för jag visste aldrig vad jag skulle svara när meningen kom.

"en dag ska jag fan bara sätta mig i hans knä, fatta vad obekvämt han skulle bli!"

2015

En av gångerna. Vid ett julbord lägger en manlig kollega sin hand på mitt lår och börjar röra den uppåt. Jag talar om för honom att ta bort handen innan jag skallar ut tänderna på honom. Handen försvann fort!

2011 - 2012

Jag är ny polisassistent på uttryckning. Jag och en annan kvinna var de enda kvinnorna i turlaget. De andra kvinnorna, ett fåtal, som på papperet var placerade i samma turlag var sjuk-skrivna eller borta av andra anledningar. Turlaget hade ett dåligt rykte om en machokultur. Vi hade hört alla möjliga skräckhistorier och särskilt om hur kvinnor drabbades. Vi tänkte att så illa kan det nog inte vara nu i modern tid. Både jag och min kvinnliga kollega var peppade på att äntligen komma ut och jobba. Det började redan första passet i radiobil. Den manliga kollega jag åkte med sa:

"Jaha, är du rakad?"

Jag: "Va?"

Han: "Är du rakad eller kör du buske?"

Jag: "Skit i det du. Vad är det för en jävla fråga?"

Han skrattade hånfullt och sa: "Det är bara att du vänjer dig och gör dej redo inför inkilningen. Då får du sitta i heta stolen och svara på frågor. Alla i turlaget skriver anonyma frågor på lappar och lägger i en burk. Sen läser du upp frågorna högt och svarar på dom. Om du inte är nån känslig jävla rödstrumpa förstås? För det är du väl inte? I så fall är det lika bra att du drar härifrån direkt."

Det var startskottet på flera månaders helvete. Destruktiv så kallad "kamratfostran", pennalism, strukturellt förtryck, sexistiskt förtryck och påhopp. Listar några få exempel nedan: I samband med utsättning en dag gick en kollega runt i utsättningsrummet och samlade in pengar av alla i turlaget. Tydligt vankades det turlagsfest. När han kom fram till vår plats gick han förbi oss utan att samla in våra pengar. Vi sa till att han hade missat oss. Då svarade han: "Det här är bara för grabbar hörni. Ni får väl fixa en egen fest. Ni två. Eller gå med i kvinnligt nätverk eller nåt." Inför hela rummet. Höhöhö.

Sen skrockade han vidare och resten av grabbarna i rummet instämde i skrattsången. Om än vissa lite ansträngt och något obekvämt. Någon annan ropade ut i rummet: "Aaa precis. Om ni brudar ska ha nåt jävla kvinnligt nätverk ska väl vi grabbar kunna ha manligt nätverk. Men då ska ni väl skrika diskriminering!"

"inkvoterade rabiata rödstrumpor och psykfall"

Vi förstod inte vad han menade. Sen fick vi veta att det fanns någonting inom polisen som heter kvinnligt nätverk, där kvinnor några gånger per år träffas och går på föreläsningar och annat. Vi fick snabbt klart för oss att delta i kvinnligt nätverk var lika med att skriva in sig själv rakt in i den berömda frysboxen. Enligt grabbarna bestod kvinnligt nätverk av "inkvoterade rabiata rödstrumpor och psykfall". Han som samlade in pengar var en av de drivande av den osunda kultur som fanns och frodades i turlaget. Han verkade verkligen gå igång på att förnedra oss. När han och jag skulle omhändertaga en berusad man på tågstationen ägnade han sig åt att förnedra mig inför både ordningsvakter och den omhändertagne. Jag hade tagit av min uniformsmössa när vi kom inomhus och han hade fortfarande på sig sin. Han kommenderade mig att ta på mig mössan, men jag var upptagen med att hantera den berusade personen. Han blev då högröd i ansiktet och skrek: "Jag är din förman, om JAG sätter på mig mössan sätter DU på dig mössan!"

UPPFATTAT?!" Ordningsvakterna såg chockade ut men sa inget. Jag lät mössan sitta kvar i benfickan.

En annan gång när jag skulle åka med honom aviserade han att han hade hämtat all utrustning; bilnycklar, bärbar dator och så vidare. Under utsättningen blev vi utkallade på ett blåljusjobb och sprang ner i garaget. Jag skulle köra, satte mig vid ratten och bad om bilnyckeln. Han sa hånfullt och iskallt: "Du får ta din egen nyckel". Jag: "Men du sa ju att du hade hämtat nycklarna?"

Han: "MIN nyckel ja. Varför i helvete skulle jag passa upp på dej och ta DIN nyckel?"

Jag: "Men du sa ju där uppe i utsättningsrummet att du hämtat båda nycklarna!"

Han: "Ja det kanske jag sa. Men det är DIT FEL att du inte dubbelkollade om det stämde eller inte."

Jag: "Men ge mig din nyckel nu då så att jag kan starta bilen så att vi kommer iväg."

Han: "NEJ. Du får gå upp och hämta din egen nyckel."

Jag försökte få honom att begripa att han äventyrade andra människors liv och hälsa i och med att vi hade ett blåljusjobb. Han brydde sig inte. Det var viktigare för honom att förnedra mig.

På detta sätt fortsatte det för mig och min kvinnliga kollega under flera månader, och från fler personer. Vi sa ständigt ifrån och visade att vi inte accepterade vad vi blev utsatta för men det blev inte bättre. Det var så många vidriga händelser som hände. Förutom förnedring gällande allt möjligt var det en hel del sexuella påhopp och anspelningar. Några andra killar i turlaget ringde oss på fritiden eller passade på att prata med oss i radiobil när vi var ensamma och sa att de såg vilket helvete vi genomgick. Men de rädde oss till att "bita ihop och stå ut och låta det hända, så skulle det gå över till slut. Vi har alla gått igenom den här skiten som nya här. Men det är alltid värst för kvinnor. Men streta inte emot och sätt er på tvären som ni gör. Då blir det värre. Ta bara emot och vänta tills nästa nykomling kommer. Då blir det den som blir hackkyckling och ni får vara ifred."

Flera av killarna vittnade i förtroende om att de själva legat hemma med ångest och magont inför att gå till jobbet i turlaget som nya. ”Men till slut blir man van. Och sen går det över. Och de tar nästa stackare.” Vi vägrade ”stå ut och ta emot”. Till slut rapporterade vi allt till cheferna. Vi fick hjälp av en facklig representant att sammanställa ett dokument över vad vi varit med om. Cheferna reagerade med bestörtning och LOVADE krafttag.

När detta kom ut i myndigheten fick jag ta emot många mejl och samtal från kollegor jag aldrig träffat, som tackade mig och sa att i och med att vi äntligen vågat stå upp och belysa detta, så kände de att de fått upprättelse för vad de själva blivit utsatta för i samma turlag tidigare. Vi fick höra helt sjuka berättelser. Det var alltid samma gäng med namn som återkom som de värsta förövarna och de mest pådrivande. Ingen ville dock gå ut med detta offentligt på grund av rädslan för frysboxen nu när de äntligen lämnat helvetet bakom sig. Vissa berättade att de gått vidare till chefer med problemet, men att det tystats ned och slätats över varje gång.

Hur blev de utlovade krafttagen den här gången? Jag och min kvinnliga kollega valde att sluta i turlaget. Chefen sa att alla grabbar var sååå ledsna att vi inte ville vara kvar. Vi var ju sååå omtyckta och sååå duktiga poliser. En av dem sa ”Men vadå? Vi skämtade ju bara? Tål dom inte skämt?” Turlaget fick åka på krishanterande handledning med övernattnings. Enligt ett par av grabbarna som i hemlighet var på ”vår sida” hade handledningen gått ut på att dricka sig fulla och enas om att vi och alla andra som klagat genom tiderna helt enkelt inte var av rätt virke. That’s it! Flera av de mest drivande som var utpekade blev i slutänden befordrade till högre befattningar och tjänster.

Jag gick vidare i poliskarriären med rak rygg men med insikten att all kraft och energi vi lade på att belysa missförhållandena inte ledde någonstans. Ingen chef hade mod nog att ta tag i det på riktigt. Några av befälen var privata vänner till några av de drivande.

2009

PHS. Körlektion med kvinnlig kursare och manlig instruktör. Instruktören frågar: ”Tjejer, har ni pojkvänner?”

Vi: ”Ja.....?”

Instruktören: ”Ja men då så, smek ratten precis som ni smeker era pojkvänner, alltså precis som ni smeker dem, så blir ni bra på att köra bil.”

”Ja men då så, smek ratten precis som ni smeker era pojkvänner, alltså precis som ni smeker dem, så blir ni bra på att köra bil.”

2003 - 2006

När jag arbetade på Polishögskolan fanns en lärare (akademiker) som hade varit ett stort problem både vad gällde sexism mot kvinnliga lärarkollegor och rasistiska uttalanden i största allmänhet. Efter att han kränkt ett antal studenter och även uttalat sig nedlåtande mot kvinnliga kollegor tog jag ett samtal med chefen för utbildningen. Hon svarade med att han väl inte var något att bry sig om, samtidigt som hon lovade att tala med honom. Efter det började han sina attacker gentemot mig. Han lämnade märkliga lappar i mitt postfack, till exempel en dödsruna över en professorska. I runan framgick vilken fantastisk kvinna hon var som stöttat sin make i hans förvärv och ständigt bjudit på goda middagar för hans belästa manliga kollegor.

Kulmen var när jag en sen eftermiddag sitter på mitt kontor och arbetar, huset är så gott som tomt och han klampar rakt in utan att knacka på dörren. Han ställer sig ca tio centimeter ifrån mig och lägger fram en liten bunt med hotellbroschyrer från ett annat land där han nyligen varit. På en postlapp fäst på översta broschyren hade han skrivit; ”för studium!” undertecknat med hans namn. När han slängt broschyrerna på mitt skrivbord framför mig for han ut ur rummet som en vessla. Jag bara satt och gapade och förstod absolut ingenting. Tog upp den översta av hotellbroschyrerna och började bläddra. Då ramlade polletten ner hos mig. Det var bland det mest osmakliga

jag skådat, unga lättklädda eller nakna kvinnor som på olika sätt gestaltades i situationer med män, där budskapet var tydligt, kvinnor är objekt till för att behaga män.

Efter detta valde jag att anmäla läraren för kränkande särbehandling och sexism. Jag berättade om det jag utsatts för och det som även kollegor och studenter utsatts för. Det första bemötandet från min högsta chef och HR-avdelningens chef (båda kvinnor) var att han är ju som han är, lite speciell. Tillsammans med min manliga kollega framhårdade vi i att detta inte kan accepteras och att vederbörande måste bort från grundutbildningen, punkt slut. Ärendet gick till personalansvarsnämnden. Där fick han en varning, blev tillslut omplacerad och fick inte längre ha att göra med undervisning. Det mest beklämmande var nog att denna person fått agera ostört i så många år innan vi anmälde honom trots att alla visste vad han sysslade med. Beklämmande och anmärkningsvärt är också det bemötande jag fick av de två kvinnliga cheferna som tyckte att jag inte skulle ta honom på allvar, för han var ju som han var.

2015

En person med chefstitel hade länge bett mig att hjälpa honom med en text. Det var inte min arbetsuppgift, jag råkade bara vara duktig med ord. Dessutom var jag ny och personen var känd för skitsnack, härskartekniker och illojalitet. En dag i fikarummet var undanflykterna slut och läget blev sådant att jag ställde frågan hur jag kunde hjälpa till. Jag fick svaret: ”Lite sex?!”. Han anmäldes av överordnad men skyllde på sjukdom. Jag berättade för flera kollegor som svarade med liknande och långt värre händelser. Ingen hade vågat ta det vidare.

2010

Julfest och en överförfriskad kollega slog sig ned bredvid mig. Han drog upp min klänning som jag sitter på och kör in handen under så han kommer så pass långt under att han är uppe med den vid min rygg. Jag plockar bort hans hand och han gör samma sak två gånger till innan jag får honom att sluta.

Under den tiden jobbade jag i två polishus och de som jobbade i samma hus som honom och hörde talas om det skrattade gott åt det och tyckte det var otroligt roligt gjort av honom. Han var en sådan skojskille som jämt hittade på ”hyss”. Kollegorna i det andra polishuset frågade om jag var ok och om de skulle upprätta en anmälan vilket jag aldrig gjorde.

2007

Ny på jobbet, två år i tjänst och 27 år gammal. Min gruppchef på en större kommandering såg till att alltid stå med mig. Han var betydligt äldre än jag. Jag var trevlig och pratade på, vi hade ju ändå fyra eller fem pass att avverka ihop. Någon av dessa dagar bestämde han sig för att skicka ett mail till mig. Han talade om att han inte kunde motstå mina ”vackra djupa ögon”. Sen fortsatte mailet med att jag skulle hålla utkik när jag var hemma, men att jag inte skulle bli rädd om det stod en man i mörkret utanför och spanade in. Då skulle det bara vara han som ville titta och se mig.

Jag minns obehaget och känslan av att vara iakttagen, men skrattade bort det som försvar som man så ofta gör.

2016

Jag blir kallad gnällkärring och diverse annat bakom ryggen när jag i ett möte som gruppchef ställer krav om att min medarbetare ska ha en arbetsmiljö med tydlig uppgift och arbetstider den kommande veckan. Detta sägs till min medarbetare när jag lämnat rummet.

2017

Har ett ledningsmöte med betydligt högre chefer. Sitter som enda kvinnliga chef i slutet av raden när en av de högre cheferna presenterar sig och tar i hand, så jag reser mig för att göra likaså. Jag sträcker fram handen men får inte ens ögonkontakt. Mannen vänder sig om och går. Mina kollegor tittar på mig och undrar vad som hände. Det enda jag fick ur mig var att... ”Ja där ser ni hur det kan vara...” Jag kände mig otroligt förminskad. Men framförallt förbannad! För sådär är det hela tiden i vardagen på jobbet. Även vid de små tillfällena.

2007 – 2008 samt 2010 – 2012

Jag vill berätta hur en chef under flera års tid med sitt kvinnohat och sexistiska härskarteknik gjorde allt för att förstöra mitt liv och karriär. Kvinnor som gjorde som han sa och inte ifrågasatte var inga problem, men det var inte ok att ta plats och försöka påverka verksamheten. Den här personen såg det som sin mission att få bort mig från min tjänst, oavsett hur det skulle påverka verksamheten och min dåvarande grupp. Jag har fått reda på att han fullständigt sänkte mig när jag sökte en högre tjänst trots att han inte längre var min chef.

Jag sökte mig till ett annat distrikt för att slippa honom, men något år senare dyker han upp där också. Jag berättade för mina närmaste chefer om hur jag blivit behandlad av denne man, så de var fullt medvetna även om de nog inte riktigt trodde på min historia.

Detta slutar inte bra, han mobbar fullständigt ut mig genom att förnedra, kränka och utesluta mig inför min personal. Jag brakar ihop och blir sjukskriven. Min manliga kollega brakar även han och flera i personalen blir sjukskrivna. Det inte bara jag som blivit utsatt av honom, det visade sig att minst två av mina kvinnliga gruppchefskollegor var drabbade.

Ledningen agerade genom att ”sparka” chefen mittemellan oss och avslutade vikariatet som denne man satt på. Men jag fick inte heller komma tillbaka till min arbetsplats efter min sjukskrivning, så jag kan ju inte riktigt påstå att hanteringen kändes ok.

2017

Jag hade varit på konferens med övernattnings, där kollegor från hela landet deltagit. Dagen efter konferensen som avslutats med middag och lite festligheter kom jag på mig själv med att tänka att jag var tacksam och lättad över att ingen tafsar eller gettäckliga kommentarer. Helt sjukt egentligen. Som om det vore något man får räkna med.

2008

Det var en varm sommardag under aspirantperioden. Jag skulle ha möte med min handledare på stationen och

jag hade en knälång kjol, en topp och tygskor på mig. Jag gick för att hämta en kopp kaffe i fikarummet innan mötet. Där i en fåtölj satt en polis och åt fil ur en skål. Han hade blåskjortan på sig och av axelklaffarna att döma var han kommissarie. Jag hade aldrig träffat honom tidigare.

Jag gick fram och presenterade mig och berättade att jag var ny polis. Han var trevlig och pratade på medan jag satte kaffekoppen i automaten. Jag stod med ryggen mot honom under tiden kaffet rann när jag plötsligt hörde hur han svor till. Jag vände mig om och såg då att han hade tappat skålen med fil rakt i knät.

Jag sa något i stil med att ”oj, det där var ju inte så bra”, sa hej då och gick vidare. Tiden gick och varje gång vi träffades i korridoren påtalade han på ett skämtsamt sätt hur jag distraherat honom till att tappa skålen med fil. Han sa det gärna inför andra kollegor: ”Där är hon som fick mig att tappa filen i knät...” Det blev något tjatigt efter sådär femte gången men jag skrattade med.

När det hade gått runt tre månader skulle jag göra min aspiranttid på Krim och fick då höra följande av kvinnorna på avdelningen: Polisen i fråga hade suttit i matsalen med flera andra kollegor av manligt kön och berättat vad som hade hänt honom. Han berättade för dem hur jag hade kommit in i fikarummet och tappat något framför kaffeautomaten. Jag hade haft högklackade skor och en kortkort kjol. Jag hade böjt mig fram för att plocka upp det jag hade tappat och precis framför honom hade min väldigt korta kjol glidit upp, så högt att han hade sett att jag inte hade några trosor på mig. Detta hade gjort honom så ofokuserad att han hade tappat filen över skrevet...

Jag var ny på stationen och detta rykte hade han alltså sagt om mig. Han hade för övrigt bland annat hand om värdegrundsfrågor inom polisen. Dessa hans verbala sexuella fantasier och lögneryckande kollegor. Jag vågade aldrig säga något om saken till honom. Jag hade ju dessutom alltid hälsat glatt och skojat medhållande om hela grejen.

2009

PHS. Jag minns kommentarer som slängdes ut under utbildningen. När vi hade kompetensskjutning i civila kläder ingick att man skulle göra en bana där liggande ställning ingick. En lärare hävde ur sig: "Det här är en av favoritövningarna. Tjejerna har så tajta jeans och att få se dem kräla omkring på golvet är det bästa." En annan lärare hävde ur sig att "OJ du kör ju som en hel karl". Alla de där kommentarerna som bara har syfte att förminska.

2001

Jag minns en händelse när det bildades en gayförening inom Polisen. En morgon kommer först en kvinnlig kollega till frukosten i den stora matsalen och dänger Polistidningen i bordet och säger "fy fan vad äckligt" och strax efter kommer hennes man som också är kollega och dänger samma tidning i bordet med samma kommentar. Jag tittade på dem och sa: "Vad vet ni om människorna som sitter här och äter frukost? Hur har ni mage att säga så? Håll truten, helt enkelt". De tittade på mig och fnös. Jag kände förakt för dem.

2007

Jag hade sökt en chefstjänst på myndighetsnivå som jag inte fick. Den återkoppling jag fick av en högt uppsatt chef löd: "Du måste vara mer som en man". Han yttrade orden, vände och gick. Jag gjorde ingen sak av det då utan gick vidare och hittade andra och mer utvecklande arbetsuppgifter som så småningom ledde till det inspirerande och roliga chefsjobb jag har idag (annan statlig myndighet). Mitt uppdrag idag är att se till att detta inte händer på min arbetsplats.

2017

En manlig kollega i mitt turlag tog kontakt med mig privat för att höra hur det gick för mig på jobbet. I början var han trevlig och stöttande och jag uppskattade att han var vänlig eftersom jag var ny. Det hann dock inte gå lång tid förrän han kom med sexuella närmanden i form av att kommentera min kropp och bjuda in mig till sig, trots att han har fru och barn - vilket han såklart inte nämnde. Jag avfärdade honom gång på gång, men det

fortsatte. Slutligen skickade han ett meddelande till mig och frågade om jag hade en linjal. Jag svarade nej, och frågade varför han undrade. Svaret blev att det var synd för då kunde jag inte mäta hans kuk.

2014

Jag jobbade en period på en enhet där vi reste mycket. För min gifta gruppchef gick det bara ut på en enda sak: ragga upp tjejer. Jag var ensam tjej i gruppen och blev utfrysad när jag inte tyckte att gruppchefens och övriga tre herrars beteende var ok. Under samma period hade vi avslutningsfest för en som slutade på enheten. Vi var ute och bowlade och jag stod och väntade på min tur när jag kände en hand som kramade om min rumpa. När jag vände mig om satt en manlig kollega där och flinade. Jag borde släppt klotet på hans tår men gjorde inget.

Fest med jobbet. Vi är ett gäng som sitter tillsammans och har trevligt. Jag märker att någon börjar trycka sitt ben emot mig. Jag flyttar benet. Han flyttar efter. Jag går på toa och byter sedan plats. Han påtagligt irriterad. När stället stänger vid midnatt är vi flera som går mot tågstationen för att åka hem. Han går ner på samma perrong som jag. Jag vet att han inte bor åt det hållet, så jag kommenterar att han ju står på fel perrong. Han menar att jag får en sista chans. Jag förklarar nu ordagrant att jag ska åka hem själv och att jag tycker att han borde förstå det efter hur kvällen förflutit. Han står kvar tills mitt tåg rullar in. Han ömsom flirtar och tjarar, ömsom ser ut som en ledsen hund. När tåget kommer kramar han mig och avslutar med ett hårt handgrepp mellan mina ben: "Så du ska veta vad du missar!" säger han och försvinner sedan mot okända mål.

Jag har bara sett honom någon gång efter det och då undvek han att möta min blick. Vill tro att han skämdes men någon ursäkt fick jag såklart inte trots att jag vet att han blev varse att det han gjort inte var okej av en gemensam kollega som jag berättade det för.

2012

Trivselklubben ordnade med kryssning och jag var ny på min arbetsplats. Vid middagen fick jag en man till bordet

som var trevlig, vi konverserade och han bjöd på snaps. När jag berättade om en händelse i mitt liv tillsammans med min man så ändrade han karaktär och hostade till samtidigt som han sa "oj vad tråkigt" eller liknande. När middagen var över tappade jag bort honom. Jag såg honom senare på dansgolvet och frågade glad om han hade trevligt. Då började han helt oprovocerat gå på och skälla ut mig och kalla mig otrevligheter. Han sa att jag skulle passa mig för och inte tro att någon skulle gilla mig som jag gick runt och smörade.

Jag kände igen beteendet från en tidigare destruktiv relation jag haft. Vad jag än svarade så blev han bara argare och jag trodde tillslut att han skulle slå mig. Jag sa lugnt att jag inte tror att vi kommer längre och gick försiktigt därifrån. Jag mötte en kollega och grät. Dagen efter kom hans befäl och ville höra vad som hänt. Jag ringde också min närmaste chef dagen efter och förklarade att jag inte accepterade detta. Jag fick en försiktig ursäkt att han har problem när han dricker men att jag skulle ta det med honom. Det blev inga följder men jag blev aldrig mer dåligt bemött. Han visste sin plats därefter, han bad aldrig om ursäkt men vi kunde jobba ihop. Däremot hade jag ont i magen en tid när jag mötte honom.

2012

Kryssning med trivselklubben. En äldre kollega bjöd upp till pardans och under dansen föreläste han för mig om hur svårt jag skulle få det och att han var en gentleman som i förväg ville förbereda mig på detta. Ingen skulle ju någonsin höra vad jag hade att säga på mina föreläsningar; eftersom jag var så snygg så skulle alla män bara sitta och tänka på annat. Jag tog det som en sätt att förminska mig och alla män som enligt honom inte kan tänka på jobb eller lyssna på information om de ser en ung kvinna.

Jag var framgångsrik på ett område som även han var passionerad inför, men han fick inte gehör för sina idéer. Jag tror det var därför han försökte förminska mig. Jag följde aldrig mer med på någon kryssning. Jag deltog ibland på någon fest på jobbet men var alltid

nykter för min egen säkerhet. Händelsen spreds i korridoren. Jag fick stöd av några, och några andra försökte släta över och ursäkta honom med olika förklaringar.

2015

Jag såg fram emot nyrekrytering till gruppen. Hade varit ensam tjej alldeles för länge. Vi hade tur, en riktigt grym polis sökte, hon hade gått flera utbildningar på vår enhet och alla var överens - best in class! Jag frågade gruppchefen om han läst hennes ansökan. Han svarade med "ja henne kan vi inte ta hit". Jag blev jätteförvånad eftersom jag själv läst ansökan och tyckte den var klockren. Han sa "hon är nog en sådan där rabiataflata och aktivistfeminist. Hon har skrivit på typ rad två att hon bor med sin fru". Jag försökte balansera detta med att ALLA sökande män också skrivit i sina ansökningar om deras familjeförhållanden. Men nej. Det blev inte hon. Det blev (en till) vit man med rakat huvud som gillar fotboll. Gruppchefen fick "en skön känsla" för honom.

"hon är nog en sådan där rabiataflata och aktivistfeminist. Hon har skrivit på typ rad två att hon bor med sin fru"

2016

Två av mina manliga kollegor gav mig liknande feedback: "Kunnig, duktig polis, man känner sig trygg med dig trots att du är tjej... Ja du förstår vad jag menar". Det sista kom efter att jag förmodligen gjorde en grimas och höjde på ögonbrynen. Spontant tror jag att alla kvinnliga kollegor har många liknande "små-händelser" men som bara passerar oss utan att det läggs på minnet just för att det väldigt ofta susar förbi meningar av den här typen.

2015

Manlig kollega som skickade bilder på sin bara överkropp från duschen och ville ligga.

2008

Gemensam bastu för kvinnor och män på en arbetsplats. En betydligt äldre manlig kollega stod naken

precis utanför bastuns fönster inne i omklädningsrummet. Han stod där i precis vinkel så att alla skulle se och smörjde in sig och visade upp sig. När han skulle sluta på arbetsplatsen tog han med alla kvinnliga kollegor in i omklädningsrummet en och en för att han hade en "överraskning". Där fick man en t-shirt.

2014

Jag jobbade som gruppchef ihop med fyra manliga chefer. Den högsta chefen pratade otaliga gånger om att det inte finns några bra tjejer inom polisen, eller i alla fall väldigt få. När jag var på semester och vi skulle byta lokal placerade sig dessa fyra chefer tillsammans och gav mig en plats en bit ifrån dem. De gjorde också många andra liknande saker som gjorde att jag kände mig utfryst och utelämnad bland de fyra. Jag tog det väldigt hårt och efter mindre än ett år bytte jag tjänst. Jag lärde mig jättemycket av detta och idag är jag mycket starkare och jag kommer aldrig acceptera att det händer igen.

2017

Jag skickade ut två kvinnor ensamma på en hämtning till förhör av en misstänkt person. Jag fick frågan av en manlig kollega hur jag tänkte egentligen. När jag ifrågasatte varför två kvinnor skulle göra ett sämre jobb än två män fick jag svaret att han bara var mån om att de skulle komma tillbaka oskadda.

2009

Jag fick inget klädskap tjejnarnas omklädningsrum. En chef tyckte jag kunde byta om inne i deras (männens) omklädningsrum. Jag och en manlig kollega smög in efter ett kvällspass och tog chefens skåp, öppnade det, kastade ut hans grejer och körde in skåpet på pirra till tjejnarnas omklädningsrum. Jag använde skåpet i några år. Jag tänkte att jag behövde visa var skåpet ska stå. Jag ställde ner skåpet.

2007

Fest med arbetsgruppen, flera sitter i samma soffa. Helt plötsligt har en manlig kollega tryckt sin mun mot min hals. Jag knuffar bort honom och lär mig att honom håller man sig undan från på fester. Han hade sambo och

barn och han visste att jag hade sambo.

2008

Fest med arbetsgruppen. Jag är nykter. Kollegan som är gift tvåbarnspappan smeker plötsligt min nacke. Samma fest frågar en manlig kollega högt från ingenstans om jag vill ligga med honom. Eh nej tack?!

2014

En manlig kollega är frånskild och bitter på alla kvinnor. Han kommenterar någon han föraktar med att personen betar sig som en jävla karring. Jag är som ofta "den jobbige rödstrumpan" och ifrågasätter hans ordval. Han säger igen, med eftertryck, "jo som en jävla karring". Utöver detta präglas arbetsplatsen av en kultur där kvinnor måste jobba dubbelt så hårt för att duga. Och "vad ska ni göra om det händer något?" har jag hört mer än en gång. Ja du kära manliga kollega, det brukar gå utmärkt!

2017

Jag var på utbildning i taktisk konflikt-hantering och skulle sätta tourniquet, ett avsnörande förband, på manlig kollegas lår. Han säger: "Jag ska bara flytta kuken så du inte får med den också! Höhöhö"

2014

Det var på aspiranten och jag åkte första gången med en manlig kollega. Vi hinner precis köra ut från polishuset innan frågan kommer:

"Har du haft sex med en tjej någon gång?"

"Va? Nej, eller varför frågar du det??"

"Nä, undrade bara!"

WTF???

2014 - 2017

Jag är civilanställd och möts inte sällan av gamla klassiska härskartekniker där till exempel jag eller andra kvinnor i sällskapet ombeds skriva mötesanteckningar, boka fika och lokaler. Jag är en administrativ katastrof så det har definitivt inget med kompetens att göra. Under arbetsmöten har jag blivit avbruten i ett resonemang med ett "mmm du luktar så gott" eller "ska vi ut och ta ett glas vin" eller helt aparta

frågor som: ”de där byxorna gör många män galna va?” Jag har fått sms som snabbt övergår från jobbärenden till intima frågor. Det irriterar mig att jag i situationen dessutom tar på mig något slags ansvar att rädda ansiktet på mannen.

”de där byxorna gör många män galna va?”

2004

Med bara några år i tjänst började jag graviditetsplacering som utredare på en för mig ny arbetsplats. Redan under de första dagarna varnade ett av befälmen mig för en manlig, äldre kollega och berättade att han ”var lite svår med tjejerna” och kunde bete sig olämpligt. Detta märkte jag av genom att kollegan ofta ställde sig obekvämt nära och lade handen om mina axlar. Jag brukade krångla mig lös och öka avståndet för att komma undan, men ville inte vara otrevlig eller brysk.

När jag gjort mitt sista arbetspass innan jag skulle gå på föräldraledighet var vi iväg från arbetsplatsen på teambuilding med middag och övernattnings. Jag skulle åka hem efter middagen med anledning av att det bara var några dagar kvar till beräknad förlossning. När jag stod ensam i köket på stället vi var på kom den äldre kollegan in i rummet. Jag visste att han druckit alkohol och kände obehag bara av att vara i samma rum som honom. Han gick fram till mig, lade sin hand på min gravidmage strax under mina bröst. Han sa ”Du är så fin fast du är gravid. Fin mage har du. Och fina bröst också”. När jag fann mig knuffade jag honom ifrån mig och sa ”Det där var inte ok!”. Jag gick ut från köket till de övriga som satt i matsalen. Jag var arg och kände mig smutsig efter det han hade gjort. Två chefer fanns bland kollegorna i matsalen. Jag gav snabbt upp tanken på att prata med dem då eftersom de hade druckit alkohol. Jag härdade ut en stund innan jag körde hem. Jag berättade inte för cheferna sedan heller. Jag var hemma med min son i några månader innan jag började att jobba igen. Den äldre kollegan tog aldrig mer i mig och jag uppfattade

det som att han undvek mig. Jag såg honom inte heller ta i någon annan kvinnlig kollega. Jag hade bestämt mig för att jag skulle ta tag i det ordentligt om det hände mig eller någon annan igen. Men en gång räcker. Med den erfarenhet jag har i dag skulle jag agerat annorlunda redan när befälet varnade mig.

2000

När jag var aspirant fick jag en handledare som inte gillade kvinnliga poliser och som sa det rent ut. Han sa att han blivit sviken av en sådan på ett bråk en gång.

2004

Senare var jag på en rotelresa när jag och några män badade bastu. Alla hade handdukar om oss, min hade jag runt hela kroppen. Till slut var det bara jag och en manlig kollega kvar. När vi lämnade bastun drog han ner min handduk så att bröstet blottades. Han kommenterade med att han ville se vad jag hade att bjuda på. Jag blev helt paff, drog upp handduken igen och så gick vi därifrån. Inget mer hände. Jag vet inte om han tänker på det idag när vi möts, men det tror jag inte. Jag har inga problem med honom idag.

2009

En av de första grejerna chefen för enheten där jag började frågade var om jag skulle bli gravid snart. Det var min första dag som aspirant på IG. Tydligt var många tjejer borta på grund av graviditet, eftersom de sa att ”de går med olika storlekar på magarna där uppe på krim”.

2016

För ett par år sedan var jag sjukskriven en längre period. Min chef, som var rehab-ansvarig för mig, bytte under perioden tjänst och en annan person i chefsposition utsågs då som ersättare för honom. Han som utsågs till ny rehab-ansvarig började ganska snart kontakta mig på ett ”påfluget” sätt, även under helger. Då vi skulle ha möte angående min rehabilitering, ville han träffas hemma hos mig. Jag avböjde och vi träffades istället på arbetsplatsen.

Efter en tid tog han kontakt en lördagskväll och började ställa närgångna frågor. Han förklarade att han var på jakt efter en ny älskarinna vid sidan av sitt äktenskap, skröt om sina tidigare ”erövringar” inom myndigheten och lovade att om jag ställde upp så skulle jag få känna på en ”ordentlig kuk”. Han bifogade även aktuella mått på denna kuk och erbjöd sig skicka foton om jag ville ha.

Chockad och arg förklarade jag det olämpliga i hans beteende, särskilt med tanke på hans roll som rehab-ansvarig för mig samt för att mitt mående redan före hans invit inte var på topp. Då tystnade han tvärt. Efter den kvällen hörde han aldrig av sig mer och efter två månader fick han en ny chefs tjänst, på en annan myndighet. Jag berättade efter en tid för några nära kvinnliga kollegor om vad som hänt. De ville hjälpa mig att gå vidare med det, men jag orkade inte då bemöta allt vad det skulle innebära. Kan tilläggas att mannen av många kollegor var en uppskattad person och chef.

2002

Som ny tillträdd gruppchef i blev jag uppbyggd på en jobbfest av en man. Vi dansade och han upprepade flera gånger att han förstod att jag ”hade det jobbigt”. Jag sa att jag inte förstod vad han menade och fick tillslut höra: ”Det ska du ha klart för dig, det är inte din kompetens vi diskuterar, det är dina attribut”. Där och då brann det en säkring i skallen på mig, jag gick ut och ringde min bror som fick komma och hämta mig. När jag tog upp det med min chef ville han att jag skulle anmäla det, men jag vägrade.

Mannen i fråga kallades till samtal av ledningen för distriktet och fick en varning. Efter att han varit där ringde han och ville be om ursäkt och frågade om jag ville att han skulle göra det öga mot öga också. Otroligt nog sa jag ja. Han kom till mitt rum och vi hade ett samtal där jag gjorde klart för honom att det inte var okej. Jag var skitnervös men kämpade för att låta stark och myndig. Han försökte skylla på alkoholen, men jag köpte inte det. Han var aldrig mer ett problem och jag växte i det samtalet. Jag är nöjd med att ledningen reagerade!

2009

På ett utvecklingssamtal med mitt manliga yttre befäl fick jag höra att jag är väldigt duktig på att fixa med nattfikat till turlaget. Jag blev så paff att jag inte sa något alls om det, varken då eller senare.

2007

Jag arbetade på en plats där det fanns två chefer som inte klarade av kvinnliga medarbetare. Speciellt inte om man sa ifrån när något var fel. Då straffades man genom tystnad, de hälsade inte på en, man uteslöts, man fick inte gå utbildningar trots man var mer kvalificerad än de manliga kollegorna som fick gå istället och man fick sämre betyg på utvecklingssamtalen bara för att straffas. Det var och är ett rejält maktmissbruk på hög nivå. Några kollegor uteslöts och fick jobba i en egen utsättning. De fick inte heller gå på APT med övriga kollegor eller vara med på gemensamma händelser.

Flera arbetsskadeanmälningar är gjorda och företagshälsovården gjorde en utredning av arbetsmiljön på den aktuella arbetsplatsen. De kom fram till att det fanns mycket att önska gällande chefernas ageranden och hanterande. Trots det fick det hela fortgå. Inget hände. En del blev sjuka och en del valde att sluta eller söka en ny tjänst. Det är inte lätt att vara frisk i en "sjuk" myndighet.

2006

PHS, självskyddslektion. En kille i klassen har tight brottardräkt på sig så hans kön syns tydligt genom dräkten. Jag ligger på rygg och han sätter sig gränslös över mitt ansikte och säger att jag ska försöka komma loss eller lyfta huvudet samtidigt som han skrattar...

2008

Jag arbetade i yttre tjänst i ett ganska litet näpo. Vi hade fått en ny kollega, en man som jobbat som yttre befäl i en annan ort och skulle bli nytt yttre i vår tur. Första turlagsfesten han var med på började han bete sig illa. Han höll tag i mig och ville tvinga sig till en kyss för att jag skulle få tillbaka ölen han tagit från mig. Jag skrattade då jag trodde han skämtade men han stod på sig. Jag puttade till honom rejält men

tyvärr var det precis det han gillade. Då gick en annan manlig kollega emellan.

Några veckor senare jobbar jag och yttret ihop. När vi skall köra ut från station "hamnar" hans hand mellan mina ben när han växlar. Jag ryter ifrån rejält och han ber sååå mycket om ursäkt.

Jag ringer dagen därpå min dåvarande chef. Jag gråter och känner mig så förödmjukad, förklarar och han lyssnar och säger att han skall ta detta vidare. Sen hör jag inget mer från chefen.

Vad gör då chefen?! Dagarna efter får jag höra från ingen annan än yttret själv att han blivit kontaktad av chefen. Chefen har till honom lagt fram vad jag sagt som ett "ursäktande beklagande" att jag MISSTOLKAT hans signaler. Till och med yttre befälet själv tycker detta låter väldigt lågt. Sedan dess har den chefen har klättrat rätt bra yrkesmässigt.

2010

Ett av mina första pass som nybakad aspirant på IGV. I korridoren stöter jag för första gången ihop med en annan kollega. Jag hälsar, han hälsar. Sen säger han att jag är så söt. Tycker jag inte det själv också? För gud så söt jag är. Måste jag ju ändå tycka själv eller. Det gör väl alla andra också?

Jag minns hur oerhört ställd jag blev. Vad var det här för kollega egentligen? Jag skrattade bort det lite men var så extremt obekvämt i situationen. Den andra manliga kollegan jag åkte med som stod bredvid och hörde sa heller inget.

Senare fick jag klart för mig att mannen var känd för sitt beteende. Jag var knappast den första och tyvärr inte den sista. När det visade sig fem år senare att vi eventuellt skulle jobba i samma grupp tog jag upp händelsen med en chef som argument till varför jag inte ville jobba med honom. Jag fick då höra att jag hade samarbetssvårigheter.

2014

En manlig kollega som också tidigare varit lärare på PHS gick hela tiden och gav inviter som till slut blev så obekvämta att jag valde andra trapphus och lunchtider för att slippa möta honom. Sedan blev han förflyttad då flera sagt ifrån att hans inviter inte uppskattades.

2016

Jag kommer att tänka på en manlig kollega som nyligen jobbade i min grupp på krim. Ett par år tidigare stod jag i dörröppningen till hans dåvarande kontor och kände förvåning och avsmak när jag såg bilder på lättklädda kvinnor på väggarna.

När den här mannen ett par år senare började jobba i min grupp visade det sig att två av mina kvinnliga kollegor kände sig väldigt obekväma med det. De hade tidigare jobbat på samma arbetsplats som honom och sökt sig därifrån på grund av hans beteende. Jag ska inte gå in i detalj eftersom det är deras egna berättelser, men det rörde sig bland annat om grovt sexistiska kommentarer och rena sexuella inviter. Jag vet att den ena kollegan lyfte detta med chefen.

När min chef under ett morgonmöte berättade att den här manliga kollegan valts ut till att gå en utbildning, vilket i sin tur förväntades leda till befördran med ökat ansvar, högre lön och så vidare, satt vi andra i gruppen som fågelholkar. Vi trodde att chefen sett hur olämpligt kollegan bar sig åt. Så var det uppenbarligen inte, eller också tyckte inte chefen det utgjorde något hinder för att lyfta honom på det här viset. Jag och en kollega bestämde oss för att prata med chefen. Vi berättade allt vi visste och uttryckte vår oro för att kollegan skulle komma att missbruka sin makt i och med sin tilltänkta nya funktion. Chefen blev chockad över det han fick höra, men han tog även den manliga kollegan i försvar och jag uppfattade det som att han inte riktigt ville ta in hur illa det var ställt. Han sa att han sett att det "saknades förtroende" för kollegan men att han inte förstätt nivån på det tidigare.

Chefen lyfte detta med utvalda delar av ledningsgruppen, men efter konfererande kom man fram till att kollegan ändå skulle få gå utbildningen. Ett av skälen som min chef lyfte fram var att kollegans nya funktion inte skulle innebära något direkt personalansvar. Detta ställer jag mig frågande till, jag tänker att kollegan i och med sin nya roll befinner sig i ett överläge som han kan komma att utnyttja på ett dåligt sätt. En annan sak min chef framhöll

var att man skulle hålla ögonen på kollegan och min enda kommentar till det är: så fruktansvärt naivt! Tror de verkligen att han kommer tafsa på någon kvinnlig underordnad eller komma med sexistiska utspel framför cheferna?

2013

Jag är ensam med en 25 år äldre manlig FU-ledare i hissen. Han står nära och nästan flåsar när han säger "Du är så jävla vacker". Han upprepar detta om och om igen. "Ja, den där (min sambos namn) har riktig tur". Jag försöker byta samtalsämne till någonting jobbrelaterat men han ignorerar mina försök och håller låda. Jag bara vill ut ur hissen. Senare kommer jag in på hans kontor för att få ett beslut i ett ärende.

"Jag ska bjuda dig på lunch" säger han från ingenstans och jag inser att hans stirrande inneburet att han inte lyssnat alls på vad jag haft att säga om fallet. "Tack det behövs inte".

"Jo, jag ska bjuda dig på lunch" insisterar han.

"Nej det behövs inte" vidhåller jag.

"Du tjänar så dåligt, klart att jag ska bjuda dig, jag tjänar mer än dig".

Han fortsätter den här diskussionen trots att jag säger nej, trots att jag försöker prata om fallet. Samtidigt känns det som att han klär av mig med blicken. Jag vill lämna rummet men jag kan inte - jag måste ha ett beslut från honom angående mitt fall. Han drar ut på att ge mig beslutet. När jag trycker på och säger att jag kommer gå även utan beslut frågar han vad jag vill göra och jag säger vad jag som utredare föreslår. "Ja, ok men skriv in att jag har tagit det beslutet" säger han och flinar som att han just gjort mig en "tjänst".

Jag berättar för sambon vad han sagt och sambon undrar om han inte bara försökte vara trevlig. Jag förklarar att han inte var trevlig, han var äcklig. Några dagar senare åker samma FU ledare hiss med min sambo och börjar förhöra sig om mig och vår relation. Han avslutar med att säga "Om jag bara var 20 år yngre..." Min sambo kommer hem och håller med om att han VAR riktigt äcklig. Jag undviker stängda utrymmen med denna FU-ledare, för träffar man på honom så kommer det alltid någon ny kommentar.

2012 - 2013

Genomgående under min aspirant-tjänstgöring fick jag från några olika instruktörer feedback på att jag inte skulle ta för mycket plats. Exempelvis borde jag inte ha svarat, trots att jag kunde svaret och hade rätt enligt instruktören, när en äldre manlig kollega frågade vad lagen sa om en viss grej. Jag skulle tänka på att jag var "ny" och "ung". Kollegan som ställt frågan ville inte tro mig förrän en annan manlig kollega upprepade vad jag just sagt, att jag hade rätt. Då kom ett "ok".

2015

När jag och min man skulle vara föräldralediga samtidigt ville planeringsenheten inte godkänna hans föräldraledighet när de visste att jag skulle vara föräldraledig samtidigt. Vi delade inte samma planeringspersonal så människan måste ha gått in i systemet och rotat fram mina uppgifter. Det spelade ingen roll att svensk lag säger att han likväl som jag har RÄTT till föräldraledigt under barnets första 18 månader. De frågade personliga frågor de inte hade något att göra med som "Ni förstår att ni kommer ha lite pengar att röra er med?"

De strukturella problemen sitter som berget, du ska inte ta plats, du ska inte försöka förändra och du ska inte säga något och vara "besvärlig". Det lönar sig inte att gå högre upp heller, det sopas under mattan. Man använder gärna ord som "missförstånd" för att ta udden av det obehagliga man inte vill ta på.

Jag vill skänka en eloge till de två manliga PHS-studenterna som brukade hålla hand utomhus i uniform för skicka normbrytande signaler till skoleleverna som delade området med polisutbildningen. De var heterosexuella vänner, med förstod att de satt på makten att sätta normer.

2011

Utryckningsförarkursen. Min instruktör separerar mig från resten av gruppen. Jag måste alltid åka med honom ensam, övriga i gruppen får trängas i jollen. Han lägger sin hand på mitt lår och smeker det under tiden jag kör. Han frågar mig om inte norrländska kvinnor är kåtare än övriga kvinnor. När jag inte går med på hans äckliga

beteende underkänner han mig med motiveringen att han aldrig varit med om att någon kör så jävla illa.

Som tur är finns det också fina män i vår kår. Jag tog upp detta med en kollega som även han är instruktör. Han blev väldigt arg och tog genast mig under sina vingar. Trots att han inte vid det tillfället var aktiv som instruktör på kursen fick jag köra med honom på övrig tjänstetid och jag blev därefter godkänd utan problem.

2005

Minns att vi hade något som kallades kvinnligt nätverk. Endast kvinnliga poliser fick delta. Vi åkte kontinuerligt iväg på resor tillsammans och nätverkade med varandra. Under en av våra träffar skulle den manliga fackliga ordföranden komma och besöka oss. Han ville rekrytera kvinnor till fackstyrelsen. Jag minns att jag tyckte att det var roligt, modigt och bra gjort av honom att komma. Han inledde med att säga att han ville värva en eller två kvinnor. Jag kommer ihåg att jag reagerade på att det var utpekade just en eller två, men tänkte också att det var en bra början från att nästan uteslutande varit män. Jag kunde ändå inte låta bli att fråga varför han bara ville ha två. Då svarade han att det finns vissa yrken där kvinnor inte är lämpliga och polisen är ett av dem.

Jag blev helt stum och visste inte vad jag skulle säga. Mötet pågick ett par timmar och när han skulle runda av undrade han om någon hade några fler frågor. Jag hade suttit tyst hela mötet och kunde inte släppa det där med en två kvinnor. Jag bestämde mig för att ge honom en andra chans att förklara sig. Jag sa att jag uppfattat det så att polisen ska spegla samhället, alltså 50/50 kvinnor och män. Och man försöker få fler kvinnor att söka in till PHS. Borde det då inte rimligen vara så i fackstyrelsen också? Som en väldigt långsiktig vision? Då svarade han nej, absolut inte. Då frågade jag om det var hans personliga åsikt eller fackstyrelsens offentliga. Han svarade att det var hans personliga åsikt men att "i den här frågan visste han hur gubbarna tänker". Jag blev alldeles matt. Jag var så upprörd. De äldre kvinnliga kollegorna blev inte alls lika upprörda utan

sa mest att dom inte var förvånade och att "så här är det".

En betydligt äldre manlig kollega och befäl strök mig på läret och uppåt. Jag minns att jag tog radioluren och smällde honom på fingrarna. När vi jobbade patrull pratade han bara om hur ofta han varit otrogen mot sin fru. Han kommenterade jämt hur söt jag var och så vidare. Jag sa till honom med jämna mellanrum att jag hade sambo och var lycklig. Att jag inte var intresserad, men han gav sig aldrig.

"Han brukade smyga upp bakom mig och viska att han blev kåt av att jag hade pippilotter i håret."

En chef brukade föreslå att vi skulle köra in på en skogsbilväg och ha sex. Han brukade smyga upp bakom mig och viska att han blev kåt av att jag hade pippilotter i håret. På julfester brukade han försöka trycka upp mig mot någon vägg och försöka hängla. Jag tog mig loss varje gång och avvisade denna herre direkt men utan framgång. Straffet jag fick var att han vägrade tillmötesgå mig med min periodplanering och semestrar. Det var så uppenbart. Det som hände med denna chef tog jag vidare till högre chef. Den högre chefen lyssnade på allt jag sa men när jag var klar så han att han inte kunde tro att den första chefen kunde göra något sådant. Han sa att han ville att vi skulle sitta ner alla tre och jag skulle berätta igen. Då skulle han kunna se hur den första chefen reagerade och om det var sant eller inte. Jag gick med på det men kallades aldrig till något möte.

2004

I fikarummet under en praktikvecka. Jag går med en banan i handen bort till ett gäng herrar som fikar. En tittar på mig med ett belåtet flin och säger "aaah, vilket grepp." Han släpper mig inte med blicken medan jag går fram till soffan, sätter mig, skalar min banan och tar ett första bett av bananen. Då utbrister han kvidande "aj!", som om jag tagit ett bett av hans kuk. Efter det kan jag aldrig äta banan helt avslappnat.

2005

Som stolt aspirant som efter att ha utfört ett större jobb tillsammans med en äldre erfaren kollega skulle jag bli skjutsad och bjuden på lunch av ett gäng manliga chefer. Kollegan som jag utfört jobbet tillsammans med under flera dygn på annan ort och som jag tyckte mig ha fått bra kontakt med erbjuder mig att sitta i bilens framsäte medan alla gubbs får tränga ihop sig i baksätet. Jag tackar ödmjukast och säger att det var snällt av honom men får till svar att jag inte får plats någon annanstans med mina stora bröst. Mina arbetsinsatser degraderades till ett par bröst och jag minns ingenting av lunchen.

2017

Jag är ledig och på en föreställning tillsammans med mina föräldrar, mina två små barn och en vän. En kollega som för tolv år sedan kränkte mig med att prata om mina bröst inför andra kollegor är på plats med sin fru. Vi börjar prata, minnas och berätta för de andra om vilket roligt uppdrag vi var iväg på den där gången för tolv år sedan. Vårt sällskap får höra oss berätta om hela spanresan och hur vårt objekt flörtade med mig hela vägen från start till gripande utan att inse att jag var polis. Min kollega känner sig då manad att konstatera - inför mina föräldrar, mina barn, min vän och sin fru - att han minsann vet varför objektet flörtade med mig - "det var ju på grund av de här!" säger han medan han helt ogenerad pekar på mina bröst.

Jag trodde mig vara förberedd på kommentaren efter den där första gången, trodde att jag hade övat in ett smart svar, men inte. Jag blev bara tyst och kände mig skamsen inför min familj och vän.

2002 - 2004

Jag blev antastad av en kursare på PHS under en av våra pubkvällar. Jag stod vid baren och kände plötsligt hur två händer grabbade tag hårt om mina bröst. Rent instinktivt vände jag mig om och knäde personen i fråga, som då stod dubbelvikt efter min klockrena träff i skrevet...

Någon dag senare blev jag inkallad av våra klasslärare, eftersom händelsen

hade kommit till deras kännedom. De frågade hur jag ville göra, om jag ville polisanmäla honom. Jag valde att inte göra det. Jag tyckte väl att han skulle få en andra chans och förhoppningsvis komma till insikt med sitt beteende och de problem han fick när han drack alkohol. Han var ju en schysst kille annars.

2013

Jobbar som nybakad polisassistent på Krim och står och diskar min matlåda. En äldre kollega (lika gammal som min pappa) smyger upp bakom mig och smeker mig längst höfterna och midjan. Samma man kommenterar vid ett senare tillfälle att han inte skulle ha något mot att klämma på min rumpa när han går bakom mig i en trappa på stationen. Vi ska inte tala om hur han snackade vid fikarasten.

2014

Utbildning för uttryckning. Jag träffar den mest obehagliga instruktör. Han väljer ut en kollega som han punktmarkerar med nedtryckande och sexistiska kommentarer medan hon kör och han sitter bredvid. Vi kör på halkbana och han kommer fram till min bil för att ge feedback efter körningen. Han lutar sig in mot fönstret som är nere och klappar mig på bröstet (tack och lov för skyddsvästen). Jag fick höra att han betett sig såhär länge från äldre kollegor och vi hade tydligen varit flera som anmält hans helt oacceptabla beteende till hans chef. Han var kvar som examinerande körlärare när vi lämnade utbildningen.

2015

Under min första arbetsvecka på polisen hamnade jag i hissen med en manlig kollega som upplyste mig om att just hissen var särskilt välbesökt av både gifta och ogifta kollegor under framför allt polisens personalfester. Han sa att "man har haft mycket kul i hissen". Samma man passade vid ett senare tillfälle, även denna gång i hissen, på att "skämta" om att han skulle lämna sin fru för mig. Det sa han apropå att vi skulle jobba mycket ihop med ett projekt. Jag började föra logg på incidenterna och skrev också ner tillfällena då han helt sonika fick för sig att krama mig, i början möten, i slutet på möten, eller tillfällena då det passade

honom. Jag är sjukt besviken på mig själv att jag inte tog det vidare.

Jag har anpassat mig genom åren och låtit saker passera, samtidigt jag inom mig naturligtvis skapat mig en uppfattning om varje kollegas person. De som i mina ögon inte varit värda att lyssna på eller att ta på allvar har jag valt bort. Det är min försvarsmekanism. Jag gissar att jag har haft en fördel av att vara 184 cm lång och bokstavligen kunnat se ner på gubbstruttar med taskiga värderingar genom åren.

2014

Hela gruppen sitter och diskuterar tidpunkt för APT som ska vara hemma hos någon. Det är svårt att få till ett bra datum och vid det sista förslaget kan inte jag. En äldre manlig kollega säger då: "Men VILL Anna verkligen vara med?" Inte riktat till mig utan över mitt huvud. Jag svarar lite beskt: "Jo, Anna vill vara med".

2013

Jag kommer tillbaka från fyspass på lunchen. Jag har rosiga kinder och blött hår och en manlig polis kommenterar inför hela arbetsgruppen: "Nu ser du sådär härligt nyknollad ut!" Alla ögon på mig, ingen säger något.

"Nu ser du sådär härligt nyknollad ut!"

2014

En arbetsgrupp planerade en arbetsinsats och en kvinna säger: "Det blir tight". Den manlige chefen raljerar inför arbetsgruppen: "Det kan aldrig bli för tight..." Alla män skrattar.

2014

Att varje måndag morgon få höra manliga gifta kollegor fråga manliga poliser som är singlar: "Hur många jungfrur knullade du i helgen??"

2014

En manlig kollega säger inför hela arbetsgruppen till mig: "Jag är ganska säker på att du är bra på att snaska kotte". Jag säger att jag inte vet vad det

betyder. Då säger han: "Det betyder att du är bra på att suga kuk". Jag svarar inte, och ingen annan säger något. Jag upplever det som att alla tittar på mig för att se hur jag ska reagera.

"Det betyder att du är bra på att suga kuk"

2017

Jag ställde in min lunchdisk i diskmaskinen i fikarummet. Jag står böjd framåt när jag känner en hand stryka min höft och rumpa. Vänder mig om och ser en manlig äldre kollega passera bakom mig. Säker ingenting för jag blir så chockad.

2015

Jag mötte en kollega i korridoren en gång. Jag pratade i telefon med min pojkvän och precis när jag passerade kollegan la jag på med min pojkvän och avslutade med "puss puss". Efter mig i korridoren ropade kollegan "puss på dig med". Månaderna framöver sa han "puss puss" varje gång jag mötte honom. Jag hade aldrig ens pratat med honom tidigare. Jag skämdes varje gång, speciellt om andra hörde.

2003

Jag var aspirant och hade fått byta handledare (han hade bland annat svårt för min kvinnlighet) och fått en ny. Jag var väldigt skör av det som hade hänt med min förra handledare på grund av att man stod under bedömning som aspirant. Vi var ute på en pub med jobbet och jag tappade bort arbetsgruppen men fick syn på den instruktör som jag skulle få åka med när min nya handledare skulle vara ledig. Instruktören var 15 år äldre än jag och han var berusad när jag gick fram till honom och frågade var arbetsgruppen satt. Han greppar tag i mig och drar mig till sig och kramar om mig och utbrister "fan vad du är läcker!" Jag blir helt ställd och känner hur det rör sig i magen av oro. Han börjar tala om för mig hur mycket han såg fram emot vårt arbetspass där han skulle bedöma mig.

Han talade om hur mycket han uppskattade min förra handledare och

hur mesig min nya handledare var. Han talade om för mig att under vårt arbetspass skulle vi åka ut till en nerlagd skjutbana och där han skulle han "slänga upp mig på motorhuvuven och sätta på mig!" Jag blev gråtfärdig och rädd över det han sa då jag befarade att få usla bedömningar om jag inte ställde upp på detta. Han hann även påtala för mig hur olämpligt det skulle vara om den aspirantansvariga fick kännedom om det han hade sagt då han även var handledare. Jag lyckades dra mig ur situationen och ringde storgrätandes till min sambo som kom och hämtade mig.

"slänga upp mig på motorhuvuven och sätta på mig!"

Under ett arbetspass med min nya handledare bröt jag ihop. Jag var förtvivlad och kände stark oro över vem som skulle tro på den här historien. Min handledare lyssnade när jag berättade och han blev förbannad och tröstade mig med att "du ska inte åka med honom!". Nästa arbetspass konfronterade min handledare denne instruktör som erkände. Instruktören ursäktade sitt beteende till min handledare med att hade så "dåligt ölsinne". Min handledare tog även kontakt med den aspirantansvariga. Jag kallades till ett möte och de ville att jag skulle anmäla instruktören eftersom det här annars även kunde drabba andra kvinnor. Eftersom jag redan under min korta tid inom polisen hade fått känna på starka lojalitetsband mellan männen och hamnat i frysboxen då min förra handledare inte lyckats få bort mig från myndigheten så var mitt svar nej. Jag talade om att jag nu var tvungen att tänka på mig själv. Jag orkade inte med mer elände och ville bara bli godkänd. Jag visste med mig att det även skulle bli konsekvenser efter min aspirantperiod om jag anmälde honom. Det hela slutade med att han inte fick fortsätta som instruktör och handledare. Ingen anmälan gjordes trots att aspiranthandledarna var poliser. Men jag kan förstå dem. De ville skydda mig från framtida konsekvenser... Instruktören är inte kvar i myndigheten idag.

2006 - 2011

Filmkamera i damernas omklädningsrum uppsatt av manligt polisbefäl. Vittnesmål från flera olika personer följer från upplevelsen.

En manlig kollega monterar en videokamera i damernas omklädningsrum på polisstationen. När han avslöjas låter chefen honom åka hem, vilket innebär att han kan undanröja alla bevis. I efterhand kom det fram att han har filmat under flera år.

En kvinna hittade kameran och blev uppsatt som målsägande i förundersökningen. Senare visade det sig att det egentligen var fler kvinnor till som också hade filmats under flera år. Den informationen kom inte fram förrän en av kvinnorna fann informationen på nätet 2012, där delar av förundersökningen var publicerad. I förhöret framgår att flertal kvinnor blivit filmade men det märkliga i sammanhanget var att ingen av kvinnorna, förutom den som hade hittat kameran år 2011, hade blivit uppsatta som målsägande eller vittnen. Det var internutredarna som inte hade gjort detta. De försvårade även möjligheterna för kvinnorna att få ut förundersökningen, trots att polisbefälet hade fått strafföreläggande. Den andra delen i sammanhanget var att högsta ledningen och andra chefer som borde känt till detta i polismästardistriktet inte hade kontaktat kvinnorna så de åtminstone hade fått kännedom om händelsen. Kvinnorna upplevde att man hade valt att sätta locket på.

Han togs på bar gärning då en kvinna som precis duschat upptäckte videokameran - där befälet även råkat filma sig själv då han ställde dit den. Den kvinnliga chefen skickade hem mannen när det uppdagades. Han hann röja undan all bevisning innan åklagare någon timme senare fattade beslut om husrannsakan. Det var inga andra kvinnor som fick någon upprättelse, då hans dator mystiskt var borta, samt all annan eventuell bevisning eller andra sparade klipp, i form av kanske USB-stickor eller andra sparmedel.

”Jag hade under nio månaders tid mått dåligt med honom som befäl redan innan, men hade ju inte i min vildaste fantasi kunnat ana att han filmade in i

duschen i kvinnornas omklädningsrum. ”Domen var verkligen som ett hårt slag under bältet. Han blev helt frikänd. På alla elva åtalpunkterna. Det fanns ju ingen teknisk bevisning. Min mobil som innehöll flera hotfulla sms som han skickat togs aldrig i beslag trots att jag berättade om den. Sen stod det även i domen att vi målsägare inte var trovärdiga. Vi var tre kvinnor och en man. Två av oss var poliser. Två av mina vittnen var poliser, ett befäl och en kommissarie... Men Tingsrätten valde att tro på NN.”

”Domen var verkligen som ett hårt slag under bältet.”

2004 - 2005

Det var vinter. Jag åkte ett pass med männen på station. Jag valde vinterjackan för det var kallt. Förmannen sa åt mig att byta jacka. Jag påpekade att det var kallt. Han spände då ögonen i mig och ombad mig sätta mig längst bak i bussen för jag borde ha den tunna jackan som alla män hade. När vi befann oss på ett torg och satt i vår buss dök en ledig kollega upp som glatt tittade in i bussen och hälsade ”Tjena, vilket gäng grabbar vi har här... och en fitta längst bak”. Därefter började han samtala med kollegan som körde bussen som om inget konstigt hade sagt. Den lediga kollegan som sa detta kände jag inte ens.

2017

Jag studerar på polisutbildningen. Nyligen hade vi en föreläsning med en manlig föreläsare och polis. Han har gjort sig känd som en som delar kontroversiella och roliga inlägg på Facebook. Han tog under sin föreläsning upp en uppdatering han gjort. Den handlade i stort om vilka missöden alkohol orsakar i ungdomsmiljö. Det var exempel på killar som slogs eller trillade med mopeder på fyllan. Däribland var ett exempel taget från verkligheten (enligt honom) där en tjej på 14 år förlorar oskulden med en kille samtidigt som hans fem kompisar tittar på. Föreläsaren berättade att den här ängesten skulle hon få leva med. Jag reagerade på att han uttryckte det som att det var hennes alkoholiserade

tillstånd som orsakade detta. Flickan och hennes påverkade tillstånd stod ansvarig för dessa fem killars handling, inte killarna som faktiskt kränkte hennes sexuella integritet genom att titta på. Många blev illa till mods, lämnade föreläsningen och tog sedan upp detta i kursutvärderingen. Läraren i kursen väljer då att bemöta kritiken genom att anonymt citera någons kursutvärdering och försvara det hela med att mannen är en väldigt uppskattad föreläsare. Lite som att subtilt säga att vi som reagerade, var fel ute. Jag bemötte honom, offentligt, med ett svar om hur jag resonerade och har till dags datum inte fått svar.

2017

Jag studerar på polishögskolan. När jag var ute på lagret för att testa ut en skyddsväst kommenterade mannen på lagret mina bröst, att de var stora osv. Nästa gång jag var där hade jag linne på mig, då utbrister han ”så där kan du inte ha det!”. Jag svarar ”Vadå? Tatueringen?” (jag har en stor iögonenfallande tatuering över bröstkorgen). Han svarar då ”ja, vi kan väl säga att det är det jag menar”. Känner mig alltid dum när jag inte säger till. Men som inte ens examinerad polis är jag otroligt rädd för repressalier.

2017

Jag studerar på polishögskolan. Det är sexistiska skämt lite överallt. Jag har blivit klappad på rumpen av en instruktör, som även insisterar på att kalla mig ”hjärtat” eller ”gumman”. En annan instruktör skämtar om #metoo-kampanjen.

2016

Vi hade en uniformslektion i termin 1 på PHS, där läraren tog upp universella regler så som att inte tugga tuggummi när man bemöter målsägande eller allmänhet. Däremot var det frustrerande att läraren påpekade att smink och långa naglar var oönskat. Utseendemässigt var det de kvinnliga attributen som var oönskade. Jag kan verkligen inte förstå hur smink eller påbyggda naglar påverkar hur duktig man är som polis. Föreställningen om att det skulle påverka eller snarare fördomen om tjejer som använder smink och bygger på naglar känns förlegad och snudd på kvinnofientligt.

2017

Inspektören som sätter sig för nära på morgonmötena och oombedd lägger sitt huvud på min axel. Inspektören som alltid ställer sig för nära och snett bakom mig när han vill prata om ärendena som jag handlägger. Inspektören som ifrågasätter varför jag är nykter på en julfest och säger att han tänker "knulla" mig om jag inte dricker med honom. Inspektören som frågar om det är håll i grenen på mina fejkskinnbyxor och om jag också är trosfri när jag har dem på mig. Inspektören som går förbi det kontor som jag avrapporterar i, och som sedan kommer tillbaka för att trycka sitt kön mot glasrutan som skiljer korridor och kontor åt. Ordningsschefen som under sex år varken tittar eller hälsar på mig eftersom jag är kvinna. Inspektören som frågar om jag har mens eller om jag inte har fått knulla på länge när jag ryter ifrån om olämpligt beteende. Inspektören som frågar var alla "riktiga" poliser är när han vid ett tillfälle ser mig i civila kläder i IG's lokaler. Stationsbefälet som ber mig ta undan hans tallrik efter lunchen och som blir förbannad när jag säger att han kan göra det själv. Stationsbefälet som befäller mig att hämta kaffe åt honom och som vrålar "hörde du inte vad jag sa eller" när jag ignorerar honom.

2008

Polisutbildningen. När jag och en manlig studerande ska ha bilkörning berättar läraren att bästa sättet är att göra som med tjejerna. Smeka försiktigt och lätt på ratten precis som på brösten. Vänder sig sedan mot mig och undrar om det stämmer.

2013

Manlig kollega drar handen över min rygg och midja ner på rumpan i fikarumsköket. Det är trångt och fyllt med kollegor som väntar på ledig mikrovågsugn. Samtidigt kommenterar han hur läcker jag är och säger att jag inte ska vara "orolig" för honom då han har döttrar i min ålder och flinar. Jag blir helt ställd och säger inget. Samma kollega kommenterar gärna utseendet på mig och alla andra kvinnor när vi tränar i polishusets gym. Han frågar om man inte ska ha lite hjälp trots att man inte på något sätt bett om det. Han kommer undan med att han är

sån, att det är harmlöst och inget att bry sig om. Han är man i 50-årsåldern, de flesta som utsätts är under 30 och nya.

2014

Turlagsfest och de manliga kollegorna sitter och diskuterar vilka av de kvinnliga kollegorna som de vill ligga med. De diskuterar deras utseende och vem de tror är enklast att få omkull.

2013

Jag gick utryckningsförarkursen. Jag och min kurskamrat satt i radiobilen på övningsbanan och väntade på att det skulle bli vår tur att köra på banan. Bak i bilen satt instruktören, en man som var runt dubbelt så gammal som jag. Jag och min kurskamrat satt och småpratade och jag fick en Alvedon av honom när jag berättat att jag hade ont i huvudet. Jag sa att jag inte hade något vatten med mig och att det därför skulle bli svårt att svälja Alvedonen. Instruktören säger då till mig att min kurskamrat kunde spotta mig i munnen så att jag lättare skulle kunna svälja Alvedonen. Han sa att det skulle jag ju ändå godkänna efter ett glas vin en lördagskväll. Jag blev väldigt chockad över denna kommentar men vågade aldrig säga ifrån eller anmäla honom med rädslan att han skulle ställa till det för mig under kursen alternativt se till att jag inte blev godkänd. Kursen är extremt viktig för att kunna jobba i yttre tjänst.

2017

Under polisutbildningen termin 1 gjorde instruktören det till sin grej att dra "skämt" om ärenden han varit med om. Redan första lektionen berättade han om ett ingripande där han och kollegan (som båda var i storlekskategori 110 kg) inte lyckades få kontroll över en buse. De begärde då förstärkning, och det fanns en ledig patrull i närheten. Den lediga patrullen bestod av två poliser som var kvinnor, och när detta blev känt för 220-kilos-patrullen, meddelade de LKC att "nej, nej, skicka hit RIKTIGA poliser" (läs: poliser som är män). Instruktören garvade åt sin historia och likaså gjorde majoriteten av klassen. Detta var vår första lektion i konflikthantering. Jag skrattade inte. Kände bara sorg över att en instruktör förmedlar att som kvinna kan man inte vara en riktig polis. Denna attityd

gentemot de kvinnliga studenterna genomsyrade alla lektioner i konflikthantering. Vid ett tillfälle visade han också vilket övertag han hade genom att i en övning bara grabba tag i mig och lyfta mig rakt upp i luften och skratta hånande för att jag inte hade någon chans mot honom.

Vi fick senare en ny instruktör i konflikthantering. Vid ett tillfälle frågade jag instruktören om det var ok att jag lämnade lektionen i 5 min för att ordna en sak. Instruktören lägger huvudet på sned och tittar på mig och tar upp handen och smeker min kind och säger "Det är väl klart lilla gumman". Jag blev så överraskad och chockad över att han gjorde så att jag inte ens hann reagera på ett adekvat sätt. Hela klassen var där och jag undrade om någon sett vad som hände. Det verkade inte så. Känner mig kränkt och äcklad av hans agerande.

2016

Som nybakad polis var förra vintern den första för mig och jag tog på mig uppdraget att anordna julfesten för enheten där jag jobbade. Ett moment under festen var en frågesport i lag, där jag stod för själva utfrågningen till mina kollegor i lagen. En man hördes extra bra under frågesporten, men inte på grund av hans bra svar utan mer för hans kommentarer gentemot mig. Han kommenterar gällde mitt utseende, klädsel och sätt att vara. Trots att minst fyrtio andra kollegor satt runtom var det ingen som sa något och inte jag heller för den delen.

Där och då lät jag det bero och kommenterade inte det efteråt heller. Men genom tystnaden från mig själv och andra kollegor så accepterade vi hans sätt att behandla mig och kvinnor över lag.

2014 – 2016

Under tiden på PHS gick jag i en klass där det fanns 2-3 drivande killar som hade problem med kvinnor i kåren. Det första året kände jag inte till det eftersom detta hände i den andra halvklassen och främst under lektioner då bara halvklasser var med. När andra året började och vi började rucka om i klassen så kom detta upp till ytan och att just fyra tjejer i klassen mädde jättedåligt över detta. De hade i "smyg"

gått på samtal gällande detta. Sista terminen på skolan tog klassansvarig (en kvinna) in mig till sitt kontor och bad mig om hjälp med att råda bot på problemet. Hon ansåg att jag var en sådan stark person och kunde hjälpa till att stötta tjejerna och säga ifrån mot detta som händer.

Mitt svar till henne var att jag ALLTID stöttar alla som får illa, men att detta är ett problem för skolläda som trots kännedom om ett sådant allvarligt problem låter det fortlöpa och istället för att själva ta tag i det lägger ut det på en tjej i samma klass. Klassansvarig blev paff av mitt svar, men effekt uteblev enligt mig. Istället var det jag som fick hantera det under seminarier eller liknande då jag bad specifik person helt enkelt hålla käften och säga åt honom när tillfälle gavs. Dåligt. Fegt. Och uselt helt enkelt att skolan såg och visste men valde att vara tysta.

2009

När jag var ganska ny hade jag en något äldre manlig kollega som ofta uttryckte sig nedlåtande och sexistiskt om kvinnliga kollegor. Han sade saker som att en kvinnlig kollega hade "äcklig fuktig blick" och en annan var så jävla sur för att hon "behövde mer kuk". "Alla vet ju att det är en KVINNA som kommer få cheftjänsten" och så vidare. Han talade ofta vitt och brett om alla kvinnor han erövat i sina yngre dagar och skröt om att han brukade beställa taxi åt dessa kvinnor till en närliggande adress ifall de skulle få för sig att anmäla honom för våldtäkt. Han berättade om en ännu äldre kollega på stationen att denne "knullat en afrikan" och fått panik att han skulle få aids så han stoppade kuken i vodka. Hö hö hö. Han blev chef.

2017

Graviditet är ett tillstånd som verkar locka fram olämpligheter ur manliga kollegor. Under min graviditet har jag hört mängder av skämt om hur det hela gått till. En dreglande kollega kommenterar på en fest hur mycket mina bröst växer när jag är gravid, en kollega började prata om hur mycket hans kvinna ville ligga när hon var gravid och att hon ville "köra ända tills slemproppen gick". Samma kollega

skrek "är det bröööstmjölk?!" när jag kom gående med ett glas te med mjölk en morgon.

2015

En kollega ville under en teambuildingresa att jag skulle suga av honom (helt utan föregående flirt). Jag tackade vänligt nej och bad honom tänka på sin sambo och lilla barn men då blev han aggressiv och hotfull mot mig.

2016

Vi var på en inflyttningsfest då en kille från turlaget köpt ny lägenhet. På festen var kollegor, vänner och bekanta till paret. Det var en trevlig kväll där vi minglade och spelade spel. Min gruppchef var där och han blev ganska tidigt berusad. Det var inget ovanligt då jag vet att han inte kan hantera drickat. Senare under kvällen spelar vi spel och har delat in oss i olika lag. Under spelets gång byter gruppchefen till mitt lag. Han börjar med att hålla om mina axlar, men går snabbt ner mot min midja, min rumpa och avslutar med att smeka utsidan av mitt bröst. Samtidigt som detta sker försöker han diskutera taktik i det pågående spelet. Jag går därifrån. Min sambo tillika kollega står på andra sidan bordet och ser ingenting. Det visar sig att min gruppchef, som ska hålla mina lönesättande samtal, har kladdat på tre olika tjejer på festen. En av tjejerna blev väldigt illa berörd, men ville trots det inte göra någon polisanmälan.

När han konfronteras med vad han gjort gentemot henne ramlar han ut i trapphuset, och det är det sista någon ser av honom den kvällen. Jag får senare höra att han vaknat upp på hallgolvet hemma, där han har ett spädbarn. Han säger sig vara helt ovetandes om vad som hänt och hur han tagit sig hem. Han var stor nog att ringa upp mig dagarna efter detta. Han ville höra hur de som varit på festen uppfattat situationen och ursäkta sitt beteende. Jag vågade däremot inte säga att han även varit på mig och antar att han inte har något minne av det.

2010 - 2011

PHS. En manlig vapeninstruktör skickade mail där han beskrev mina (enligt honom) vackra ögon och lik-

nande saker. Jag minns hur jag försökte släta över det hela. Minns även hur obekväma lektionerna kändes därefter.

2010

Gjorde praktikvecka i ett distrikt. Efter min vecka där skickar en förundersökningsledare ett mail där han skriver hur tagen han blev av mig. Minns inte exakt de ord han använder men han avslutar mailet med att skriva att han hoppas det kan stanna mellan oss eftersom han trots allt är lyckligt gift.

2011

Jag är aspirant och jag är gravid. Jag var otroligt nöjd med den instruktören jag hade på näpot, en ganska ung kille. Han var duktig och jag trivdes i hans sällskap. Sista veckan ihop hade vi ett avslutande samtal och graviditeten dyker upp (jag var i ca vecka 17) och han säger, "ja man kan verkligen se hur dina bröst växt bara under våra fem veckor ihop". Blev så paff och stum att jag inte fick fram ett ord.

"ja man kan verkligen se hur dina bröst växt bara under våra fem veckor ihop"

2016

Utryckningsförarkursen. Under kursen är man som elev i kraftig beroendeställning till sin instruktör, med rädsla för att komma tillbaka till jobbet underkänd. Instruktör och student är själva i bilen, ingen annan hör eller ser. Vem ska tro på mig? Jag utsattes för flertalet sexuella övertramp och härskartekniker under två veckors tid. Jag vet många med mig som drabbades av just denna instruktör. Kommentarer började eller slutade i regel med "lilla gumman". Att kvinnor körde bil sämre än män var givet. Jag fick förslag om att bli "påsat" för att dämpa stress. Han ville att kvinnliga elever skulle gå framför vederbörande så att man kunde "spana in bakifrån". Jag blev utsatt för smek på händer eller "avkopplande" massage för att lugna. Oacceptabelt.

2011 och pågående.

Jag som kvinna på en mansdominerad arbetsplats måste leverera mer, ställa upp på att göra arbetsuppgifter ingen

annan vill göra, jobba hårdare än mina manliga kollegor och trots att jag gör det kommer jag ändå inte upp i deras lönenivå. Det skiljer flera månadslöner per år. Jag har också nekats utbildningar, nekats att delta i konferenser för att någon, alltså jag, måste vara hemma och ta hand om roteln. Jag har nekats berättigad ledighet efter beredskap, men min manliga kollega fick ledigt. I förlängningen har detta inneburit att chefen kunnat hålla nere min lönenivå. När jag sökte en annan tjänst och det visade sig att jag fick erbjudandet att få denna tjänst fanns det plötsligt utrymme för mig att också få kompetensutveckling. Märkligt. Majoriteten av min löneutveckling baseras på att jag varit föremål för löneyft genom prioriteringar i avtalsrörelsen från centralt håll och inte på grund av min prestation. Jag har många gånger, minst en gång i veckan, också upplevt härskartekniker menat att trycka ner och förminska mig under mina 6 år som polis på denna arbetsplats.

2008

År chef. Ligger i skilsmässa. Jag går förbi en högre chefs rum och han vinkar in mig. "Hörde att du skaffat ny kille långt bort. Det kommer att gå åt helvete. Vet man ju hur de i det där landet är. Otrogna casanovor... bla bla bla". Jag blir irriterad och säger att om han var helt seriös så skulle han inte hålla på och resa så mycket som han gör. Lätt bakåtlutad säger han "Du... Jag skulle resa genom halva Europa för att knulla dig".

2009

Under aspiranten. Jag sitter som ensam tjej i en buss med sju män, det är helgkommendering och fortfarande ganska tidigt på kvällen. Jargongen är grabbig och jag känner inte direkt att jag är en del av gänget. Efter en stund säger min instruktör att vi måste göra ett "ärende". Chauffören i bussen, tillika gruppchef vill att alla ska åka och titta på en tjej som han vill ligga med trots fru hemma, och att vi ska titta på hennes "enorma tuttar". Hela gänget åker till den närliggande mack där hon jobbar. Alla hoppar ur bussen förutom jag eftersom min instruktör säger till mig att sitta kvar. Han säger att det är nog ändå inget för mig att titta på. De står inne på macken och dricker gratiskaffe

i en kvart, medan gruppchefen försöker snacka in sig hos tjejen.

2009 – 2017

Under mina 8 år som polis (och även när jag kom in på PHS) har jag fått höra kommentaren "det är bara för att du är tjej" VARJE gång jag fått en utbildning eller tjänst. Varje gång för att tala om för mig att jag blivit inkvoterad, att jag egentligen inte är tillräckligt bra.

2006 - 2007

Jag var gravid. Det var dags för en kommendering. På den tiden brukade någon på vår enhet få jobba "inne" som ett stöd för avdelningschefen ute. Det handlade om att lyssna på radion, och hjälpa till med admin och registerslagningar. Jag föreslog att jag skulle göra det eftersom jag ändå inte kunde jobba ute, och att det var onödigt att ta in en av dem som faktiskt kan vara ute och kämpa. Fick svaret av min dåvarande chef: "du är på smällen, du har stått ditt kast och får inte vara med". Den andra chefen som stod i rummet svarade "Hon är påsatt- inte lobotomerad! Klart hon ska göra nytta". Det slutade med att jag inte fick ha några arbetsuppgifter utan bara "satt av" tiden.

När jag sedan var mammaledig blev jag uppringd av en från facket. Hon berättade att samma chef höll på att försöka få bort mig från min arbetsplats. På den tjänsten fick man vara i fem år, det hade gått två år. Men eftersom jag var den första på den platsen som blivit gravid och faktiskt tänkt stanna hade PROBLEMET inte funnits tidigare. Chefens försökte få igenom en skrivelse där det stod något med budskapet att om man blir gravid under sin kommendering och ska vara mammaledig får man inte komma tillbaka utan blir av med sin kommendering. Chefens själv hade just varit pappaledig i 6 mån. På den tiden var Carin Götblad chef och ryktet säger att hon fick se denna skrivelse och så var det slut med det försöket. Jag blev inte av med mitt jobb trots "påsatt" alltså.

När jag kom tillbaka kom chefens underhuggare in till mig och stängde dörren. Han sa att jag borde sluta och gå tillbaka dit jag kom ifrån. Motvallskärring som jag är så svarade jag bara nixpix. Chefens har fortfarande hög chefstjänst. Underhuggaren är

gruppchef. Den facklige är utbränd och jag har sagt upp mig (inte på grund av detta såklart).

1987 – 2007

Var tidigare civilanställd under 20 år på PHS och har hört och sett ganska mycket genom åren. Jag arbetade på grundutbildning med både bra och dåliga chefer, och tyvärr var det inte speciellt många bra kvinnliga. Som civil har man ständigt fått ta emot nedvärderande handlingar och kommentarer. Jag har blivit bokstavligen klappad på huvudet av både män och kvinnor, blivit kallad duktig flicka, tillsagt att "du ska inte prata, du är inte polis" mm. Respekt för civila är inte stort inom polisen, en man sa till mig att jag var lägre ner än en kvinnlig polis.

Jag påtalade flera gånger vikten av att man ifrån skolorna ska ha rätten att avskilja en dålig elev inte bara vid brott. Det skulle även gälla de som gjorde rasistiska uttalanden, tafsade och mobbade. Om det fanns problem i klasserna hade man samtal och personen eller personerna fick nästan alltid fortsätta. Jag tror att allt handlade om att "få" igenom så många som möjligt. Många av de "dåliga" poliserna som finns i verksamheten idag var just de elever som var problem redan på skolan. Mycket tolererades från ledningen och lärare men det fanns också de som inte accepterade utan försökte som jag att få till en ändring. Vet att det är svårt att avskilja en elev men tror att det inte skulle vara så här idag om vi gjorde det tidigare. Så många studerande som jag har suttit med och pratat om mobbning, härskartekniker som att killarna stönar när kvinnor pratar i klassen och allmänt elaka kommentarer som INTE skulle ha passerat obemärkt.

2013

Julfest på jobbet. Det var till en början en trevlig och rolig fest. Jag står i baren och pratar med några kollegor. Vi skrattar och har kul och jag småsnackar med en kille som var runt 15-20 år yngre än jag. Det var en kollega som jag inte kände sedan tidigare. Efter en stund hade jag pratat klart med honom och fortsatte att prata med de andra. Plötsligt känner jag en hand på min rumpa. Jag rycker till, vänder mig om och undrar vad fan han håller på med. Då flinar han och säger "ha ha,

du tycker att jag är jävligt läcker eller hur, du skulle väl vilja knulla mig”. Jag blir förbannad och talar tydligt om att jag verkligen inte är intresserad och att det nog är bäst för honom att han slutar genast! Idioten fattar fortfarande inte och fortsätter att kränka mig och tafsar på mig igen. Han repeterar sitt erbjudande en gång till. Han förföljde mig resten av kvällen, tog reda på mitt nummer och skickade ett sms med en tydlig inbjudan till natten. Händelsen satte spår i flera år efteråt och varje gång jag såg honom frös jag till is och kände ett starkt obehag. Jag orkade inte anmäla detta, så tyvärr jobbar skitstöveln kvar i myndigheten.

”ha ha, du tycker att jag är jävligt läcker eller hur, du skulle väl vilja knulla mig”

2014 - 2015

Den större orten i länet behövde hjälp av en patrull och beslut tas att en ska skickas. Jag är inlagd att jobba med en annan tjej och två killar är inlagda ihop. Chefen får ett samtal från planeringsenheten i länet om att han får skicka in patrullen med de två killarna. Detta vill inte chefen och svarar att ”det går inte, då blir det ju bara tjejer kvar här”. Han beslutar istället att dela på oss så att vi jobbar en tjej och en kille i varje patrull. Jag får sedan åka in och jobba i den större stan. Efter några dagar får jag reda på vad chefen har sagt. Jag blir förbannad och tycker att om han inte tycker att jag klarar jobbet kan han säga det till mig direkt. Jag tar upp det med honom och han förnekar ingenting och jag fick inte heller någon ursäkt. Han står mest tyst medan jag förklarar för honom att det han sagt är helt oacceptabelt och att min respekt har sjunkit för honom.

2014 - 2015

Jag har jobbat på en mindre ort förut där vi endast var två tjejer på ingripan-deenheten. På en APT hade grabbarna kommit på att de skulle ha en herrklubb; alla var välkomna om man var man såklart. Jag tänkte först att de väl får umgås om de vill, problemet var ju dock att ingen ville jobba det datumet som var bestämt. Chefen kom då med

förslaget att de kunde ha herrklubben efter nästa APT. Jag pratade med den andra tjejen samt med några andra kvinnliga kollegor om det. Detta betydde att alla skulle träffas efter nästa APT utom vi två som inte fick vara med för att vi var kvinnor. Vi bestämde då att vi själva skulle träffas. Jag kunde dock inte släppa det så jag gick till den berörda chefen och frågade hur han tänkte med sitt förslag. Han sa att han inte tänkte på det så. Herrklubben blev avbläst så vitt jag vet.

2012

Den manliga kollegan som högljutt i lunchrummet berättar om vad han och hans fru har för sig i sängen.

2011

När jag blir ”beordrad” att vara sekreterare vid möte trots att alla vet att det finns andra (män) som har mindre att göra än mig.

2011 - 2012

Alla de gånger manliga kollegor (enbart de manliga) har kommenterat min kropp utifrån att de trott att jag varit gravid. Vid en av gångerna när jag sa att jag inte var gravid fick jag till mig att jag skulle springa mer. Då hade han ändå en större mage än jag.

2013

Jag har blivit mansplainad på saker jag redan redogjort för men där männen uppenbarligen inte lyssnat på vad jag sagt.

2013

En äldre manlig kollega kände sig tvingad att högläsa en FAP för mig som klargör vem som får ringa honom. Jag fick det egentligen inte men då ”rätt person” och hela den avdelningen inte var tillgängliga försökte jag lösa problemet.

2011

Gruppen jag jobbade i hade varit på AW. Vi jobbade på annan ort. Jag och den andra tjejen i gruppen gick hem till vårt hotell ganska tidigt, vi alla skulle jobba dagen efter. När vi kommit till hotellet plingar det till i våra mobiler. Då har tre män i gruppen skickat ett mms till endast oss två

tjejer. Männen har tryckt ihop sig på en bild och dragit ner byxorna, de står framåtlutade och visar endast deras nakna rövar så pass att man nästan ser ”för mycket”. Det kändes jävligt förnedrande - som att de tyckte vi var skit. En av de tre skämdes lite efteråt men bad inte om ursäkt. De fick självklart inget svar på meddelandet.

2017

Den senaste händelsen var för bara några månader sedan då jag stod vid en kaffeautomat och väntade på mitt kaffe. Nu är jag poliskommissarie, 56 år gammal. Jag har tights på mig med en tunika över när en manlig kollega, betydligt yngre än jag själv, kommer fram till mig och frågar om jag har köpt byxorna jag har på mig på TV-shop. ”Sådana där som håller upp rumpan?” Mitt svar är överflödigt, men det var inte snällt. Min tanke var ”skall det aldrig ta slut?”.

2012

Besök hos piketenhet. Jag var där för att få mer inblick i hur arbetet som piketpolis gick till. Vid en gemensam paus hörde jag klart och tydligt hur en äldre kollega samtalade med en annan och nämnde att ”vi kan inte ta in någon kvinna som efter utbildningen går och blir gravid på en gång. Det funkar ju inte.” Den kvinnliga kollegan som han samtalade med instämde i uttalandet.

”Har inte din mamma lärt dig att inte sära på benen”

2013

Innebandymatch innan IGV-pass. En äldre kollega som sedan länge haft någon sorts påhittad inre tjänst är med och spelar. Det är full rulle, schysst spel och jag står i mål för ett av lagen. Motståndarlaget har bollen och skjuter. Bollen passerar mellan mina fötter när kollegan uttrycker med ett äckligt flin: ”Har inte din mamma lärt dig att inte sära på benen”. Min reaktion: Chockad. Stum. Ingen annan reagerade heller. Spelet fortsatte... När samma person efter några minuter kommenterar och skämtar någonting kring min vikt går

jag i taket och ryter ifrån. Hans svar blir något taffligt men ändå nervärderande och nonchigt "Men jag skojade ju bara". Jag gjorde klart för honom att han skulle ge fan i att skämta på andras bekostnad.

2017

Samma idiot som tidigare betett sig oerhört olämpligt och sexistiskt mot mig uttrycker sig när jag närmade mig slutet av graviditeten: "Är du säker på att det inte är två" och hänskrattar. Eller ett annat tillfälle när jag går höggravid uppför trappan på station: "Det där går inte snabbt"... När jag efter det ignorerade honom helt och hållet och han fattat att jag inte skulle ge något gehör överhuvudtaget på hans kommentarer mumlade han vid ett par gånger: "Åh herregud va stor..." när våra vägar möttes i korridorerna.

2015

Man i hög position i polisområdet sitter på ett möte och pratar om en målsägare och tycker att vi inte behöver ägna så mycket tid åt hennes anmälan eftersom hon är en "hora". Vi är flera runt bordet och den enda som säger emot är jag. Jag blir så klart ifrågasatt av mannen. Min arbetsgrupp skriver dock i ett APT-protokoll lite luddigt om händelsen. På nästa möte försvarar mannens chef honom och när jag svarar upp blir jag uppkallad på möte hos mannens chef. Mannen har tidigare i intervju talat nedlåtande om kvinnor och om sexuella övergrepp. Mannen är fortsatt verksam i regionen.

2016

Manlig student mansplainer kvinnlig student om hur man ska hantera vapnet på skjutbanan. De har haft exakt lika lång utbildning i vapen och har lika liten erfarenhet av vapen sedan tidigare.

2017

Temafest på arbetsplatsen där killarna skulle klä ut sig till tjejer och tjejerna till killar. En manlig kollega kommer utklädd till tjej med kortkort kjol, strumpbyxor, tight spetslinne och en BH som syns. Från BH:n och kjolslinningen hänger det sedlar lite här och var. På frågan gällande hans "utklädnad" svarar han att han är en hora och

att han försökt efterlikna de kvinnliga kollegorna på stationen. Flera hörde och blev stumma. Ingen gjorde något åt händelsen. Inte jag heller. Jag tänker fortfarande på det då och då och blir förbannad.

2012

På PHS en helgkväll på ett uteställe på skolområdet. En manlig polisstudent tafsar på andra polisstudenter, han tar dem både på könet och bröstet. Detta anmäls både till polisen och till lärarna. Killen får gå kvar och jag tror inte heller att han dömdes.

2006

Början på aspiranten. Introduktionsvecka. Det var en varm dag och vi hade haft lunch. Vi var flera som köpte med glass till lektionen som just skulle börja. På lektionen sitter vi alltså flera personer och äter glass. Läraren tittar på mig flera gånger och blir sedan tyst. Han säger "jag har så svårt att koncentrera mig när jag ser dig äta på glassen". Det utbrister ett gapskratt i klassrummet. Det var svårt att ta miste på vad han associerade till. Det var inte så kul att behöva äta upp det sista av den glassen. Detta är fortfarande ett stående "skämt" bland ett par manliga kollegor som var där. Ett skämt jag inte alls uppskattar.

"jag har så svårt att koncentrera mig när jag ser dig äta på glassen"

2014 - 2017

Jag jobbar inte kvar inom myndigheten längre, men var civilanställd under fyra år från att jag var 20 till 24 år gammal. Under den perioden var det mycket man fick utstå - i huvudsak manliga poliser som ansåg sig viktigare överlag jämfört med de civilanställda. Ett urval av händelser:

- Jag satt och pratade med 60-årig manlig poliskollega om att jag just den dagen inte haft så mycket arbetsuppgifter. Han föreslog att de skulle ställa in en strykbräda på mitt kontor så jag kunde stryka polismännens uniformer. Efter att jag och några av mina kvinnliga unga kollegor tog upp detta med vår gruppchef kallade mannen oss

för små flickor och pratade högt med andra manliga kollegor om hur dåliga vi var på våra jobb. Ingen protesterade mot detta. När detta togs upp på högre ort fick vår kära polisman en varning och inget mer, trots att han tillsammans med ovanstående kommentarer uttryckt sig oerhört rasistiskt, och tidigare under dagen även glorifierat polisvåld genom att glatt berätta om hur de brukade misshandla misstänkta gärningsmän. Han var även känd inom myndigheten för att flyttas omkring från enhet till enhet på grund av liknande incidenter.

- En 45-årig polisman som ofta "skämtade" om att han skulle ligga med mig, gifta sig med mig, och att han överlag gillade yngre kvinnor. Jag tog upp detta till en chef, och fick höra att man får tåla sådant.

- En polisman i 30-års-åldern som sa att hans flickvän minsann aldrig skulle få gå klädd som jag gjorde. Det var alltså en klänning, mitt på sommarens varmaste dag.

2002 - 2004

Alla chefer skulle vid denna tid utbildas i etik för att vi skulle slippa sådan här "skit". Jag jobbade under tiden som YB och svarade periodvis ofta som vakthavande befäl. Jag hade genomgått etikutbildningen innan detta nattpass så jag passade min vana trogen på att i anslutning till utsättningen berätta i neutrala och väl avvägda ord vad utbildningens syfte var och vad jag fått mig till livs. Sedan åkte patrullerna ut och nattpasset började.

När jag kommer till VB-rummet efter nattpasset ligger Expressen uppslagen mitt på skrivbordet. Det var en artikel om en hög svensk polischef som bevistat en internationell konferens för kvinnor och inte ens där klarat av att hålla sina fingrar i styr. Jag kommer ihåg att jag först blev kall, sedan vanmäktigt förbannad. Vem som tyckte det var roligt att smacka tidningen i ansiktet på mig fick jag aldrig reda på.

2008

Jag har just kommit tillbaka från polis-SM i praktiskt och dynamiskt skytte med en silvermedalj. Jag träffar mina kollegor för första gången sedan tävlingen i lunchrummet. Jag blir gra-

tulerad till vinsten av nästan alla mina kollegor. En av de manliga kollegorna däremot står och tittar på mig, och sedan säger han att jag borde flytta hölstret längre fram på höften för att få till ett snabbare nödvärnsdrag. Jag säger till honom att mitt drag är näst snabbast i Sverige så det är nog inget problem. Han vidhåller att han kan hjälpa mig, ”putsas på min teknik i skjutkällaren” och stötta. Jag säger att han kan träna på sitt eget jävla nödvärnsdrag istället för att hålla på och härskarteknika sig utan täckning på kontot.

1997 – 2017

Jag har arbetat som personalkonsulent i ca 30 år. De sista 20 på polismyndigheten. När jag började på polismyndigheten var bland de första uppgifter jag fick att skriva riktlinjer och handlingsplaner för att hantera fall av mobbning och sexuella kränkningar. Jag informerade och utbildade massor med anställda i detta. Jag har som personalkonsulent varit inblandad i massor med ärenden av denna typ. Jag har lyssnat på chefer, anställda, fackliga, jag har utrett och föreslagit åtgärder.

Jag minns min vrede när jag i ett fikarum såg en insamling till en kille som blivit dömd till böter för att ofredat en ung kvinna. Jag minns också när jag samarbetade med två manliga chefer och vi omplacerade en manlig polis som var alltför uppvakande, beskyddande och närgången. De kvinnliga poliserna kände sig obekväma och fick obehagskänslor. Strax efter att ”vår polis” blivit omplacerad, var en högre polischef som ingick i myndighetens jämställdhetsarbete i USA och skämde ut sig totalt. Rikspolischefen tyckte inte att det var så allvarligt och polischefen hanterades med silkesvantar.

I början på 2000-talet började min kollega att mobba mig och fick vår chef med sig. En anledning till mobbingen var att han visste att jag var kritiskt till en del av hans agerande. Han använde sin personalkonsulenttjänst som en ragningsplattform och han hade en allt annat än professionell hållning. När jag hade varit borta ett tag från arbetet kom flera anställda till mig och berättade att min kollega stalkat en annan anställd ung kvinna. Det var flera som hade förstahandsuppgifter

hur han stalkat henne i sju månader, bland annat hennes chef.

Istället för att handlägga ärendet korrekt tvingade min chef stalkern att göra en skriftlig ursäkt och kallade in honom och kvinnan för samtal. Totalt emot alla lagar och regler. Han skulle ha omplacerats på stört och anmälts. När jag påtalade detta fick jag veta att jag inte skulle lägga mig i. En högre chef hotade med att anmäla mig antagligen för förtal. Jag anmälde min chef för underlåtenhet att upprätta en anmälan och jag anmälde min kollega för stalkningen. Men kvinnan vågade inte vittna så åklagaren såg en anledning att lägga ner åtalet. Trots att det fanns flera vittnen förhördades inte någon av dem.

Jag insåg att jag inte hade en chans att bedriva något vettigt arbete, jag var helt slut. Min kollega och min chef är kvar på sina tjänster. Det är såhär man skapar tystnadens kultur!

2012

Jag gick på PHS. Vi hade en kille i klassen som ogenerat slog till både mig och min klasskompis över baken. Vi var hemma hos en annan klasskompis och skulle vidare till en insparksfest. Jag konfronterade honom och sa till honom att jag inte accepterade det han precis gjorde, och jag krävde en ursäkt. Han bad om ursäkt till mig. Men aldrig till den andra tjejen.

Samma tjej blev även tvungen att genomföra en inlämningsuppgift med samma kille. De sitter ensamma i ett klassrum för att göra klart uppgiften. Killen passar då på att lägga sin hand på tjejens lår och säga ”undrar vad andra gör när dom är här ensamma”. Samma kille hade svårt att samarbeta under hela studietiden, vilket man tog upp med rektorn. Då kom även händelsen fram där han klappat till oss på baken, och rektorn var tvungen att polisanmäla. Han förflyttades till en annan klass men det blev inget mer av det hela.

”undrar vad andra gör när dom är här ensamma”

2016

Vi har julfest på jobbet. En kollega är märkbart berusad. En kvinnlig kollega som för tillfället var PA-roterare ställer sig upp för att berätta lite om maten och de aktiviteter som de tänkt genomföra. Under tiden som hon pratar inför alla sitter han och skriker rakt ut att ”du är så jäävla snygg”, ”fy fan vad snygg du är i dom där kläderna” och så vidare. Hon hör ju detta, men alla försöker låtsas som att man inte hör honom. Några fnissar nervöst. Det brinner i mitt huvud. Jag undrar varför ingen gruppchef säger till honom. Till slut blir han tillsagd av någon gruppchef och ett par kollegor. Då svarar han med ”men vadå, man får ju säga så för hon är ju ändå flata”.

2006 – 2008

I början på min karriär hade vi ett stationsbefäl som nattetid alltid kom in och ville massera en om man fick sitta stationsvakt. Han väntade tills ingen var kvar i avrapporteringsrummet och smög sen upp bakom en och började massera ens nacke och rygg. Aldrig någon fråga om man ville eller inte. Jag försökte skruva på mig, reste mig ibland upp och låtsades hämta något men han var snabbt där igen med sina äckliga händer. Alla visste om att han gjorde detta och var det en själv som blev utsedd stationsvakt var det ett vidrigt långt nattpass som väntade. På en julfest blev han väldigt full och tryckte upp en kvinnlig kollega mot väggen och sa att han visste att hon ville ha honom. Jag slet loss henne och vi gick därifrån medan han stod kvar och skrattade.

2016

En kollega sa inför turlaget att jag hade knullat till mig min lägenhet. Han visste ju hur jag var sa han. Ingen svarade emot.

2003 – 2005

Första terminen på PHS var det en kille som inför hela klassen sa att det syntes att jag legat på rygg hela helgen. Jag hade min dåvarande pojkvän på annan ort och hade varit hos honom på besök. Vid ett annat tillfälle sa han att jag hade klassiska kuksugarläppar. Han utmärkte sig under hela studietiden och fick sen sparken på grund av en misshandel i tjänsten.

2014 – 2017

På min nuvarande arbetsplats är jag ensam tjej. De flesta killar är mer än bra men det finns en äldre man som inte gillar kvinnor. Han har aldrig gjort några närmanden men man blir ofta exkluderad där enda anledningen verkar vara för att jag är tjej. Från början var det värre och jag fick ofta höra att tjejer inte var lämpade för vissa arbetsuppgifter. Det sades ofta skrattandes med en hård jargong och svarade jag emot blev han riktigt otrevlig. Det slutade med att jag skickade ett långt sms med en förklaring hur jag kände och att jag blev skitledsen över hur han betedde sig. Fick ett förlåt tillbaka där han sa att det var bra att jag röt ifrån. Som att det är mitt ansvar att behöva säga ifrån.

Det lugnade ner sig under en längre period men nu har vi anställt ny personal varav en yngre manlig kollega och de två verkar ha funnit varandra i sina åsikter om kvinnor. Det är tur att jag inte arbetar i samma grupp som dem för då hade jag nog slutat. De få gånger jag jobbar med deras grupp är jag helt slut på energi när jag kommer hem. Det skämtas om #metoo och att man inte kan säga något utan att riskera att bli anmäld till att kvinnor inte ska göra vissa arbetsuppgifter följt av ett stort garv. De måste ju fatta hur det känns när jag är den enda tjejen där. Har alltid tyckt att jag klarar rätt mycket och har själv rätt rå humor, men när någon uppenbart inte skämtar men försöker låtsas som det och man inte har någon nära vänskapsrelation är det fan inte ok!

2012 – 2016

Jag med flera kvinnliga kollegor har blivit utsatta för sexistiska kommentarer och inviter av en äldre man på jobbet. När jag precis börjat 2012 och inför en turlagsfest tyckte han att vi var så få tjejer att vi kunde basta med killarna innan, ”men inga kläder på för det har man inte när man bastar”.

Jag har fått frågan om min bh-storlek och hur jag kunde få skyddsvästen att passa på mitt gamla jobb eftersom min byst var så stor. Ogenerat berättade han om sitt sexliv, både med sin exfru och nuvarande fru. Han satt brett isär med benen med handen över skrevet

varje gång jag kom till honom för att göra en föredragning om ett ärende. Han kom med tips om hur man skulle få en man lojal genom sex och han frågade mig om mitt sexliv. Han kunde även komma med frågan om jag var gravid då han tyckte att jag såg ut att ha blivit större om magen. Jag hade gått upp i vikt på grund av stress och dåligt mående så frågan tog hårt då jag redan mädde dåligt över viktuppgången. Även en annan kvinnlig kollega utsattes för den frågan av honom. Det skedde tre gånger på två veckor trots att svaret var nej första gången han frågade.

Inför min tjänstledighet började han prata nedvärderande om den tjänst jag skulle till. Han kallade mig flera gånger för ”kabeltattare” och jag upplevde detta som härskarteknik då jag är kvinna och skulle till ännu en mansdominerad arbetsplats.

Efter två år upptäckte jag att han började följa och gilla bilder med barnpornografiskt innehåll på instagram. Det var inte bara en bild och ett konto. Det var tydligt att det var barn då det var utvecklade flickor på bilderna. Jag tog printscreens på detta och gick till mitt närmaste befäl. Han blev väldigt illa till mods och skulle ta det vidare. Det gick upp till ledningen på min avdelning men kort därefter kom en av cheferna till mig och sa att ”man har undersökt detta och pratat med NN, han har sagt att en kompis skojar och lagt in bilder på hans instagram så det har inte gått vidare”. Jag blev helt mållös! Ingen anmälan upprättades, jag fick ingen fråga vad jag sett utan man köpte hans bortförklaring. Kort därefter hade han rensat sin instagram och skrivit: ”ingen är perfekt och jag tar en paus från sociala medier”.

2012

På skolan en helgkväll på ett uteställe på skolområdet. En manlig polisstudent tafsar på andra polisstudenter, han tar dem både på könet och bröstet. Detta anmäls både till polisen och till lärarna. Killen får gå kvar.

2013

Jag jobbar på LKC och vi hade julfest. Jag står vid baren och pratar med en

kvinnlig kollega. Ett av mina vakthavande befäl smyger upp bakom mig, lägger en arm runtom min midja och den andra på mitt bröst. Jag ville inte förstöra stämningen eller ställa till med en scen så jag ålar mig bara ur hans grepp, tar mig iväg och undviker honom resten av kvällen.

2015

Fest på jobbet. En äldre kollega tar tag i min arm, säger ”nu ska vi ha sex”, drar in mig på en toalett, låser dörren, trycker upp mig mot väggen och börjar pussa mig i ansiktet. Detta trots att jag säger nej flera gånger och försöker knuffa bort honom. Jag får till sist upp dörren och kommer ut.

Mannen och hans chef jobbar kvar på samma arbetsplats. Chefen är det största problemet, då ingen vågar gå emot honom och alla vill vara honom till lags. Han mobbar ut folk genom att sprida rykten bakom ryggen på medarbetare och bjuder bara in vissa till fester. Den chefen är mycket manipulativ och pratar skit om allt och alla. Inte ens chefer över honom vågar eller orkar ta tag i det.

2015

Julfest. En äldre polis sätter sig bredvid mig och börjar prata. Jag är bara ytligt bekant med honom. Han frågar om min ålder och om jag fortfarande har mens för det går han igång på. Jag blir väldigt paff, vill inte ställa till en scen så jag skrattar bort det. Han berättar vidare att han brukar försöka hamna bakom mig i cafeterian för att kunna kolla in min snygga häck. Han ville att jag skulle följa med honom hem, trots att hans fru var hemma. Hans fru är också polis, och jag har hört andra manliga poliser berätta att han har misshandlat henne. Det kändes obehagligt och jag blev så äcklad att jag efter det undvek att prata eller stöta ihop med honom. Någon dag efter julfesten smög han upp bakom mig i cafeterian och viskade hej i mitt öra. Jag sa till honom att lägga av.

2017

En av mina nuvarande arbetskollegor (före detta vakthavande befäl) får jag ständigt försvara kvinnosläktet för då han ofta uttalar sig nedvärderande om kvinnor på jobbet. Det har varit allt

från att kvinnor ljuger om våldtäkter, att man vet ju att det hör till att tjata sig till sex som man och så kan man ändå bli anmäld sen. Det är snack om att han som man såklart spanar in 20-åringar (fast han själv är 60), ”man är väl man!”. Sådant här snack hör inte hemma på en arbetsplats! Att jag som kvinna ska behöva ”fostra” äldre män om hur man uppför sig är uttröttande och tråkigt. Det är några till av de manliga kollegorna som har en jargong som inte är helt ok, men jag har inte så låg tröskel... Jag låter mycket passera för att det är så normaliserat överallt att ”skoja” lite.

Min förra chef slickade mig i örat på en julfest. Samma chef juckade på en av mina kvinnliga kollegor bakifrån. Han kom ofta med sexuella anspelningar under arbetstid, men bara på ”skoj”.

2010

Jag skriver på uppdrag åt min kvinnliga kollega som inte orkar skriva själv. Hon gick igenom en skilsmässa och hade två små barn. Hon behövde en dagtidstjänst eftersom det inte fanns någon som kunde ta hand om barnen på kvällstid och helger.

Det löste sig på nåder, hon fick jobba dagtid men i samband med det fick hon besked om att det gällde endast en kortare tid ”för hon upptog faktiskt en plats som var ämnad åt manliga kolleger som behövde en reträttplats på äldre dagar”.

”för hon upptog faktiskt en plats som var ämnad åt manliga kolleger som behövde en reträttplats på äldre dagar”

Kollegan blev vid ett tillfälle sjuk och lämnade meddelande på närmsta chefs mobiler. Hon ringde också expeditionen säkerställde att det gått fram att hon var sjuk och inte kom den aktuella dagen. Då hon efter några dagar kom tillbaka blev hon inkallad till den högre chefen som sa att hon i princip hade ogiltig frånvaro eftersom hon inte meddelat frånvaron till ledningscentralen. Hon fick besked att hon inte fick skriva till chefens privata mobil trots att han hade lämnat ut sitt nummer och sagt att det gick bra att höra av sig där.

Några dagar senare bokade hon en bil på bokningslistan och åkte ut för att hålla förhör. Då ringer chefen på hennes privata mobil och säger att hon omedelbart ska komma in med bilen för han ska ha den. Trots att han inte bokat den. Efter detta följer händelser där hon blir förbisedd gällande utbildningar och när hon påpekar det svarar chefen ”oj, jag glömde dig”.

Med anledning av allt det som inträffat skrev hon till sist en LISA-anmälan. Hon, högsta chefen och personalkonsulenten träffades för att diskutera anmälan. Den högre chefen fnysar åt henne och säger med ett leende ”vi vet ju redan båda varför du har gjort denna anmälan”. Kollegan var oförstående varpå den högre chefen säger ”du har ju flirtat med din närmsta chef och han har avvisat dig och därför gör du detta”. Kollegan kände sig fullständigt förnedrad och förminskad. Hon hade precis gått igenom en skilsmässa och ville inte få rykte om sig att vara en manslukerska. Personalkonsulenten sa inte ett ljud och kollegan var förtvivalad. Mötet avslutades och dagen efter kom den högre chefen med ett papper på att LISA-anmälan kollegan gjort skulle avslutas, med en anteckning om att problemet var löst på avdelningen efter det möte de haft dagen innan. Kollegan skrev under på grund av sin förtvivlan och utsatta situation.

2002

Jag var handledare åt aspiranter och hade presenterat en ny kvinnlig kollega på morgonen. Senare på dagen frågade jag två manliga kollegor vad de fått för intryck av henne. De flinade och svarade att hon hade en jäkla stor läcker häck! Jag sa att jag tyckte det var beklämmande att det var det enda de hade i huvudet och kunde häva ur sig.

2010 – 2017

Exempel jag upplevt under mina år som polis: Grova skämt om våldtäkt och andra sexualbrott. Skuld- och skambeläggande av kvinnliga brottsoffer för sexualbrott och våld i nära relation (det är tydligen kvinnors ansvar att inte bli utsatta, inte mäns ansvar att inte utsätta kvinnor för dessa brott). Inställningen att kvinnor som berättar om sexualbrott ljuger eller överdriver och bara är ute efter att ”sätta dit” män.

Alla gånger manliga kollegor med sin attityd visat att man är en andra klassens polis för att man är kvinna, främst i yttre tjänst.

2014

Tre yngre manliga kollegor som stolt satt och skröt om hur de behandlat tjejer de träffat på krogen som skit. När jag sa ifrån skrattade de bara åt mig.

2017

Manlig kollega som efter jag helt avviserat en ung kvinna ville veta vad hon hade för underkläder på sig.

2009

Manlig klasskamrat på polisutbildningen tar mig på bröstet när vi brottas under en konflikthanteringslektion. När jag argt säger ifrån hånlar han.

2011-2012

Medelålders manligt befäl som tryckte ner mig framför andra kollegor genom härskartekniker och maktutövning. Han hade ALDRIG vågat bete sig så mot en man i hans egen ålder, men en kvinna på drygt 30 såg han väl som ett lätt offer.

2013

På en kommendering har jag en medelålders manlig gruppchef. Jag kände honom inte. När jag säger till en annan person att jag ska shoppa under helgen frågar han om jag ska köpa underkläder och om han får följa med, samtidigt som han slickar sig om munnen. Att jag blir arg verkar han bara tycka är roligt.

2014 - 2016

Ett medelålders manligt befäl behandlade mig konsekvent som helt inkompetent genom att fråga om jag visste hur man utförde de mest enkla arbetsuppgifter, som att till exempel scanna in ett dokument. Samma befäl kommenterade min kropp på ettäckligt sätt upprepade gånger. Jag svarade avvisande varje gång men han slutade inte förrän jag till sist skrek att han skulle ge fan i att kommentera min kropp.

2016

Yngre manlig kollega jag aldrig träffat innan tar på julfestens dansgolv fram

en kapsylöppnare vars handtag är format som en penis och försöker trycka in den i min mun. Jag blev helt vansinnig.

2017

Blev så irriterad på en manlig kollega nyligen, då han sa att han tänkte fråga "x" (en lesbisk kvinna) om hon varit med en man någon gång. Jag drog ett djupt andetag för att dämpa min irritation, och undrade om han i så fall även tänkte fråga "y" (straight man) ifall han varit med en man. Kollegan fattade ingenting, förrän jag i klartext förklarade att det inte är någon skillnad på de frågorna. Varför skulle det vara mer okej att ställa ohyfsat närgångna frågor till en icke straight person, än till en straight? Blir VANSINNIG på sådant där. Tänk ett steg till, pucko!

2002 - 2003

Jag var anställd på en kommenderingstjänst på fyra år. Vi var ca femton personer som började samtidigt. Både jag och en annan kvinna i min grupp blev gravida ungefär samtidigt och födde barn när det var ca 4-6 månader kvar av kommenderingen. Det var uppenbart att detta inte uppskattades av cheferna. Man skulle vara tacksam som fått den här tjänsten.

Under föräldraledigheten löpte kommenderingen ut. Alla andra som arbetade i länet och som började samtidigt som oss blev tillfrågade om de ville få sin kommendering förlängd ett år. Jag och den andra kvinnan som var föräldraledig blev INTE tillfrågade om vi ville vara kvar ett år till. När jag protesterade mot den diskriminerande behandlingen fick jag höra att jag och den andra kvinnan skulle vara sämre spanare än övriga som började samtidigt. Det var dock ingenting som påpekats av vår gruppchef under de drygt tre år vi arbetat där innan vi blev gravida.

Jag kontaktade både facket och JÄMO men det hade jag ingenting för. Ledningen på avdelningen där tjänsterna fanns hänvisade till någon skrivelse som gick ut på att de inte behövde tillfråga alla om förlängning. Jag kände mig maktlös. Efter det kände jag mig svartlistad på den arbetsplatsen. Jag

blir fortfarande upprörd när jag tänker på den här händelsen trots att det gått femton år.

2013

Julfest. Efter varmrätten stannade jag till vid ett bord och pratade med några kollegor jag kände. Efter en stund sa jag att jag skulle gå vidare och hämta efterrätt. Då säger en man vid bordet som jag endast var ytligt bekant med: "Det är ju du som är efterrätten". Jag sa ingenting men en annan kvinna vid bordet reagerade i mitt ställe och påpekade att det var en plump kommentar.

"Det är ju du som är efterrätten"

2010

Vid tillfället var jag mammaledig och bestämde mig ändå att åka på jobbets julfest. Jag väljer bort festandet då jag ammar och vill kunna köra hem till barnen. Mitt under middagen känner jag en hand som trevar sig under min tröja på magen. Jag tittar över axeln och ser inte oväntat att det är X som är ett högre befäl. Förbannat säger jag "lägg av" och handen försvinner. Veckorna går och jag får samtal av internutredare då flera kvinnor ska ha påtalat obehagliga och ovälkomna närmanden av X under samma julfest. Mitt namn hade dykt upp. Mitt svar till internutredaren var att jag självklart ger den info som kanske kan pusslas in i helheten, men att jag inte kände mig som "en målsägande". Jag får veta att det finns tio kvinnor som ger pusselbitar. Bra! Vid tillfället är jag både mammaledig och tjänstledig för att arbeta mot ett annat uppdrag, så informationen når mig sent att jag är den enda som är kvar på "listan av kvinnor". Vet inte orsaken varför de andra drog sig ur. Kort efter så får jag också veta att polisen drar tillbaka min utlovade tjänstledighet för att i myndighetssamverkan arbeta mot våld i nära relationer i hela länet. Jag sa upp mig. Sorgen att inte vara polis fanns kvar länge men har idag ebbat ut. Den dåliga smaken i munnen finns kvar.

2008

Under en kommendering för några år sedan arbetade jag som ensam kvinnlig polis i en grupp om åtta personer. Efter dagens slut och i samband med parkering utanför hotellet och avrustning säger en av de yngre killarna i bussen: "tar du batterierna och går upp med dem till kommenderingschefens rum för laddning så kan du ju slicka kotte samtidigt så vår grupp hamnar i lite bättre position".

"tar du batterierna och går upp med dem till kommenderingschefens rum för laddning så kan du ju slicka kotte samtidigt så vår grupp hamnar i lite bättre position"

Jag blev så kränkt, upprörd och ledsen. Trodde inte mina öron. Men det tråkigaste var att ingen av mina manliga kollegor reagerade på hans uttalande utan skrattade med. När jag dagen därpå vid frukost fortfarande var upprörd över uttalandet och nämnde detta för en kvinnlig gruppchef tillika instruktör i SPT:n så tyckte hon att lite jargong och prat om sex får man tåla och talade om hur snacket gick i deras buss.

Till saken hör att vi under den perioden uppmärksammat kvinnor som en minoritet och att vi på grund av det alltid skulle placeras minst två kvinnor i en grupp. I mitt fall hade det blivit något fel som jag skulle och behövde acceptera. Inramningen till detta var ett par dagars prat då jag fick lyssna till kollegornas ovationer och kommentarer om alla MILF:ar (mother I like to fuck) vi passerade. Det var kommentarer om klädsel, om kortkorta kjolar, ben, vad man kunde göra med dessa kvinnor som de såg på gatorna och så vidare. Jag tål skämt och är inte särskilt pryd men att bli utsatt som kvinna i en minoritetssituation var jag inte rustad och förberedd på.

2012

Jag blev kvarlämnad i entrén till en strippklubb som vi besökte i ett (riktigt) tjänsteärende. Vakten i dörren meddela-

de att kvinnliga poliser inte var välkomna, och det köpte mina manliga kolleger rakt av när de småskrattandes gick in utan mig. Tack för den kollegialiteten.

2002

Jobbade som biträdande vakthavande befäl på dåvarande LKC och skulle ringa ut en patrull på jobb. Till svar fick jag ”Ja men lilla gumman, vi kan inte åka ut nu. Vi dricker kaffe”. Det hjälpte inte att jag till slut ”pekade med hela handen” och påtalade att jag var deras överordnade. Till slut fick Vb, en man, beordra ut dem.

*”Ja men lilla gumman,
vi kan inte åka ut nu.
Vi dricker kaffe”*

2008

Jag sökte en tjänst som jag inte fick. Det stod mellan mig och en annan tjej som var lika ung i tjänst och hon hade varken bättre eller sämre meriter än jag. Nyfiken som jag var på varför hon fått tjänsten och inte jag ställde jag frågan, varpå den kvinnliga chefen svarade att jag ju var i ”barnafödar-åldern”. Min konkurrent var ju redan färdig med den biten... Hyfsat paff blev jag att chefen så öppet talade om sin blunder. Hon var väl hjärntvättad för hon tyckte själv att jag måste förstå hennes situation.

2016

För något år sen jobbade jag en dag i veckan på en annan station än på min ordinarie arbetsplats. En manlig kollega som jag aldrig tidigare träffat kom dit och jag sträckte fram handen för att hälsa. ”Nej nej, här kramas vi” sa mannen och tryckte sig mot mig och höll fast mig i en lång ”kram”. När jag var tillbaka på min ordinarie arbetsplats berättade jag detta för en kollega. ”Aha, det måste ha varit XX som var där, han är sån” sa hon.

2017

#metoo? Japp, i flera situationer. Obehagliga känslor i magen efter insinuationer och knasiga formuleringar och ord. Ibland en gubbe eller två som filmar och gör ljud när man böjer sig ner och har tappat något på golvet.

1990 - 2017

Sett och hört hur snacket gått om hur man tillsatt kvinnliga chefer. De är inkvoterade eller har gått sängvägen. Våldigt sällan har hon fått tjänsten på grund av sin kompetens. Det finns en tystnads- och repressaliekultur inom Polisen och jag har inte orkat ta alla strider eller reagera på dåliga hållningar och sexistiska kommentarer. Fler män borde ta de striderna. Dessutom känner i alla fall jag att jag blivit normaliserad i strukturer och jargonger.

2007 - 2017

När jag diskuterar med kollegor så slås jag över hur mycket sjukt jag och många med mig har ”accepterat” genom åren. Jag har jobbat i myndigheten i tio år. Jag jobbar sedan länge på en avdelning där jag inte upplever den här typen av beteende. I början av min karriär var det dock en hel del rumpkläm och kommentarer om utseende och kropp. Jag har vid ett par tillfällen fått skrev tryckta mot min bakdel och oanständiga erbjudanden. Vid några tillfällen har jag tagit dessa män i örat och gjort klart var jag står. Vid andra tillfällen har jag skrattat bort det tillsammans med idioten. En orsak tror jag var den oförtjänta respekten inför äldre i tjänst eller befäl. En annan orsak är att jag som kvinna är så jävla van vid att detta är något som bara händer. Det här uppropet är viktigt på så många plan att jag får gåshud.

2009

En julfest. En chef kommenterar hur mina bröst ser ut och att jag måste ha en bra BH.

2011

Jag såg på en julfest hur en kvinnlig kollega blev ofredad av en manlig kollega. Jag frågade om hon behövde hjälp. Det ville hon ha. Jag och några tjejer till fick sedan ”skydda” henne resten av kvällen.

2011

Under en julfest skriker min manliga chef åt mig: ”Ska du gå hem och knulla!” när jag lämnar festen med en manlig kollega. Bredvid min chef står hans chef och några andra män. De skrattar.

2017

Blir tillsagd av en manlig kollega att jag är för kort (är 167 cm) och har för få tjänsteår för att få tilltala honom. Han är arg och skriker.

2013

PHS. Anmält och nedlagt. Kvällen för inspark. Jag och en kille från klassen gick hem tillsammans. Allt var till en början väldigt trevligt, men rätt snart började jag känna att han ville mer än vad jag ville. Han blev hårdhänt. Jag vände mig om i sängen för att sova. Det var inte längre trevligt.

Jag vaknade av att min hand och arm rörde på sig. Min högra hand låg på hans kön. Han höll i min hand och smekte sig själv med den. Jag drog bort handen och armen. Han tog tag i den igen och fortsatte. Jag drog snabbt tillbaka, nu skrämde han mig. Han gav sig inte. Han tog tag i den igen. Jag höll hårt fast med vänster hand om min högra arm. Han kämpade en stund, men sedan gav han upp. Jag vände mig bort från honom. Drog upp armarna mot bröstet. Kurade ihop mig. Somnade.

Jag vaknar av att jag lättar från madrassen. Jag förstår ingenting. Jag snurras på, hamnar på mage. Armarna fortfarande mot bröstet så jag ligger på dom. Jag känner att någon tar tag i mina ben. Sårar på dom. Någon kryper nära. Jag har trosor och sovshorts på mig. På överkroppen är jag naken. Jag förstår att det är han. Jag hör hur han börjar låta, frusta och stöna. Jag försöker vända mig om. Med en hand trycker han ner mig i madrassen. Hans ena hand tryckt över min rygg, med den andra onanerar han. Han står på knä mellan mina ben. Hans lår är tryckta mot mitt kön.

Jag hoppas det ska gå fort. Att det bara ska ta slut. Att han inte stoppar in sitt kön i mig. Jag säger aldrig nej. Jag skriker aldrig. Jag slår aldrig. Han stönar högt och jag känner hans sperma över min rygg. I mitt hår.

Han arbetar idag som polis i yttre verksamhet. Det är han som kan komma som första polis då en målsägande utsatts för ett sexualbrott.

2012

Jag blev sjukskriven under 2,5 år. En sjukskrivning orsakad av (enligt mig) maktmissbruk, kränkningar och långtgående härskartekniker hos våra chefer. Och detta skedde i min roll som facklig företrädare! Förhandlingar, samverkan, möten, tillsättningar. Oftast fanns beteendet där. Jag har ett flertal gånger företrätt kvinnor som blivit utsatta för kränkning, särbehandling eller sexuella trakasserier. Aldrig har jag mött en arbetsgivare som seriöst och kraftfullt tagit tag i problemet. Tvärtom. Kvinnan har oftast förminskats, ifrågasatts och även baktalats. Cheferna, oftast män, slöt upp runt varandra och den utpekade mannen. Muren var ett faktum.

Jag hoppas att denna urkraft som så massivt påvisats här i gruppen leder till en förändring. En varaktig förändring. Inte bara ytterligare en handlingsplan med fina ord eller interaktiv utbildning från arbetsgivaren.

Jag och några kolleger i uniform stod vid vår KC-central. En manlig kollega kommer in i rummet och knuffar mig med sin höft när han passerar. Jag knuffade tillbaka med min höft varvid han kör upp sin hand bakifrån och drar hela handen över mitt kön. Jag exploderar av ilska, tar tag i hans skjorta under hakan och mättar ett knytnävsslag. Jag ångrar idag att jag inte gav honom en fet smäll, men på något sätt fanns en spärr inom mig. Jag gick ut från rummet. Några minuter senare mötte jag honom och sade några väl valda ord. Han svarade "du får skylla dig själv när du står där och putar med rumpen". Vi var då ensamma. Efteråt kände jag trycket av hans hand i minst ett dygn. Flera av mina kolleger såg att något hände, men inte exakt vad. De försökte få mig att anmäla. Jag borde ha gjort det, men orkade inte. Jag låg i skilsmässa och kände att det räckte.

"du får skylla dig själv när du står där och putar med rumpen"

Afterwork med turlaget. Vi hade mycket trevligt på en krog när två andra manliga kolleger kommer in.

De sätter sig vid oss i en hörnsoffa. När jag ska gå på toaletten sitter en av dem i vägen. Han reser sig inte för mig så jag passerar honom medan han sitter i soffan. Då kör han upp handen under kjolen och drar handen över mitt kön. Det hela slutar med att alla i mitt turlag avlägsnar sig från platsen för att komma ifrån de oinbjudna.

Jag har försökt att inte tänka på detta efteråt men det poppar upp emellanåt. I efterhand så förstår jag varför jag aldrig vill använda kjol eller klänning. Jag känner mig så naken och obekvämt. Om jag bär kjol eller klänning brukar jag använda ett par korta träningsbyxor under klänningen.

2000 – 2017

Min tid som polis började 1991 men livet som polis i en mardröm började 2000. Då började jag jobba som yttre personal i polisbil i en mindre stad. Jag kom från Stockholm och fick direkt känna på mindervärdeskomplexet som mindre orter kan ha mot större.

Att som tjej komma och ha visioner, viljan att jobba och prestera var inte det enklaste. Jag anställdes också med ca 2500 kr mer i lön så att facket skulle kunna få upp de övrig kollegornas lön, vilket var en nagel i ögat på de flesta. Min man driver eget företag inom åkeribranschen och enligt en högt uppsatt chef samt högt uppsatt i facket så är han "grovt kriminell - för vi vet väl alla hur åkarna har det och agerar. De kör mot kör- och vilotiderna samt har falska fakturor i företaget". Denna chef har också sagt till mig att "Ska du ha en framtid som polis bör du som sagt var tänka efter före..." samt "Man väljer inte sin familj, de får man helt enkelt tåla, men man väljer den man vill bo och leva ihop med och jag tycker du bör tänka efter före vem du har valt!"

2010 sökte jag tjänst på en annan enhet, och fick antligen jobba med det jag brinner mest för. Som gammal militär skrämde jag inte av att vara ensam kvinna i gruppen, men det jag utsattes för där blev min själsliga undergång. Alla trakasserier och mobbing har gett mig en konstaterad arbetsskada.

Jag hatar min arbetsplats, vissa dagar sitter jag utanför polishuset och har panikångest över att behöva kliva in i huset som bara bjuder på kränkningar. De få goa arbetskamrater jag har är mina livlinor.

2005

"Ni tjejer är så unga att ni behöver inga bh:ar" sa polischefen till min kollega och mig när vi diskuterade vad som ingick i myndighetens uniformspersedlar.

2007

"Du ska hållas inom kåren", sa kollegan på IGV och menade att jag skulle träffa en annan polis när jag var singel. Jag var tydligen att betrakta som ett bra avelsdjur.

2005

"Du är en kåt liten slyna som springer omkring och kåtar upp mig", väste kollegan i mitt öra på PHS två dagar innan examen.

2013

Jag hade chefsauskultation hos en högt uppsatt chef. Han tyckte att jag skulle skriva protokoll på hans möte trots att jag den veckan befann mig i ett annat polishus nio mil bort. De två männen som också auskulterade och som befann sig i rätt polishus under tiden för mötet var aldrig aktuella för någon protokollskrivning.

2017

Jag började inom myndigheten 1969 som civilanställd. Mycket har hänt under åren och jag orkar inte berätta, men detta som hände i år känns viktigt att dela. Jag går i pension i juni och får av en chef ett sms. Han skickar en snoppbild där han "fixat upp" den. Samtidigt frågar han om jag inte tycker den är fin? Jag svarade inte, men blev faktiskt chockad. Ett par dagar efter det undrade han om vi skulle träffas. Då bad jag nämnda chef att dra åt h-vete. Sen har jag inte hört något, tack och lov.

2001

Under min aspirant på Ordningen fick jag snällt sitta med i bussen vid stadens gågata dag ut och dag in för att instruktörerna ville kolla på brudarna. Jag fick också lyssna på alla deras kommentarer.

2003

Åkte buss med två kollegor i femtioårsåldern som ingående diskuterade

vilken storlek på bröst de gillade. Den ene gillade små som kunde få plats i en hand medan den andre gillade stora. Jag kommer ihåg hur de kupade och formade händerna och skrockade. Men det som ”klädde av mig” var när de började prata om storlek och preferenser på blygdläppar och kallade dessa för lövbiffar, då kändes det som jag var naken på underkroppen i baksätet. Så fruktansvärt osmakligt och kränkande då deras syfte så klart var att testa mig. Senare fick jag ha den ene som FU-ledare.

2007

Kom till ny IGV-lista som var en stor grupp. Det tog ett tag innan jag började se mönster kring vilka som åkte tillsammans och vilka som aldrig gjorde det. När jag frågade fick jag veta att några av de yngre killarna inte ville åka med tjejer och att de slapp det (!). I och med det fanns det konflikter som tystades ner av gruppchef istället för att lyftas.

2017

Senast idag blev jag förminskad på ett möte och en manlig kollega blev erbjuden en plats på en utbildning som jag stod först i kö till. Det är antagligen för att man inte vill ha mig i gruppen. Man tycker att jag är jobbig som jobbar och levererar så fort, att jag syns och hörs för mycket, att jag har för starka åsikter och för att jag alltid ifrågasätter och frågar varför. Jag är förvånad över att min kvinnliga chef normaliserar härskartekniker och jag får höra att jag har samarbetssvårigheter och att jag är känslig.

2016

Det var ett ledningsmöte där ett av ärendena som diskuterades var en prostitutionshärva. Många sexköpare var tagna på bar gärning och på mötet funderade man på hur man bäst skulle gå till väga för att detta inte skulle bli en så stor skandal för *ironisk trumvirvel* gärningsmännen. Jag ifrågasatte ganska hårt vad detta handlade om och fick till svar att det var många som skulle få lida mycket för det här om det kom ut, både de som ”torskat” och deras familjer... Den gången klarade jag inte att argumentera vidare för jag höll på att explodera. Ledsamt nog så tog de högre kvinnliga cheferna på

plats inte mitt parti utan åklagarens, och han ville inte göra ”så stor sak” av det. Jag mådde dåligt hela dagen. Ingen hade sagt ett ord om brottsoffren, i det här fallet utsatta kvinnor från fattiga länder som inte har något val.

2001

När jag som ung, kvinnlig och civilanställd jobbade i jourmiljö fick jag av en FU-ledare ofta höra att jag skulle veta min plats, att han bestämde över mig och jag skulle göra som han sa. Han framhävde sig gärna genom att böja sig över en när man satt ner. Han kunde även påstå saker som polisen fick eller inte fick göra och trodde inte att jag fattade att han ljög. Han stod även glatt i fikarummet och berättade att han köpt sexiga underkläder till sin nya flickväns dotter. När jag tog det vidare till min kontaktperson fick jag höra att jag inte var ensam att blivit utsatt av honom. Han var även anmäld för sexuellt ofredande. Men man gjorde ingenting.

2009

Jag var på en middag med kollegor efter en större insats. När jag som en av de första bestämde mig för att bryta upp och gå hem så sade en manlig hög chef (inte min chef) att även han skulle gå. Jag hade promenadvstånd hem och jag visste att denne chef bodde åt ett helt annat håll. Han erbjöd sig dock att gå med mig en bit. Jag tyckte det var lite märkligt men vi gjorde sällskap. När vi gått en bit och det var dags för chefen att ta en annan väg så stannade jag till för att säga hejdå med en kram. Då tog han tag i mig och tryckte upp mig mot en husvägg, lade handen på ett bröst och tvångskysste mig. Jag fick bort honom och skyndade därifrån helt chockad över vad jag precis varit med om. När jag sprang på honom någon vecka senare bad han mycket kort om ursäkt och jag sa okej. Till saken hörde att jag precis när det hände sökt en tjänst under denne chefen. Jag blev inte kallad på intervju trots mer erfarenhet och kompetens än den man som fick tjänsten.

2017

Polisen är utan tvekan den mest sexistiska arbetsplats jag varit på och även om det verkar ha blivit mycket bättre lever jargongen kvar. Det går knappt

en dag utan att jag hör sexskämt, sexualiseranden eller sexism.

2004

Jag påtalade för en högre chef att min närmsta chef haft ett opassande sexuellt beteende på arbetstid samt ofta försvann från arbetet oförklarligt. Ett par dagar senare kallade den högre chefen in mig på sitt rum och sade ”du ska sluta gå runt och snacka skit om XX, det du påstår är inte sant”.

2007

Var på en konferens med övernattningsrum. Jag delade rum med en yngre kollega. Vi blev utstötta av övriga och låg på kvällarna och ömsom grät och pratade i vårt rum. Det var en man som lyckades vända nästan alla övriga män emot oss. Höll de inte med så sade de inte heller emot. När det skulle vara gruppdiskussioner försvann alla från vår närhet för att slippa vara med oss, de tittade inte på oss under diskussioner och de osynliggjorde oss totalt.

Jag fick veta av en man att de övriga tyckte vi pratade för mycket. Vi tog oss friheten att ge oss själva ordet ibland, precis som den man som sen vände alla mot oss. Han gjorde det i mycket större omfattning och vi hade varit fräcka nog att föra fram annan syn. För det straffades vi. Till sist var det en man som tog till orda till vårt försvar men då var det för sent. Denna konferens påverkade min självbild under många år.

2007

Jag var ny polis. Jag var på väg upp för en trappa då en manlig kollega, som gick bakom mig, daskade till mig i rumpan. Jag vände mig om och sa: ”det där gör du aldrig om!” Men hela situationen kändes mycket obekvämt och helt klart fel. Det hände aldrig igen.

2014

Julfest. En manlig kollega tar mig på rumpan och frågar om jag verkligen är så lycklig med min man.

2017

Manlig kollega har varit på jobbintervju och jag frågar honom hur det gått. Han svarar att hans blivande Lpo-chef samt den biträdande Lpo-chefen är

två snygga kvinnor, och på intervjun upptäckte han även att de var smarta: "så då fick jag skärpa till mig". Vad tror han?! Kvinnliga Lpo-chefer har fått jobbet för att de är snygga?! Sjukt nedvärderande syn på kvinnor.

2006

Minns när jag var ny på stationen och jag var ensam tjej med fjorton manliga kollegor på ordningen. En dag började en ny ung tjej jobba med oss. Vi ville såklart jobba tillsammans ibland men då sa chefen att vi var tvungna att alltid ta med oss en manlig kollega i bilen. Vi fick inte heller ha beredskap eller jour tillsammans. När vi frågade varför så sa chefen att han tyckte vi var för klena. Det pågick under ett år och sen fick vi en ny chef.

2011

Jag jobbade sen några år tillbaka på en enhet som nu stängt i samband med omorganiseringen. Vi var två kvinnor på enheten med en kvinnlig chef och vi jobbade tre-skift. Vi anställdes samtidigt och som av en händelse så kunde myndigheten just det året inte dela ut en lika hög lön till oss som våra föregångare fått. Vi fick nöja oss med en ingångslön på ett par tusen under killarna.

Några år gick i gruppen som mest bestod av äldre herrar. Vi hade en man i gruppen som utmärkte sig från början och både jag och min kollega förstod att det var bäst att hålla honom på gott humör. Han var känd för att få våldsamma humörsutbrott både i jobbet och på innebandyplanen. Samtidigt var han också känd för sina barnsliga och snuskiga skämt.

En kväll kom jag till jobbet för att lösa av honom samt en annan kollega. När jag kom in genom dörren till enheten reste sig mannen upp ur sin stol och vrålade "din jävla FITTA!". Jag frös till is i dörröppningen när jag såg honom ta två långa steg mot mig högröd i ansiktet med en knuten hand viftades i luften. Han vrålade med sina lungors fulla kraft "din jävla FITTA" flera gånger samtidigt som han hötte sin knutna hand en millimeter från mitt ansikte. Sen tog han tag i min krage och hals och skakade mig fram

och tillbaka. Förutom att kalla mig "din jävla fitta" så skrek han osammanhängande att jag inte var välkommen i gruppen, ingen ville ha mig där, jag var en nolla och så vidare.

Allt gick på några sekunder och den andra kollegan reagerade och agerade genom att ta tag i honom och försöka dra honom ifrån mig och samtidigt prata med honom. Till slut släppte han och jag kunde backa ut genom dörren och försvinna in på ett kontor och låsa dörren. Jag ringde min chef och berättade vad som hänt. Hon undrade om jag ville ha avlösning. Jag tackade nej. När jag kom ut hade mannen gått. Jag pratade med kollegan som räddat mig från strykdöden, sen löste jag av honom och jobbade nattpasset klart. Min chef skrev aldrig en anmälan, det skrevs inte en rad om det alls vad jag vet. Vad det handlade om? Jo, någon hade haft synpunkter på mannens egoistiskt planerade schema och han tog för givet att det var jag som hade tyckt till. Senare bad han mycket motvilligt om ursäkt under en APT. Hans allmänna uppfattning om kvinnor var att vi dög till matlagning, hushållsarbete och som "ögongodis på jobbet".

2013

Detta år bestämde mig för att sluta gå till jobbet. Det berodde på en händelse som egentligen bara var en i raden av flera händelser från en och samma man. Det stora problemet i sammanhanget var enligt min chef att JAG inte var tillräcklig hårdhudad och borde enligt min chef inte ha tagit åt mig. Särskilt inte personligen. Historiken av händelser mot kvinnor från denne man var gedigen och jag förväntades ha överseende eftersom jag visste hur han var och att han dessutom var dömd för brott sedan tidigare. "Du vet ju hur han är", sa chefen alltid.

Enligt min mening är det just för att jag ÄR hårdhudad som jag stod upp för mig själv och sa ifrån när denne man kallade mig "jävla fitta" i ett lunchrum där även flera andra medarbetare befann sig. Jag var gruppchef. Det värsta var det uteblivna agerandet från alla som såg på och höll käften.

Han hade tidigare placerat en kondom på mitt skrivbord (vilket han tyckte var jättekul), en gång fick jag en hård smäll

av honom med öppen handflata på baken när jag böjde mig fram över ett skrivbord och en annan gång fick jag och flera andra en porrfilm uppvisad när vi satt och åt lunch.

Jag bestämde mig för att jag inte längre ville omges av ryggradslösa, konflikträdda, handlingsförlamade människor så jag ringde till företagshälsovården och berättade att jag tänkte sluta gå till jobbet, och så blev det. Det blev bara för mycket.

Jag var sjukskriven länge efter händelsen i lunchrummet och det tog mig flera år innan jag till slut fann ett nytt jobb där jag verkligen trivs. Mannen blev så småningom avskedad efter en dom om misshandel av en kvinna.

1999-2000

Jag blev åsidosatt i samband med att jag sökte en tjänst. Jag var den enda sökande som uppfyllde kriterierna. Två män fick tjänsterna. Den ena hade arbetat kortare tid än kravet för tjänsten, den andra hade ingen dokumenterad vana av det som krävdes för tjänsten. Jag fick till förklaring att en av dom varit på piketen. Några år tidigare hade jag haft ett förhållande med chefen på denna enhet under några månader och det var nog snarare det som var problemet.

2010

Jag och en manlig kollega åker radio-bil. Minns inte detaljer men minns att vi hade olika åsikter om hur ett ärende skulle hanteras. Vi var utomhus. Mitt under vårt samtal drar kollegan ner gylfen, tar fram sitt mansattribut och börjar pissa sisådär två meter från mig.

2012

Sitter med vid ett samtal mellan en hög polischef en tillförordnad manlig gruppchef, ytterligare en ordinarie manlig gruppchef samt flera män ur deras respektive grupper. Man pratar om kvinnor inom polisen och den tillförordnade gruppchefen bråker självsäkert ur sig: "generellt är ju kvinnliga poliser väldigt dåliga. Ja, det är ju så! De flesta är riktiga kassa!". Han fortsätter med att hade inte lagstiftningen gjort det nödvändigt att ha med kvinnor i hans grupp så hade

han aldrig själv valt att ha det. Kvinnor ”kan inte arbeta offensivt”. Vidare uppskattar han det till att kanske 2-5 procent av alla kvinnor inom polisen håller måttet. I sammanhanget får jag någon typ av komplimang som bara känns väldigt märklig. Avslutningsvis drar han slutsatsen att kvinnorna kan hålla sig till att jobba med ”familjevåld”. Där passar de. Ingen av de andra männen opponerar sig utan skrattar åt hans utspel.

2010

Jag är glad i hågen att få göra en rotation i utredningsmiljö. Det är uniformskrav på denna arbetsplats. Är relativt ny polis och under min första vecka vill en av de äldre kollegorna prata enskilt med mig. Jag får då rådet att tänka på min framtoning så att jag inte riskerar att bli ”en distraktion”. Jag fattar ingenting. Jag har alltså uniform. Och nej, jag har inte matchat uniformen med glittriga neonrosa pumps.

2010

Jag höll en teknisk utbildning för distriktets samtliga högre befäl, ungefär 40 personer. Jag bar ”finuniform”, vilket i detta fall innebar att jag hade på mig polisskjorta, uniformskjol och svarta skor med låg klack. Jag förstod snabbt på blickar och illa dolda kommentarer att det inte skulle gå att genomföra utbildningen med den klädseln, för männen i lokalen kunde inte fokusera på något annat än kjolen. De hade rent fysiskt svettiga pannor, rosiga kinder och glasartad blick. Jag hade inte med mig några uniformsbyxor att byta till, så det var bara att hacka sig igenom dagen och så professionellt som möjligt parera sliriga kommentarer och inlindade blinkningar från dessa mellan tjugo och trettio år äldre herrar. De få kvinnor som också gick utbildningen gjorde sådana massiva eyerolls så jag tror att de såg insidan av sin egen hårbotten. De hade INTE valt uniformskjolen denna dag, och jag förstod med all önskvärd tydlighet varför.

2003

Julfest på enheten. Pratade med en av cheferna på indirekt nivå. Plötsligt strök han med händerna på mina bröst. Jag blev generad och gick.

2015

Min förra chef slickade mig i örat på en julfest. Samma chef juckade på en av mina kvinnliga kollegor bakifrån. Han kom ofta med sexuella anspelningar under arbetstid, men bara på ”skoj”.

2017

Nu är det många manliga kollegor som tycker att det får väl vara nog med det här #metoo nu, att nu börjar det gå lite väl långt. Jag svarade senast att jag tycker att det är bra att det kommer upp till ytan och att jag själv har varit utsatt för kränkningar sedan tonåren. Då blev det knäpptyst runt fikabordet, inte ens en kvinnlig kollega backade upp mig. Hon kör själv lite sådan jargong, för att bli accepterad av grabbarna tror jag.

2014

Det jag var med om är en upplevelse som jag än idag bär med mig med olust. Trots att det inte är jag som bär ansvaret för det inträffade har jag inte yppat det för någon på jobbet. Känslan av skam och rädslan för att inte bli trodd är stor. Personen som tafsade på mig var nämligen någon som vid tillfället stod högre i rang än mig i titel och funktion, samt är någon som var och är väldigt omtyckt på arbetsplatsen, även av mig. Han är 25 år äldre än jag.

Det hela började med små subtila strykningar med översidan av handen längs med olika kroppsdelar på mig, lår, bröst eller midjan. Som om man skulle uppfatta det som ”nu sträcker han sig efter något och råkar nudda min kropp”. Först ville jag inte tro att det hände, känslan av att ”händer verkligen detta” smög sig fram. Men sedan blev det väldigt uppenbart. Varje gång vi arbetade tillsammans upprepades mönstret. Den gränslösa handen ”som råkade” stryka vid mitt bröst, eller lår eller midja varje gång han sträckte sig efter något.

Situationen var mycket olustig. Mycket även för att vårt samarbete arbetsmässigt var gott och om jag skulle säga ifrån skulle anklagelsen jag framförde likagaräna kunna drabba mig då maktstrukturen där han hade en högre position skulle gynna honom och lätt kunnat ställa mig i kylskåpet

som en besvärlig person. Kort därefter ska personen gå i pension och då ökar insatsen från hans sida. Vid ett tillfälle då vi är ensamma i ett rum grabbar han utan förvarning plötsligt tag i mig och håller mig fast nära sig själv och säger med upphetsad röst: ”Åh jag vet inte vad jag ska ta mig till, vi måste ta in på hotell?” Jag tar mig loss och går skärrad därifrån. Vi har setts i olika sammanhang efter det och sedan den situationen pratar vi inte.

”Åh jag vet inte vad jag ska ta mig till, vi måste ta in på hotell?”

2011

Blev beordrad på jobb där en tjej blivit överfallen av flera män. De drog av hennes strumpbyxor men blev avbrutna av förbipasserande. Stationsbefälet förbjöd oss att skriva på försök till våldtäkt med orden ”Det där är ingen våldtäkt”. Vi fick hjälp av vårt yttre befäl som tog en rejält högljudd fight. Men inställningen...

2008

När jag började min aspiranttjänstgöring fick jag höra varnande ord om att hamna ensam i hissen med en viss person. Han hade en förkärlek för aspiranter. En kollega var tvungen att byta bort honom som aspirantinstruktör eftersom han inte lät henne vara ifred.

2008

På samma station jobbade ett stationsbefäl som det gick mycket rykten om. Han hade ”uppvaktat” kvinnor och ryktet sa att han önskat åkt hem till en kvinnlig kollega med en flaska vin. En gång gick jag in till stationsbefälen i civila kläder efter mitt arbetspass. Han reste sig från sin plats, smekte mig på armen och sa ”vilken fin jacka”. Jag var 25 år. Han kanske 55-60. Åcklad med sa inget.

2013

Jag kommer in i utsättningsrummet och en kollega säger ”är du nyknullad eller?”. En rakryggad chef hör detta och efteråt pratar han med kollegan. Dagen efter ringde chefen mig för att

berätta att det han hört inte var okej och att han tagit det med kollegan. Även kollegan hörde av sig och bad om ursäkt. Han menade inget illa. Nej, kanske inte, men om inte den starka chefen hört det så hade det bara varit en vanlig dag på jobbet. Normaliseringen...

2008

Min tredje praktikvecka under utbildningen. Fick åka med på ett nattpass i en buss med tre män. Två av dem var erfarna, båda är nu befäl. En var ung, PA-roterare. De två erfarna var bullriga och hade konstant jargong. Jag minns inte allt, men tidigt under kvällen pratade dom om att jag borde åka rullskridskor i hotpants. Jag har mitt förflutna i försvarsmakten och var van så jag svarade upp skämtsamt och kanske gödde jag deras "skämt". Jag var helt slut efter nio timmars parerande av sexistiska kommentarer. Den tredje polisen satt mest tyst och verkade obekväm. Han var inte alls som dem.

2012

På en mansdominerad enhet var det känt att männen hade en "knullofon". Dom gick igenom webstorm innan varje arbetspass för att se vilka "hästsvansar" (unga tjejer) som jobbade i respektive distrikt. Sen åkte de dit, svarade på jobb och sedan mailade de dessa "hästsvansar" i internposten. De kontaktade dem alltså via knullofonen. De flesta var familjefäder och hjälpte varandra med vad dom skulle säga när hustrun hittat något. De täckte upp för varandra. De hade ett system för att kunna förföra så många "hästsvansar" som möjligt. Jag vet inte om knullofonen har upphört eller finns kvar än i denna dag.

2006 – 2016

Jag var civilanställd och i min yrkesroll fick jag höra och ta del av väldigt många berättelser om interna felaktigheter genom åren. Mycket bra arbete gjordes kring arbetsmiljö och jämställdhet, men ofta var motståndet och hånandet kring dessa frågor stort i organisationen (även om många chefer var fantastiska på att jobba med dessa frågor). Jag har själv fått många sexuella inviter, och utsatts för både tafsande och kränkande ord genom åren. Många är de konferenser och blåljusfester där

de manliga kollegorna verkade tro att det var fritt fram. De hade inte ens vett att skämmas när man blev förbannad. Jag har fått flera sms med bilder på könsorgan och frågor om jag inte skulle vilja suga av kuken eller känna den i min våta fitta.

2013

En gång kom ett yttre befäl upp på mitt rum. Han klev in, stängde dörren och låste. Sen drog han helt ogenerat ner byxorna och tog fram den och sa: "min våta dröm är att du suger av mig och att jag sen får ta dig bakifrån..." Jag blev så ställd att jag först inte fick fram ett ord. Sen började jag stamma innan jag fann mig och kastade ut honom. Jag skämdes så efter detta och vågade aldrig berätta för någon. Så fort vi möttes efter det så flinade han alltid. Han kom gärna nära och var "flörtig". Jag fick även flera sms med olika sexuella inviter. Idag fattar jag inte att jag inte gick vidare med det hela, men just då skämdes jag bara.

2008

PHS. Vi ska ha test i bänkprens. Efter testet stannar några kvar. Jag ska passa på att köra ett tyngre lyft. Jag "skriker" upp stängen varpå en manlig klasskamrat utbrister "jaså det är sådär du låter när du kommer". Han skrattar nöjt. Jag tappar fattningen och skäms.

"jaså det är sådär du låter när du kommer"

2011

Jag sitter på ett bord. En manlig kollega tar tag i mina knäveck och drar mig ut mot kanten. Han står mellan mina ben och juckar mot mig. Flera ser på. Alla skrattar. Han bad senare om ursäkt. Jag svarade att det var lugnt. Jag var 23 år och ny. Ville bara passa in och inte stöta mig med någon. Men minnet hänger kvar.

2011

Jag ska börja mitt kvällspass. Väntar i fikarummet på att utsättningen ska börja. En kollega hämtar mig och säger att stationsbefälet vill prata med mig.

Han ler. Jag går in till utsättningen där kvällspatrullerna samlats. Jag frågar vad det äldre stationsbefälet vill. De andra tystnar förvåntansfulla. Han säger att de vill reda ut om jag ligger med ett befäl. Han vill alltså diskutera mitt sexliv på en utsättning. Jag svarade att de inte hade att göra med vem jag låg med eller inte.

2002

Jag placerades som ny polis i ett turlag där två äldre manliga kollegor varje arbetspass ställde frågor av sexuell karaktär. "Värst vad du ser glad ut, har du fått ligga innan jobbet" när man kom till utsättningen. Såg jag mindre glad ut fick jag frågan "har du inte fått ligga". Behövde jag sedan tillbringa en hel snurra (tre arbetspass i tät följd) med någon av dessa två manliga kollegor så fortsatte det: "gillar du att bli tagen bakifrån", "Gillar din kille att ta dig bakifrån", "hur ofta ligger ni", "sover du naken", "sover ni sked" och så vidare. Jag sa ifrån till dem men det hjälpte inte. Jag ignorerade frågorna men de fortsatte. Det slutade med att jag lämnade turlaget.

"Gillar din kille att ta dig bakifrån"

2003 - 2004

I samband med fest med arbetsgruppen på kursgård står vi ute på verandan då en manlig kollega plockar fram paketet, lägger sin penis på räcket och kissar. Jag går in.

2007

"Den tjänsten fick du för du är kvinna, du hade aldrig fått den annars." När jag fått gruppchefstjänst.

2007 - 2008

Två manliga kollegor, betydligt äldre än mig, som jag förväntades samarbeta och planera arbetet med utesluter mig från möten, kommer inte när vi avtalat tid och fattar beslut ovanför mitt huvud. Detta när jag fått tjänst som gruppchef. Detta påtalades till högre chef men inget hände.

2015

I ett enskilt samtal med hög chef när jag har stabspraktik säger han: "Jag har varit mentor åt en kvinna som inte klarade stålbadet och jag kommer aldrig vara det igen eftersom hon blev av. Ni kvinnor klarar inte trycket".

2016 - 2017

Kvinnlig högre chef pratar illa om yngre kvinnlig chef och far med osanning; allt för att svartmåla den kvinnliga kollegan. Flera kollegor vittnar om att denna chef talar illa om den yngre chefskollegan. Osanna rykten sprids om att den yngre kvinnliga chefen agerar olämpligt. Mobbing och härskarteknik används för att hindra den yngre kollegan i sin karriär och den högre kvinnliga chefen hävdar att regionchefen inte vill att den yngre ska få delta i olika uppdrag och utbildningar. Detta kontrolleras med regionchefen som inte känt till detta. Inget hörs.

2016 - 2017

Manlig hög chef uttalar sexistiska och nedvärderande åsikter om två kvinnliga gruppchefer. Han för via sms en dialog med andra kollegor om dessa två kvinnor och skriver om vilka idioter kvinnorna är, om deras inkompetens, att de är dummare än blondiner, att de trots akademisk högutbildning är korkade på riktigt med mera. Det finns fullt med kränkande sms i chefens tjänstemobil – jag har själv sett några.

2016 - 2017

Manlig hög chef kränker och mobbar yngre kvinnlig chef. Han avslutar en kränkning med orden "så klart offrar jag dig hellre än mig".

2016

Manlig chef påtalar konstant hur trevlig det är att se kvinnan i civila kläder, helst hade han sett henne i kortkort kjol för hennes snygga ben.

2015 - 2016

Högre kvinnlig chef blir ifrågasatt om huruvida hon har en sexuell relation med de högre manliga kollegorna. Annars är det konstigt hur hon får de kvalificerade uppdragen.

2017

Manlig hög chef: "Du måste genomgå ett stålbad för att se om du är av rätt virke. Kvinnor är ju svagare av naturen och mer blödiga".

2016

De manliga kollegorna kring den högre kvinnliga chefen slutade hälsa på henne, tilltala henne, hon utelämnades från olika uppdrag som hon var inplanerade på. En manlig chef ringde och skrek: "Man gör inte på ditt sätt, vi har aldrig gjort det och det kommer aldrig göras. Om du driver på detta ska du få se på fan och du ska nog få vad du tål". Kort därefter blev kvinnan bortputtad från sitt sidouppdrag och utesluten från en inplanerad utbildning. Motiveringen var att det inte var rätt och därför var det bättre att utbildningen hade vakanser än att hon fick gå. Kvinnan har idag bytt från regionen på grund av ständig utsatthet, att ständigt bli ifrågasatt och utfrysning.

"Man gör inte på ditt sätt, vi har aldrig gjort det och det kommer aldrig göras. Om du driver på detta ska du få se på fan och du ska nog få vad du tål"

2017

Pågående situation. Han har under lång tid klätt av mig med blicken, tittat på mig med menande blick, upp och ner helt ogenerat. Han börjar kommentera hur jag ser ut, vad jag har på mig kommenterar om hur snygg jag är med blicken upp och ner längs kroppen, att jag har snygga kläder och hur fin jag är idag. Han kommer och ger lite massage på axlarna för "Du ser spänd ut". Han är min närmaste chefskollega. Vad ska jag säga? Jag har ju inget att ta på, bara en äcklig obehaglig känsla. Jag är gift och har barn, och han vet det. Jag aldrig gjort något som gör att han skulle kunna tro att jag vill ha honom. Tankarna snurrar.

Då får jag veta att jag inte är ensam, det finns andra som upplever samma sak med den här mannen. Dagen efter står jag vid kaffeautomaten på jobbet

och skrattar och pratar med en manlig kollega när chefskollegan kommer. Jag säger till den andra kollegan att jag har sådan träningsvärk, i baksidan av lären. Vi skrattar, det är ju flera dagar sedan jag tränade. Chefskollegan tar ett steg fram mot mig sätter handen på min rumpa. Han säger att det redan börjar ge resultat och ler mot mig. Jag rycker till, tittar på min andra kollega som snabbt tittar mot kaffeautomaten och tar sitt färdiga kaffe. Sedan går vi till kontoret. Va fan hände?!? Jag funderar hela dagen. Vad ska jag göra? Vad har jag gjort som fått honom att göra så mot mig? På eftermiddagen går jag till kollegan som var med när det hände. Jag måste få veta. Säg han vad som hände? Ja, det gjorde han och det han såg var över alla gränser, det var inte ok! Gjorde jag något för att uppmuntra hans handlande? Nej nej nej, ingenting!

Jag bestämmer mig, jag vet att jag inte är ensam att fler är utsatta. Nu får det vara nog! Går in på hans rum och stänger dörren bakom mig. Vi är själva. Jag säger att jag har något viktigt att säga och jag vill att han lyssnar. Jag säger att det här är jobbigt och svårt att jag inte vill att han avbryter mig. Han är tyst. Jag säger "Idag, vid kaffeautomaten när du tog på min rumpa och sa att träningen börjar synas, det kändes inte ok för mig, det var inte ett ok beteende". Han blir så klart ställd, säger "jag förstår, då ber jag om ursäkt för det". Jag fortsätter "Jag överlever men jag är orolig för att du gör samma saker mot andra och det här beteendet är aldrig ok. Nu tänker jag gå härifrån och fortsätta jobba. Jag vill vara att du ska veta det här" Sedan gick jag.

Jag berättade för min chef som gjorde alla rätt och anmälde. Hade samtal. Vi var på förhör. Sedan ringde handläggaren. Åklagaren lägger ner sexuellt ofredande. Hon skriver ner det till ofredande. Vill du ange brottet till åtal? Ofredande?? Nej, det här är bara sexuellt, inget annat. FU nedlagt.

Vi jobbar fortfarande bredvid varandra, varje dag och vi leker att inget har hänt för jobbets skull, för våra medarbetares skull och för vår egen skull.

2005

I civilbil tillsammans med manlig

kollega. Hade precis separerat och den manliga kollegan frågar mig ”om jag får mig nåt nu” när jag separerat. Om inte kan han minsann ställa upp för det vore ju synd om jag inte fick lite stake. Jag sa att jag inte var intresserad men kollegan fortsätter prata om detta ändå och tittar med obehaglig blick på mig då vi stannat bilen. Han börjar smeka mig fram och tillbaka på låret för att sedan snabbt förflytta den uppåt mellan benen. Jag tar tag i hans hand och tar bort den. Kollegan fortsätter iallafall och smeker mig på låret samtidigt som han återigen frågar om jag trots allt inte vill ha lite stake i mig och säger att det skulle du verkligen behöva. Vid det här laget hade han kört vidare ut mot ett skogsområde. Jag var ganska ny på den tjänsten och blev skiträdd. Jag vågade inte säga eller göra något, jag trodde verkligen att han skulle ge sig på mig.

Min räddning blev att telefonen ringde och vi var tvungna att åka på annat jobb. Jag berättade om detta för en kollega och hon i sin tur tog det vidare till högre chef som hanterade det väldigt bra. Hen gjorde en anmälan till dåvarande CU. Kollegan blev förflyttad. Han blev så arg på mig att han kom till mitt tjänsterum och hotade mig. Han sa att det var mitt fel och att jag skulle backa på min anmälan och så vidare. Det hela slutade med att han blev omplacerad samma dag som hotet och anmälan lades tyvärr ned.

2000

Julfest. Dansar till en lugn låt med en kollega, min första arbetsvecka i distriktet. Kände att kollegan hade stånd och tryckte sitt kön mot mig. Han höll ett hårt tag om min rumpa och den andra armen hårt om min rygg. Han ”juckade” till och sa att ”så här går festerna till här, välkommen till polisen.”

2006

Personalfest. Högt uppsatt chef står bredvid mig och vi är kanske 5 - 6 stycken som står och pratar. Chefen står nära mig. Han för upp sin arm under min tröja och smeker mig på ryggen. Han vänder sig mot mig och viskar om det är skönt och frågar om jag vill följa med och ta en bastu i kyl-larnas omlädningsrum. Hans fru stod mittemot och var med i samtalet.

2007

Jullunch. Står och pratar i köket, en manlig kollega som var alkoholpåverkad skulle krama mig och försökte även böja sig fram och kyssa mig. Han har även betett sig olämpligt vid tidigare tillfällen. Jag gav honom en örfil och sa till honom att skärpa till sig. Den mannen var ofta påverkad och hade som ovana att tafsa på kvinnor. Jag lyfte detta till chef som bara sa att ”han är sån, inget att göra nåt åt, du får säga ifrån”. Han rörde mig aldrig mer efter detta.

2010

Utvecklingssamtal. Under samtal med närmaste chef satt han och bresade ordentligt med benen isär, tog på sina egna lår och helt plötsligt frågade han vad jag sa. Han hade tydligen inte lyssnat och sa att jag var ju så snygg att han tappade fokus och han avundades min sambo som fick ta på mig.

2014

Afterwork med nya arbetsgruppen. Min chef skriker framför alla att jag är snyggast på enheten och att jag kommer få passa mig. På samma fest tjarar en annan kollega om att jag ska gå hem med honom. Trots att jag säger nej fortsätter han tjata och klänga och chefen hejar på kollegan. Chefen tycker vi är gruppens nya kärlekspar trots att jag artigt försöker slingra mig från kollegan.

För övrigt är jag så jävla trött på att männen på jobbet nästan BARA hyllar manliga chefer, åklagare, advokater och liknande. Aldrig får man höra att de har en kvinnlig förebild. Trött på att männen ofta förminskar kvinnliga brottsoffer och skuldbelägger dem. Trött på att de skämtar om metoo och skriker det så fort någon råkar gå in i dom. Trött på att så fort vi debatterar metoo så pratar männen mer om hur många vittnesmål som troligtvis inte är sanna, hur gamla vissa händelser är och om att det finns jaaaaättemånga män som blivit tagna på rumpen vid koptatorn.

2016 - 2017

Jag arbetar på en nationell avdelning. Jag har en manlig kollega inom samma avdelning, men under en annan chef, som ständigt går bakom ryggen på

mig och min kvinnliga kollega och underminerar vårt arbete totalt. Han springer på möten med män i andra delar av organisationen där det egentligen är någon av oss som borde delta och informerar oss heller inte om vad som sägs. Vid ett tillfälle får vi veta att han har haft en presentation för vår avdelningschef och lovat en massa saker helt utan att förankra det med oss. Jag pratar med min kvinnliga enhetschef om detta och vi bestämmer att jag ska ringa upp hans gruppchef för att meddela att vi kliver ur uppdraget helt och hållet om inte detta upphör.

Jag är bestämd och rak i telefon, men avbryts till min stora förvåning av den manliga gruppchefen som säger att det inte är någon idé att prata med mig eftersom jag är så arg. Samtalet tar en helt befängd vändning och istället för att prata om sakfrågan får jag lägga all energi på att förklara att jag inte är arg utan bestämd. För säkerhets skull går jag direkt efter samtalet och berättar för min kvinnliga gruppchef vad enhetschefen och jag hade bestämt och hur det hela utvecklades.

Flera månader senare har jag utvecklingssamtal med min kvinnliga gruppchef. Jag får då höra att hon har ringt runt och frågat andra chefer hur de uppfattar mig. En person har sagt att jag är konfrontativ. Det är den man jag hade telefonsamtalet med. Han och jag har arbetat lite tillsammans innan han blev chef och han berättade då för mig att han uppskattade mitt arbete. Jag frågar därför min gruppchef vad som föranleder hans kommentar nu. Vi är båda medvetna om att det handlar om detta enda telefonsamtal. Jag frågar min gruppchef om hon alls har tänkt på att problemet kanske ligger hos den manliga gruppchefen som helt enkelt inte kan ta att en kvinna är rak och tydlig och kommer med kritik. Hon säger att det kanske är så, men vill ändå skriva in som ett utvecklingsområde att jag kan bli smidigare och bättre på att ta olika typer av människor. Jag vägrar och säger att jag skulle ha sagt precis samma sak igen och att jag alls inte tänker utvecklas till att acceptera härskartekniker.

Hur gick det då med kollegan? Han ändrade sig inte alls. Jag försökte på

alla sätt att få bukt med problemet, men avvecklade mig mer och mer från uppdraget. Hans gruppchef slutade på polisen och han fick en ny kvinnlig chef. I våras var både hon och jag gravida. På ett möte jag hade med honom beklagade han sig över sin arbetsbelastning. Jag föreslog att han skulle ta upp det med sin gruppchef och att flera av de saker han drev egentligen låg på hennes bord. Han svarade då att hon ju, liksom jag, var gravid och som jag visste var man ju väldigt vimsig då så han ville inte besvara henne med svåra uppgifter.

2015

Jag hade jobbat på en tillfällig hög polisbefattning under fem år. Återvänder till ordinarie region och trodde att folk var intresserade vad jag gjort. Fikade med manlig kollega som undrade om jag citat "fått knulla mycket".

2015

Under en avslutningsceremoni i Blå Hallen i Stockholms Stadshus börjar nytillträde RPC Dan Eliasson krama de nytutexaminerade kvinnliga polisaspiranterna i samband med diplomutdelning. Dåvarande rektor Doris Högne kommenterade högt i mikrofonen citat "oj ska vi kramas? Då får väl jag krama grabbarna..." Varför kramar Sveriges högsta manliga polischef sin nya kvinnliga personal men inte den manliga? Otäckt.

2017

Oavsett bra meriter, tunga och omfattande interna uppdrag, högpresterande på jobbet och med universitetsstudier på CV:t så finns det alltid grabbar som har mer i månadslön fast jag "sopar mattan med dem" rent erfarenhetsmässigt. Lågpresterande grabbar med sämre CV har både fått cheftjänster och högre lön. När de inte klarar av uppdragen får jag "städa" efter dem, det vill säga bringa ordning i det kaos som de lämnar efter sig.

00-talet

Jag hade uppdrag inom en grupp på forna RKP (idag NOA). Vågrade att dricka alkohol varje dag med mina manliga kolleger då vi hade uppdrag utan ville hellre gå till hotellrummet. Då fick jag höra att jag var osocial.

De som fick uppdrag med möjlighet till större inkomst drack duktigt med alkohol och fjäskade våldsamt för ansvarig, som var "kung" med makt att vraka och välja personal från olika delar av Sverige. Till sin hjälp hade han en civil handläggare med hybris vilken gav sig på personal med helt absurda påståenden. Jag blev bortplockad på oklara grunder då jag ifrågasatte dessa icke faktabaserade påståenden. Den gången orkade jag inte ta fajten vilket jag ångrar idag.

2017

Som vuxen kvinna och chef förväntas jag hålla käften och anpassa mig till gruppen jag är satt att leda och styra. Det blev en chock för grabbgången då jag påbörjade finansiell styrning, använde mig av arbetsordningen, förvaltningslagen och inte minst arbetsmiljölagen. Jag hör genom kolleger hur jag benämns i det offentliga rummet inför vittnen som bland annat idiot. Gruppen vill bestämma hur jag ska se ut och hur jag ska tilltala dem.

2017

Det stora problemet i vår region är att vissa arbetsgrupper har en fruktansvärd attityd mot chefer och arbetsledare och givetvis särskilt unga kvinnliga chefer och arbetsledare. Flera av dem är rädda, vågar inte stå för upplevelser av rädsla bli utfryssta och uppsökta av skyddsombud som förmedlar förtäckta hot. En del sjukskriver sig när de vet att de ska arbetsleda dessa härskare. Att söka stöd hos fack och skyddsorganisation är helt omöjligt - det är bland annat de individerna som kränker, såväl subtilt som öppet och högljutt. Vi har fackligt förtroendevalda och skyddsombud som helt tappat den etiska kompassen för sina uppdrag. Genom svägerpolitik och maktspel skapas ett forum där kvinnor är helt rättslösa - att söka stöd i facket när det handlat om chefstillsättningar eller kränkande behandling har varit en omöjlighet i decennier och är ännu mer påtagligt i nutid. De som kränkt mig mest, uppenbart använt härskarteknik, dubbelbestäffat och förlöjligat, sitter i styrelser och är förtroendevalda.

Jag arbetar som chef och har bara den under hösten fått höra "du din lilla fitta - fy fan vad vi skrattar åt dig och ditt

projekt. Du anar inte hur löjlig du är", "du kan ingenting, jag har jobbat i 40 år och du ska inte tala om vad jag ska göra", "du är helt dum i huvudet". Sen är det förstås uteslutanden, hänleenden, bastumöten och dagliga sexistiska kommentarer om både medarbetare och målsägare. Civila kvinnliga utredare är också särskilt utsatta, förutom kvinnliga chefer - de är liksom andra klassens varelser för dessa män.

Det finns en särskild grupp män här som öppet vägrar utföra arbetsuppgifter, som skriker åt kvinnliga medarbetare och chefer, som ifrågasätter åklagardirektiv om det är en kvinnlig åklagare, som går ut ur rummet när kvinnor talar, som bemöter kvinnliga brottsoffer måste med hän och förakt, som i fikarummet sprider målsägarens berättelse om grovt förtal med sexuell innebörd och öppet skrockar att "fy fan vilket luder hon är". Att anmäla dem leder till att de anmäler arbetsgivaren och uppger sig vara kränkta. Fack och skyddsombuden högt uppe i regionen tar just dessa män i denna grupp i försvar. Kvinnliga chefer är helt rättslösa, kvinnliga medarbetare likaså. Manliga chefer drabbas också men de drabbas bara av chefsföraktet, inte också av den unkna kvinnosynen. Men även de far illa.

2008

PHS. Självskyddsläraren vill förevisa en skyddsvisitation. Jag är iklädd träningstights och topp. Jag kallas upp att stå inför hela klassen, beordras att sära på benen, varpå han känner igenom hela min kropp, inklusive insida lår och mellan mina bröst. Det enda han inte tog på var mitt på rumpen och mitt på bröstet. Jag kände hur mina ben darrade medan han höll på och jag kände mig fruktansvärt förnedrad.

2011

Befälet skickar mitt i natten ett sms där han beskriver att han har haft en dröm i vilken han har kommit hem till mig, masserat mig och det ena har lett till det andra...

2013

Möter befälet som jag enbart hälsat på tidigare i en tom korridor. Han hälsar, lägger handen på min arm - och hans hand "rårar" glida över på mitt bröst.

2008

Ett manligt befäl lägger sin hand på mitt lår under en julfest. Han säger lite smått hotfullt: "Jaså sitter du här och hetsar upp mig, i din röda klänning?" Äcklad och chockad vet jag inte vad jag ska svara. Är gravid, nykter och han är mitt befäl.

2008

Manlig, äldre kollega berättar för mig att man kan se mig komma gående i korridoren. Han frågar om jag upplever att mina bröst har blivit större. Han tycker nämligen att man först får syn på mina bröst, när jag kommer runt ett hörn. Jag är gravid med mitt första barn.

2015

Av misstag överhörde jag en konversation mellan tre manliga kollegor, som jag möter dagligen. De diskuterade mig och hur jag har blivit "en, fin mogen kvinna". De pratade om mitt utseende och min kropp på ett sätt som fick mig att känna mig fullständigt naken, där jag stod i korridoren utanför deras arbetsrum.

2005

Det började redan på antagningstesterna till polisutbildningen. I momentet då man har samtal med poliser fick jag frågan av den manliga polisen: "Tänker du skaffa barn?"

2008

Jag var på en julfest som ny polis. En av mina chefer kommer till bordet där jag och en annan kvinnlig polis sitter. Han smyger upp bakifrån och smeker oss på magen och säger "såå trevligt att ni är här". Detta anmäls senare av en kollega och då framkommer att chefen utsatt minst tolv kvinnor för olika övergrepp och trakasserier. Detta framkom av en rundringning. Jag vågade inte gå vidare med anmälan eftersom jag visste vad det skulle innebära. Jag skulle helt enkelt få mycket svårt att få andra tjänster och ha "ögonen på mig" av andra chefer. Denna man omplacerades till en annan tjänst och sedan tystades det ner. Denna man har under åren som gått försökt förstöra för mig på olika sätt. En händelse jag minns särskilt var när jag fått en tjänst som gruppchef. Han gick till min nya chef och påtalade att han borde hålla koll på

mig så jag inte fuskar med tidrapporteringen. Den nya chefen såg igenom detta och berättade för mig. Jag ryser än i dag då jag ser honom och är alltid på min vakt.

2007 – 2014

Jag har under flera år blivit utsatt för mobbing, trakasserier, undanhållande av information samt hot. Den som utförde detta var en polis med personalansvar över mig. Under denna tid hade vi fyra olika chefer på enheten och ingen vågade ta itu med detta. Vi var fyra tjejer som arbetade på samma ställe och ingen av de tre tjejerna vågade eller ville inte stötta mig. När jag slutade så blev en av de andra tjejerna utsatt för samma mobbing. Hon blev sjukskriven under några månader och fick sen byta avdelning. Denna man har utsatt fler än oss.

2006 - 2007

Min närmsta chef kallade frekvent mig och min kvinnliga kollega för "Snuttan" och "Stumpan" istället för våra namn. Exempelvis "Snuttan du kan skriva det pm:et imorgon!" kunde han ropa i korridoren. Om jag inte svarade fortsatte han ropa och kom till mitt rum. Jag försökte markera genom att säga "jaså var det mig du ropade på". Det hjälpte inte.

2006 – 2007

Jag hade av en kollega blivit tillfrågad om jag kunde ta upp en anmälan. Målsägaren ville prata med en kvinnlig polis då hon tyckte att hennes ärende var genant. Den äldre målsägaren blev sexuellt ofredad av sin unga granne. Han skrev sexnoveller, gjorde urklipp ut porr tidningar och tog foton på dildos vilket han lämnade till henne. På väg för att möta damen gick jag in till chefen för att berätta vart jag skulle. Jag förklarade omständigheterna som gjorde att ärendet hamnat hos mig. Chefen skrattade och sa "vad bra, då kan ju ni jämföra dildos med varandra". Jag blev så paff att jag inte kom mig för att säga något. Det kändes som att han förringade mitt arbete och händelsen. Två kollegor, en kvinna och en man, som befann sig i samma rum såg förvånade och besvärade ut men sa ingenting och skrattade inte.

Samma chef använde sig friskt av olika härskartekniker, som att till exempel inte låta mig och min kvinnliga kollega få samma information som övriga i gruppen. Det kunde gälla olika saker som semesteransökan, nya beslut eller förändrade rutiner. När vi frågade honom nekade han alltid i sten och sa "det har jag sagt till er". Våra manliga kollegor sa att han sagt det till dem en och en. Det var väl hans sätt att se till att infon inte nådde oss kvinnor. Tillslut gick det så långt att vi pratade med chefens chef och facket. Svaret jag fick var "ja vi vet hur han är, det här är inget som börjat under din tid" och "är du rädd för honom, han är ingen person man vill bli osams med".

Samma man bjöd hem en ny aspirant på drink hem till sig. När hon bestämt avböjde så sa han att han skulle komma hem till henne istället. Det var allmänt känt bland oss kvinnor i huset att den här mannen var gubbsjuk, otrevlig och en person man skulle hålla sig långt ifrån.

2007

En chef för en annan grupp, snudd på jämngammal med min pappa, kommenterade ständigt mitt utseende. "Vad roligt att se lite sött i korridoren", "det är så kul att det finns fint att titta på", "den tröjan sitter fint över dina bröst" och så vidare. Kommentarererna kom när vi möttes i korridoren, när jag lämnade över ärenden och när jag värmde min lunch i mikron. Jag var på inget sätt intresserad av vad han tyckte och visade hur besvrad jag blev. Tillslut frågade han "Du tar inte illa upp va?" Jag svarade "Du, det märker du den dagen anmälan kommer". Sen den dagen slapp jag kommentarerna. Han blängde istället surt och vägrade hälsa.

2009

Hade samtal med krimchefen om en händelse på arbetet. Vi hade olika åsikter och när han inte kunde motivera sin sa han "men varför säger du emot, om jag inte vetat att du var gravid så hade jag trott du hade pms".

2016

Jag är fru till en polisanställd och vår familj har varit medföljande vid ett uppdrag i utlandet. Jag och min familj

har nyligen utsatts för två chefers härskartekniker som starkt påverkat hela familjen och inte minst våra två barn. Dessa chefer anser jag har visat prov på ett oerhört dåligt ledarskap och agerat på ett fullständigt oacceptabelt sätt när man har att göra med en utsänd barnfamilj. De har trakasserat, mobbat och spridit falska rykten om min man, ljugit mig rakt upp ansiktet och fullständigt ignorerat mig och barnen som om vi inte fanns. Jag har aldrig tidigare under mina snart 20 år inom svensk statsförvaltning blivit så respektlöst behandlad och jag har fått en stark känsla av att detta har att göra med att jag är kvinna och att min hudfärg spelar roll, särskilt som de två cheferna tidigare har gjort uttalanden och uppträtt på sätt som kan och har uppfattats som rasistiskt.

2007

Lång historia men han våldtog mig. Precis efteråt så ångrade han sig och hotade mig. Tyckte jag skulle tänka på hans fru och barn. Om jag sa något skulle han döda mig. Just det verkade vara mer sekundärt för honom.

Jag var ny som polis och fick tjänst som spanare i en mindre grupp. Det var jag och tre män. En av dessa män var sexist och drog ofta kommentarer om kvinnor han såg när vi var ute och spanade. Han gav även kommentarer till mig och jag äcklades mer och mer av honom. Jag var då 28 år och han närmre 60. En gång när vi spanade ihop körde han bilen och jag var tvungen att sjunka ner i bisittarsättet då en av våra objekt kom gående. Med ett leende sa han att han tyckte att jag kunde stanna i den positionen. Jag kände mig väldigt utsatt och mycket obehaglig till mods. Hans fortsatta kommentarer mot mig och kvinnor påverkade mig mycket så jag bestämde mig för att det fick vara nog. Jag sa till gruppen att vi skulle ha ett möte om arbetsmiljön. På mötet sa jag att jag inte tolererar mer anspelningar och sexistiska uttalande i denna grupp och om det fortsätter kommer jag gå vidare med detta. De andra två männen var oförstående men höll med, den tredje sa ingenting. Efter detta blev det bättre. Jag fick även positiva ord av de andra två männen om att det var modigt och att klimatet hade blivit bättre gruppen.

Jag var aspirant och enda kvinna i turlaget. Gruppchefen tyckte att vi i gruppen skulle svetsa ihop sammanhållningen. Hans förslag var då att vi skulle gå till ett könsuppdelat badhus innan en middag ute. Jag såg frågande på honom: "Hur menar du nu? Ska jag sitta själv på damernas?" Han tyckte då att jag kunde fråga "hon" som sitter i receptionen om hon kunde sitta med mig på damernas. Jag hade turen att en manlig kollega ifrågasatte det inför gruppen och chefen. Det blev inget bad utan vi sågs alla ute på en middag istället.

2002

Som nyanställd började en 20 år äldre familjevärds- och sexualbrottsutredare genast visa intresse för mig. Det började med oskyldiga kramar och komplimanger när ingen annan var i närheten när vi möttes i korridoren eller i lunchrummet. På den första firmafesten var han snabb att bjuda upp till dans och det dröjde inte länge förrän han intimt började lukta på mitt hår och smeka mitt hår. När handen gled ner på ländryggen så fort ingen kunde se så fick jag nog och lämnade honom på dansgolvet. När jag berättade för mina kollegor så fick jag till svar "jaha, har han börjat med dig nu, förra tjejen slutade". Efter att jag hade fått bekräftat att hans närmanden och komplimanger inte bara var inbillning eller att jag var extra "känslig" vågade jag tuffa till mig. När han en morgon kom och ville berätta vad han och jag hade gjort i hans dröm under natten avbröt jag honom och markerade att jag inte ville höra och gick snabbt därifrån. Men han verkade bara gå igång ännu mer på mitt avståndstagan. Brytpunkten kom när jag förstod att kvinnliga brottsoffer även tyckte att han var äcklig och obehaglig. Flera kvinnor som jag mötte i receptionen bad specifikt om att inte få just honom när de skulle anmäla ett brott. Jag upplyste närpolischefen om detta och han blev faktiskt omplacerad och strax därefter gick han i pension.

På en personalfest. En äldre kollega, både i tjänst och ålder, välrespekterad av övriga kollegor och gammal i gemet. Jag passerade förbi hans stol vid något tillfälle och då sa han "Vad kostar det?" "Vaddå?" svarade jag. "Ja du ser ju ut som ett polskt luder, en hora" sa han

och flinade. Flera andra runt omkring hörde vad han sa men ingen reagerade mer än att några andra manliga kollegor flinade. Jag blev så ställd och paff att jag inte fann mig i situationen utan gick därifrån och lämnade festen.

2004

Det började direkt med kommentarer om att jag fick som jag ville bara jag blinkade med ögonfransarna. När jag gick i korridoren stannade männen upp och kollade in mig. Jag fick mängder av kommentarer om hur uniformen satt på mig, hur min kropp framhövdes i den och så vidare.

Det var nattpass tillsammans med män som sa: "Sätt dig där bak och håll tyst flicka lilla", varpå de sköt bak sätena maximalt så jag knappt rymdes. Det var dagpass med en annan manlig kollega som sa: "När du jobbar med mig så vill jag ha det så här", varpå han gav tydliga instruktioner om hur jag skulle bete mig då jag jobbade tillsammans med honom. Vi hade ett vakthavande befäl som aldrig räknade oss kvinnor som en resurs. Minns då det var en psykiskt sjuk person som skulle hämtas och han svarade att det bara fanns två man i tjänst så vi kunde inte komma. Vi var fyra i tjänst men två räknades inte.

Det var inte bara männen som höll på, det fanns en äldre kvinnliga kollega som hänade en för att man kom till jobbet med handväska eller för att man bar smycken. Ny och ung som man var kändes det jobbigt att säga ifrån men jag gjorde det tillslut. Vissa stöttade mig och tyckte det var helt rätt, andra tyckte jag överreagerade och vissa kommenterade: "Ja nu går det inte ens att skämta längre med de nya tjejerna". Att få höra det kändes skit. Jag bestämde mig för att vara tyst. Och tyst var jag i ett antal år. Men skiten fortsatte. Byte av ort gjorde inte saken bättre.

2006

Första julfesten på nya orten. En av cheferna var aspackad och började ragga. Försökte snällt men tydligt förklara att jag inte var intresserad. Lyckades ta mig från honom och höll mig på rejält avstånd resten av kvällen. Han gav sig på andra kvinnor istället. Samme

chef kallade mig senare till sitt kontor för att prata om ett av mina ärenden. Jag gick dit med min FUP. Det blev inget snack om ärendet. Alla frågor var privata frågor och han försökte ragga på mig ännu en gång.

2008

Julfest. Jag satt bredvid en av åklagarna vid middagen. Han var trevlig och pratade mycket om sin fru och sin familj och det nya huset de köpt. Jag tänkte att det var trevligt att han pratade så gott om sin familj. När han senare på kvällen ville dansa så tänkte jag att jag nog kunde säga ja för det kändes inte som han var ute efter att ragga på mig. Men när han tog tag i mig och tryckte sig mot mig förstod jag att det var precis det han ville göra, stöta på mig. Jag kände hur han tryckte sitt stånd mot mig och jag försökte trycka bort honom men det gick inte. Jag sa då åt honom att jag var tvungen att avsluta dansen för jag var tvungen att gå på toaletten, och då släppte han mig tillslut. Det var inte jättekul att gå till honom på måndag morgon för att få direktiv i ärenden.

2009

Chefen pratade högt och tydligt om vad han tyckte om bröstet på en av mina kollegor som inte var närvarande just då. Samma chef har dragit oräkneliga sexistiska eller förlöjligande blondinskämt för mig. Jag är blond.

Jag hör i nutid många kommentarer om att kvinnliga chefer nått framgång genom sängvägen, eller att de fick tjänsten för att de är kvinna = inkvoterade. Jag hör nedsättande kommentarer om en kvinnlig kollega som blivit utbränd, att hon är svag och inte duger till något längre. Jag har aldrig hört en sådan kommentar om någon av de män som blivit utbrända. Nyligen sa en manlig kollega till mig: "När jag såg dig så tänkte jag, hur ska du klara av att göra samma jobb som jag?".

2011

Jag började på min drömtjänst. Jag var överlycklig, detta var anledningen till varför jag blev polis. Det började nästan direkt när en gubbe på nya enheten raggade på mig på 112-festen. Jag fick tydligt markera att jag inte var

intresserad. Några dagar sedan bad han om ursäkt för sitt påflugna beteende. Det gick några veckor men sedan var han igång igen. Han antydde gärna då jag var med honom på jobb eller inne på hans kontor att han minsann var väldigt välutrustad.

När det var dags för den årliga resan med arbetsplatsen var "snuskgubben" tydligen "reseledare". Han skickade ut ett mail till alla där det stod att han eftersom han var reseledare hade rätt att välja först vem han skulle bo med och självklart paxade han mig. De andra manliga kollegorna skulle få köra tufft om vem som skulle bo med de andra tjejerna. Jag var ledig och såg mailet två dagar senare än alla andra. Jag blev fly förbannad. Ingen hade reagerat på mailet. Jag snackade med chefen som blev nervös och stressad. Han tyckte inte att jag skulle göra någon stor grej av detta, "Han skämtade ju bara, du vet ju hur han är". Jag stod på mig och ville tydligt visa att detta inte är ok och att han faktiskt har ett ansvar för att sådant här inte händer, han är ju ändå chef. Han sa att han skulle prata med "snuskgubben". Även jag pratade med "snuskgubben" och jag sa klart och tydligt vad jag tyckte om saken, att det inte på något sätt var ok. Jag pratade också med alla andra kollegor och sa tydligt vad jag tyckte om det hela.

Stämningen var lite jobbig ett tag men med tiden så la det sig. Jag höll mig från "snuskgubben" så mycket som det gick men i en liten grupp som vi var så måste man jobba med alla så jag försökte glömma och få det att fungera.

På den här arbetsplatsen så var det inte bara "snuskgubben" som var ett problem. Det var konflikter sedan långt tillbaka som låg och pyrde, skitsnack, missunnsamhet, avundsjuka, informella ledare och maktmissbruk. Jag var på väg att sluta flera gånger men jag ville så gärna att det skulle fungera för detta var ju verkligen det som jag ville jobba med. Det fanns några mycket starka personer i gruppen som körde sitt race. Chefen vågade inte gå på dem så istället fick vi, som han vågade gå på, ta en massa skit. Bland annat när det kommer till vab och föräldraledighet. Det var ok för vissa att vabba men inte för andra. Fick ofta kommentarer om att det inte var bra att jag vabbade. Om en av männen vabbat samma dag så var

det aldrig några problem, de var aldrig något som kom på tal.

En sommar när jag lämnat in mitt önskemål om ledighet så sa han: "Jag fattar inte varför du bara måste vara föräldraledig på sommaren, du kan väl vara ledig någon annan gång under året istället?" Jag svarade att det är ju på sommaren som mina barn har sommarlov, resterande tid av året går de ju i skolan så då kan jag ju inte vara föräldraledig. Han svarade: "Ja men du ska komma ihåg att du kommer få igen då du bli äldre, då får du se hur det känns när de kommer unga personer som vill vara föräldralediga". Jag svarade att för mig kommer det inte vara ett problem och gick ut därifrån.

Vi fick tillslut en ny chef på avdelningen, en chef som inte alls var en bra ledare. En sommar kom jag hem varje dag och var helt knäckt för hur han behandlat mig, dag efter dag. Det kunde handla om att jag blev utskälld för att jag frågade om jag kunde få ett tangentbord med platta istället för att använda mus. Eller då jag frågade om jag kunde gå och ta min friskvårdstimme och han skrek åt mig att jag minsann skulle se till att hålla mig på jobbet så jag lärde mig något någon gång. Strax därefter kom han och frågade om jag kunde skjutsa honom för han skulle iväg och göra ett privat ärende.

Jag gav ett förslag på en förändring som jag tyckte skulle göra vår verksamhet mer effektiv och han blev jättearg och skrek att jag inte kan hålla på och kräva saker hela tiden. Dagen därpå kallade han dit en högre chef och förklarade fint för den chefen vilken bra idé han hade fått, han gav exakt samma förslag som jag sagt till honom dagen innan. Den högsta chefen tyckte det var en jättebra idé och drev igenom det. Min chef var jättenöjd och pratade gärna om "hans fina idé".

Slutet av 2015 var jag så knäckt att jag mätte skitdåligt. Då började "snuskgubben" återigen gå på mig. Det började med att jag och "snuskgubben" skulle åka på ett jobb. På väg till bilen säger han att vi måste gå in i ett förråd och hämta utrustning. Jag tyckte det lät lite konstigt för vi brukade aldrig hämta utrustning där. Men jag hängde med in. Väl där inne tar han tag i

mig och försöker kyssa mig. Jag blev jättechockad och sa åt honom att jag inte var intresserad. Han började prata om att han tänkte på mig hela tiden och att han var så kär i mig och att han tyckte att vi kunde ha en relation trots att vi båda var gifta. Ingen behövde få veta något. Jag förklarade att jag endast ville att vi skulle vara arbetskollegor. Jag ångrar idag att jag inte nitade honom rejält där inne i förrådet, för han gav sig inte.

Han fortsatte att stöta på mig. Om vi var bortresta i jobbet så ringde han eller skickade sms och sa att han ville att jag skulle komma till hans hotellrum, jag fick komma närsomhelst på dygnet, ingen skulle få veta något. Om jag inte svarade i telefon eller på sms:en blev han sur och betedde sig orevligt mot mig på jobbet. Han försökte kyssa mig igen vid ett annat tillfälle då bara vi två var ute på ett jobb. Jag förklarade ännu en gång att jag inte var intresserad och att jag ville att han skulle sluta stöta på mig. Han sa att han inte kunde hjälpa det, han var så kär i mig. Jag förklarade att vi måste kunna arbeta tillsammans och då måste detta upphöra, han måste sluta. Men han slutade inte. Tjatat om sex fortsatte: "Du kan ju i alla fall prova att ligga med mig, om du inte skulle gilla min kuk, om du skulle tycka att den är för liten, så är det ju bara att du säger det, jag kan ta det, och då behöver vi inte ligga mer". Situationen blev ohållbar.

"Du kan ju i alla fall prova att ligga med mig, om du inte skulle gilla min kuk, om du skulle tycka att den är för liten, så är det ju bara att du säger det, jag kan ta det, och då behöver vi inte ligga mer"

Vid det här laget så var det tydligt att jag måste bort från den där destruktiva arbetsplatsen. Jag sökte två nya tjänster. Vi fick återigen en ny chef, denna gång en kvinna. Jag berättade för henne om min situation, men utan att nämna "snuskubben". Hon försökte övertyga mig att vara kvar, och det var tydligt att hon inte tänkte släppa mig till någon annan enhet. Utan hennes rekommendation och godkännande skulle jag inte kunna få annan tjänst.

Då berättade jag om snuskubben. Jag berättade att han stötte på mig, att han uttryckte på olika sätt vad han vill göra med mig sexuellt, att jag inte visste hur jag skulle förhålla mig till det och att jag kände mig ruskigt obekvämt när jag arbetade med honom. När jag berättat detta skrattade hon och sa: "Det beror ju på hur man ser på det, du kan ju ta det som smicker". Sen började hon prata om att hon känner "snuskubbens" fru.

Jag gav upp. Jag blev sjukskriven av företagshälsovården. När jag meddelade detta till den kvinnliga chefen började hetsen. Hon började ringa och messa och ville att jag skulle komma in till jobbet eller att hon skulle komma hem till mig och prata. Jag ville inte ha henne till mig så jag åkte till jobbet bara två dagar efter läkarbesöket.

När jag kom dit hade hon lagt upp mitt läkarintyg på skrivbordet och så började det som kändes som ett förhör. Hon frågade frågor som "Det står här att du har sömnproblem och hjärtklappning, stämmer det?" Och så fortsatte hela samtalet. Jag fick sitta och försvara läkarintyget. Det var tydligt att hon trodde jag hittat på allting. Hon fortsatte tjata om att hon kunde fixa andra arbetsuppgifter och att jag under en tid kunde få vara på en annan arbetsplats men att jag sedan skulle komma tillbaka till dem efter någon månad. Jag förklarade att det aldrig skulle gå så länge "snuskubben" var kvar där. Hon fortsatte att tjata. I stort sett varje dag så ringde hon mig, om jag inte svarade gick hennes man och snackade med min man (också poliser), hälsade via honom att jag minsann måste se till att svara i telefon. Hon frågade min man flera gånger och ville veta om det ändå inte var så att det var någon annan anledning till varför jag mådde dåligt, eller om det "bara" var det här.

Den kvinnliga chefen krävde samtal och möten. Nu var både läkaren och försäkringskassan inblandade. Vid det sista mötet vi hade så skällde de i stort sett ut den kvinnliga chefen och ifrågasatte vad det var som hon inte förstod, varför hon inte förstod allvaret i den situation jag befann mig i, både i det som jag blev utsatt för på min

arbetsplats, att det bland annat rörde sig om sexuella trakasserier och att det är något som hon som chef måste ta på allvar, och att det fanns stora risker för att all stress skulle leda till en utmattningsdepression för mig.

Då tillslut tystnade hon. Dagen därpå kallade hon in mig på sitt kontor och sa att det nog var bäst att släppa mig. Och så blev det. Jag fick sluta där och hon slutade att tjata på att jag skulle komma tillbaka dit.

2004 - 2006

Jag var ny polis. Den inofficiella ledaren i turen var extremt manipulativ, rapp i munnen, vitsig, sexist, rasist och homofob. Jag var en stor och stark kvinna med rättvisepatos, feminist, tävlat i boxning, körde en stor mc, lesbisk, glad och med självförtroende.

Han kom konstant med sexistiska uttalanden och små hugg i sidan. Det var först på julfesten jag förstod djupet av hans kvinnohat och att jag nu var hans stora fokus. Han var väldigt berusad vilket han alltid var på festerna när han kom fram och frågade vem jag trodde skulle vinna om han och jag slogs. Sen fräser han med svart blick att en kväll ska han trycka in mig i ett hörn i fyshallen och där ska han slå mig sönder och samman och så blodig så jag inte vet vad jag heter, och då är jag nog inte så tuff längre.

Sedan ska jag ha mitt första utvecklingssamtal med det kvinnliga inre befälet. Jag har varit polis i några få månader. Hon frågar hur jag tycker att det går? Jag svarar att jag tycker det går jättebra och att jag utvecklas. Hon: "Utvecklas! Då kanske vi inte skulle godkännt dig på aspirantutbildningen! Du skulle varit fullärd då! Och dessutom ska du inte säga emot grabbarna utan hålla med och skratta med vad de än säger. Det ska du ha klart för dig att du är kvinna och du är en b-polis och kommer alltid vara det. Du får bara acceptera det. På min tid var det mycket värre..."

Jag undrade inombords var sjutton har jag hade hamnat och hur jag skulle kunna ta mig därifrån så fort som möjligt. Jag var för ung i tjänst för att

få ett annat jobb, dessa människor var mina enda referenser och om jag skulle berätta och be att få bli flyttad skulle jag bli märkt som ett problem i hela länet. Vi har ju bara en enda arbetsgivare och alla vet allt om alla.

Nästa fest var jag beredd. I en stuga mitt i ingenstans med turlaget. Jag helt nykter, han väldigt berusad igen, han har druckit konstant sedan kl 10.00 på förmiddagen. De andra är också väldigt fulla. Frampå smätimmarna ligger jag i en soffa och tittar på de andra på avstånd. Han kommer fram och sätter sig gränsle över mig, tar stryptag och säger med svarta ögon att ”nu är du inte så tuff va! Vad ska du kunna göra nu!” Jag som har förberett mig för detta och badar i adrenalin säger att han har 20 sekunder på sig att inse sitt misstag, släppa min hals, gå därifrån och för all framtid hålla sig borta från mig annars kommer jag försvara mig. Jag meddelar honom att han bara har 10 sek kvar att bestämma sig. Han flyttar sig inte och jag slänger upp benet framför hans huvud och överkropp och drämmer ner honom på golvet allt vad jag orkar. Hans bästa kompis går förbi och skrattar åt honom och säger ”blev du nedslagen av en tjej!” Han har panik i blicken. Jag säger åt honom att gå och att aldrig röra mig igen annars jävlar. Han går därifrån och låtsas sedan som inget. Efter det lät han mig vara... Tills jag berättar för en kollega som sedan hånar honom för att han blev nedslagen av en tjej. Han blir rasande. Han och inre befälet har pratat ihop sig, han har också ringt runt i turlaget under helgen då vi var lediga. Jag vet inget om detta men blir i sista sekund varnad av min enda kvinnliga kollega som verkar riktigt rädd för min skull.

Jag blir inkallad på någon form av rättegång där jag blir korsförhörd, ifrågasatt och rent trakasserad av honom och det kvinnliga befälet. Jag säger att jag inte är gärningsmannen utan det är faktiskt jag som blivit utsatt och att jag vill ha ett målsägandebiträde om det ska fortsätta så här. Befälet håller med om att det börjar likna en rättegång. Jag vidhåller vad jag varit med om oavsett vad de säger. Då byter han strategi från att jag ljuger (beviset för det är att det är omöjligt att en tjej skulle kunna slänga honom i backen) till att hota mig med att anmäla mig för förtal.

Jag säger att det är en utmärkt idé och jag har ändå fått nog. Jag säger att jag tycker han ska anmäla vad än han vill och att jag kommer anmäla vad han utsatt mig för och så går vi den riktiga och rätta vägen.

Befälet blir grymt stressad och säger att vi bryter där så alla får tänka och att ingen anmäler någon innan vi har pratat med henne igen. Kort därefter säger hon att hon har pratat med ledningen och då hon vet att jag är intresserad av span så har de nu fixat en tjänst där till mig. Hon ber mig också tänka på att detta kan skada mannens karriär om det kommer ut. Jag säger att det skulle han själv tänkt på innan han började utsätta mig för allt detta och att hans karriär är hans ansvar. Jag frågade om tanken aldrig slagit henne att jag också har en karriär, som också kan skadas.

Jag fattar att de försöker köpa min tystnad med tjänsten och att jag oräddtvisat nog är problemet som man nu vill köpa sig fri från. Jag orkar inte mer och känner att jag måste fly därifrån på vilket sätt som helst för att rädda mig, jag kommer bli sjuk annars och få men för livet. När jag sedan är i trygghet i nya snälla friska gruppen får jag ptsd-liknande symptom som jag får brottas med i några år.

När jag slutade i detta turlag kom en ny tjej, stark och vältränad, välutbildad med självförtroende, rättspatos, feminist, lesbisk. Jag önskade jag kunde stanna för hennes skull för jag visste vad hon skulle få stå ut med, men jag kunde inte efter två år i helvetet. Efter ett längre tag hörde jag på omvägar att hon berättat för ledningen på stationen. Jag begärde då också ett möte för att berätta vad jag varit med om så att de inte skulle kunna säga att hon var problemet. De har nu två oberoende vittnesmål.

Chefen berättade att de gett mannen chansen att ta tillbaka vissa sexistiska och homofoba ställningstaganden han uttalat men att mannen först vägrat ta tillbaka dessa och chefen då tyvärr kände sig tvungen att tillfälligt pausa befälsutbildningen för mannen. Chefen berättade att de då skickat mannen att prata med polisprästen och att mannen kort därpå meddelat att han ändrat

sig och tar tillbaka uttalandena. På inrådan av polisprästen som tyckte att ingen ska straffas för evigt så lät chefen mannen fortsätta befälsutbildningen och mannen klättrade därefter snabbt på sin karriärstege. Chefen kommenterade inte alls min situation eller vad jag hade gått igenom.

2000

I min klass på PHS gick några killar som uttryckte sig otroligt nedsättande mot kvinnor, homosexuella och invandrare. Detta anmäldes, men killarna fick gå kvar och ta examen och jobbar nu som poliser. Utöver det som anmäldes mobbade de en kille i klassen för att vara töntig. De kallade honom ”näpo” som ett skällsord. En av killarna visade könet för honom som ett hån. Jag och en annan tjej i klassen såg när detta sexuella ofredande skedde, men efteråt påstod hon att hon inte sett det.

2017

Jag är gruppchef och har en civil manlig medarbetare som är tjänstledig och läser till polis. När han börjat på PHS framkom från en av medarbetarna som var kvar här i gruppen att han flertalet gånger uttalat kränkande uttalanden om kvinnor i min grupp. Uttalandena var bland annat:

”Så skönt att äntligen bli polis så jag kan trycka till alla jävla civila”

”Jag kommer ha svårt att jobba med kvinnor i yttre tjänst”

”Xx (civil kollega) är den mest korkade och feta person jag träffat.”

”Jag hatar kvinnliga chefer och kommer ha svårt att acceptera kvinnor i chefsroller, de är bara bitchiga”

Detta skrevs i ett PM och lämnades vidare till högre manlig chef, till aspirantansvarig i regionen och skolan meddelades. Inget har hänt och han är kvar. Facket (hans dåvarande fack) fick också information och en av de fackliga männen som är kompis med berörd person sa ”jag är inte förvånad för han har en dålig kvinnosyn”. Chefen hävdar att vi inget kan göra eftersom skolan är ansvarig och då det är en högskola har alla rätt att i alla fall utbilda sig till polis. Aspirantsamordnaren säger samma sak och att vi får försöka se till att han i alla fall inte kommer till denna region. Hur ska vi någonsin komma till rätta med synen på kvinnor om vi till-

låter personer med denna kvinnoosyn få utbildas till polis? Vi behöver sätta stopp redan här.”

2017

Senast häromdagen hörde jag min gruppchef kränka och väcka obehag och förvirring. Det kommer alltid upp när en kvinna fyller år eller ska avtackas eller liknande. Kvinnan går fram och ska ge chefen en kram som tack. Chefen säger då ”Jag kramas aldrig med kvinnor! Vet du varför?” Nej säger kvinnan som redan här känner sig förvirrad. ”Jo då behöver jag ha sex efteråt...” Och så skrattar han gott. Vi runt omkring reagerar alltid med att säga ifrån men han fattar verkligen inte utan gör samma ”grej” gång på gång. Samma chef säger ofta olika plumpa sexistiska och objektifierande skämt. Han är dock väldigt omtyckt av många. Folk tycker att han är rolig och lättsam. Jag har haft honom som chef men stod inte ut. I hans närvaro blir jag bara helt nervös och på min vakt.

Detta hände efter en konferens. Jag kände kollegan ganska ytligt då vi hade jobbat ihop litegrann. Efter konferensen skulle alla gå på AW. Jag hade ett ärende att utträta men bad honom messa mig om var de gick.

När jag dyker upp på krogen är det bara han där. Jag reagerade men när han sa att vi ju skulle prata om projektet köpte jag det. Han var en trevlig kille och jag visste ju att han hade många bra idéer om svensk polis framtid. Vi hade en trevlig kväll och när jag precis kommer tillbaka med två öl visar det sig att vår gemensamma kollega som han ska sova hos precis har hört av sig och att han måste gå om han ska hinna innan porten läser. Jag säger att han kan sova på min soffa: ”Alltså, det är ingen invit, utan du får sova där om du vill”. Han tycker det är en bra idé. Framåt elvatiden lämnar vi krogen. Jag har ett möte nästa morgon och han ska delta på konferensens sista dag.

När vi går mot tunnelbanan uttrycker han glädje över att det är så stort för honom att få följa med mig hem. Det hade han aldrig trott för ett år sedan. Jag tänker att jag inte varit tydlig utan säger igen: ”Alltså. Vi ska inte ligga. Det har jag ju sagt”. ”Jaja, jag vet. Men

ändå. Du gör mig glad. Vi har haft en trevlig kväll.”

Vi kommer hem till mig. Jag borstar tändarna. Kommer ut i hallen för att plocka fram lakan åt honom. Han står med ryggen mot mig och talar i telefon. ”Ja jag vet att jag skulle sova hos dig, men du vet, hon tjtade ju som fan och då bangar man ju inte.” Han blir varse mig. Han avslutar samtalet helt oberörd.

”Vad var det där?”

”Vadå? Jaha, nä det var bara XX, han vet du vem det är”.

”Ja jag vet vem XX är. Men vad sa du till honom? Du får det ju att låta som om jag bönat och bett dig följa med mig hem, som att vi ska ligga.”

Han finar något generad tror jag. ”Jaha, nej, alltså, det var bara sänt grabbsnack. Du vet.” ”Nej jag vet inte. Du framställer mig och sa ju att jag tjtade...?”

Minns inte exakt hur orden föll men han sa att han skulle berätta för XX nästa morgon att vi inte legat och sen gick han in i badrummet. Jag ångrar att jag där och då inte bara slängde ut honom. Men jag vågade inte. Jag kände att jag var dum. Fänig. Överkänslig. Jag blev så fruktansvärt kränkt av hans ord om mig. Jag som aldrig någonsin gått med någon hem första dejten, jag som hatade sex, som bearbetade övergrepp i barndomen i terapi, som varit inlagd för självmordsförsök där jag återupplevde övergreppet som skedde när jag var barn. Jag som äcklades av sex hade blivit framställd som att jag horat hem någon. Så jag teg. Ville inte skapa dålig stämning. Och det hade ju faktiskt inte hänt något. Så han fick sova kvar.

Någon gång mitt i natten vaknar jag av att han ligger över mig, håller i båda mina handleder som han trycker tillbaka när jag börjar förstå vad som faktiskt sker. Jag skriker inte. Sa jag nej? Jag tror det. Jag försökte komma loss. Han jobbar och jobbar. Jag tänker: ”Låt detta gå fort”. Det gör ont.

Så plötsligt är jag inte där. Jag befinner mig uppe i taket, till höger om fönstret, ovanför stereon. Därifrån betraktar jag en man som knullar en tjej. Jag gråter. Och känner med henne. Senare går jag ut och röker. Sitter på balkongen hela

natten. På morgonen duschar jag länge. Vi skiljs åt vid tåget.

Jag var sjukskriven till och från i tre år. Ett helt år jobbade vi i samma polishus men på olika plan. Då hotade han mig med att han var bästa kompis med båda mina manliga kollegor plus min chef.

2009

En arbetskamrat som var gift, brukade ringa mig på fyllan ibland. Eftersom jag var ensam så brydde jag mig inte så mycket om det. Ibland svarade jag och ibland inte. Eftersom vi inte jobbade i samma grupp så hände det inte så ofta att vi jobbade samtidigt.

Men en gång när vi jobbade ihop i något ärende åkte jag med honom i bilen. Han förklarade då att han älskade mig. Jag sa att jag inte var intresserad. Han sa att han hade trott att jag hade samma känslor för honom och jag förklarade att det måste vara en missuppfattning.

Sen tänkte jag inte mer på det förrän det blev läge för mig att söka en ny tjänst. Då säger han: ”Du ska inte vara så säker på att du får den tjänsten för jag har en hel del att säga till om.”

2014 - 2017

Jag har under denna period arbetat som polis på två mindre orter i närheten av där jag bor. Man har inte så mycket att välja på när man bor mitt ute på landet. Det var så otroligt mycket härskartekniker och ”Lilla Gumman”-attityder att det var omöjligt att hantera.

Det hade gått så långt på den första stationen att alla medarbetare hade en dold agenda mot varandra och gick chefens ärenden men låtsas vara vänner med alla. Jag orkade inte hantera alla dolda maktkamper och bad att få byta placering efter ett halvår.

På den nya stationen fungerade det på ungefär samma sätt. Jag försöker ge det en chans men när jag kommer med förslag på förändringar och förbättringar blir eskalerat istället Lilla gumman-attityden och jag isoleras

mer från gruppen. Efter runt ett år brast det, jag orkade inte mer. Jag får själv ordna rehab-samtal och ta tag i skyddsombud för att få hjälp. Jag får tyvärr inget stöd, de anser att jag svamlar. Jag blir utfrysad av kollegor. De hälsar inte på mig när jag kommer till jobbet, de "ser mig inte" när jag är i fikarummet. Jag blir bjuden till tillställningar kvällen innan i syfte med att jag inte ska kunna närvara. Till slut är jag så nedbruten och så nere i botten att jag hade noll självförtroende och tvivlade på mig själv. Jag var så nära på att säga upp mig men jag kunde inte tappa min inkomst. Vad skulle jag göra istället? Det var ju detta jag ville!

Jag sökte mig till en ny tjänst i början av 2017 och nu är jag på rätt ställe. Mina kollegor är trygga och fina människor som inte håller på med härskartekniker för att få sin vilja fram. De har hjälpt mig att se att det inte var fel på mig. Nu är jag hel igen!

Var kommer
detta ifrån?

1991

Under mina år från PHS och framåt har jag fått utstå allt mellan att män gjorde mig till åtlöje genom att slå vad om att jag inte skulle klara inträdesproven till piketpoliser som hotfullt omringade mig i hissen. Jag hade en chef som tyckte att jag skulle köra honom hem efter en julfest och när jag sa nej svarade han att "vi ska ju inte knulla". Jag har haft en chef som hotade med sänkta betyg för att jag sa nej till privata träffar. Jag blev kallad för "ludret från Stockholm" när jag kom till min nya arbetsplats. En chef kommenterade om mig: "Det är livsfarligt att ha sådana som hon på ledningsmöten". Under mina år som chef fick jag aldrig ordet först vid möten med ledningsgruppen. Jag räknade alla tillfällen och först när jag redovisade resultatet blev det förändring eftersom jag just då hade en bra chef. Jag har blivit negligerad, mina analyser om förbättringsarbete för att få till en effektiv utredningsverksamhet har blivit totalnonchalerade.

1990

Min handledares tillika mitt yttre befäls make smekte mig under kjolen när jag satt mellan honom och henne på en turskiva. Samme man försökte hängla upp mig på en senare fest.

1990

Brottsförebyggare erbjöd mig som aspirant skjuts hem. Hans hand på insidan av mitt lår, vilket jag inte hade bett om.

1992

Min handledare och jag skulle göra en personell husrannsakan när jag var aspirant. Vi sökte igenom lägenheten men ingen var hemma. Då sätter sig denna 20 år äldre man i soffan och kollar på en porrfilm. Han drar ner mig bredvid och lägger armen om mig. Jag var i beroendeställning till honom. Jag

lyckades slingra mig ur situationen. Det blev den första av otaliga gånger när jag fick anstränga mig för att ta mig ur ett sammanhang utan att komma till ytterligare skada.

1990

Kommer direkt att tänka på hur det var när jag började som polis. När man skulle in till stationsbefälen och avrapportera satt många av dem och tittade på porrfilm, även killarna i turlaget.

1995

Det var en gång under min praktik. En mycket äldre kollega passerade bakom mig och för att han säkert skulle kunna passera tog jag ett steg fram. Döm om min förvåning när jag känner två händer ta tag om mina bröst bakifrån och stöna till. Jag frös till is. Vad gjorde jag? Inget. Chockad. Då jag var ny, han erfaren och han kände alla och jag ingen så sa jag inget.

1994 – 1995

På PHS. Jag satt i bastun i huvudbyggnaden där solariet fanns. En manlig lärare kom in med en öl i handen. I släptåg kom vad jag fattade som en kompis till honom. När de kom in drog jag handduken hårdare runt mig. Hans kompis backade ut samtidigt som han ursäktade sig när han såg att jag satt där. Läraren dock gick in, tog av sig sin egen handduk helt och satte sig ner och pratade med mig. Obevämt som bara den. Han började prata om "Öppet hus" och att jag kunde vara i hans grupp. Jag tog mig ut därifrån med en obehaglig känsla. Därefter började han stalka mig genom telefonsamtal. Det började med att han försökte bjuda ut mig. När jag nobbade och sa att jag inte ville att han skulle ringa mer blev han mer offensiv, tjatade och babblade en massa skit och att han inte kunde släppa mig sedan han såg mig i bastun. När jag bytt till hemligt telefonnummer kom

han fram till mig på sin lektion och frågade tyst varför det inte gick och ringa mig. Jag anförtrodd mig åt en kollega kring det som hänt.

1983

Jag kom som ny till distriktet och polisstationen. En manlig turkollega hade för vana att öppna gylfen och hänga ut "paketet" när han åkte upp till arresten i hissen med kvinnliga kollegor. Han sa ingenting utan stod bara och flinade. Det var ingen invit, bara en domnanshandling.

1987

Efter fyra års fotpatrullerande, receptionstjänst och arrestbevakning på min första arbetsplats så sökte jag till en annan station. Jag fick inte göra annat för flickor kunde ju inte åka radiobil enligt vakthavande befäl. På den nya stationen tittade killarna på porrfilm på nattpassen.

80-talet

En julfest på polisstationen. Polismästaren bjuder upp till dans, präktigt onykter. Efter några danssteg börjar han stöna och slicka mig örat. Jag knuffade till honom hårt och han ramlade i golvet. Fick aldrig någon ursäkt. Bara det att vara för full och vara polischef i ett arbetssammanhang är illa. Så sorgligt och ynkligt! Efter det betraktade jag honom inte som chef längre.

1991

Jag kom som ny aspirant till ett distrikt. Eftersom jag var uppfödd i kommunen kände jag både bra och "mindre bra" människor sedan skolåldern. En av dem jag kände väl var en grovt kriminell kille som många poliser hade ett ont öga till. Jag hade precis börjat på Krim när jag en sen lördagskväll kom hem med sista tåget från en utekväll med mina tjejkompisar efter något glas vin. På pendeltågsstationen vid ändhållplatsen träffade jag på min gamla klasskompis. Vi bodde

nästans grannar så vi slog följe. När vi skulle passera genom centrumet stod det en radiobil på platsen. Min vän var trevlig och som sagt välkänd av polisen så han stannade till och utbytte några ord medan jag stod i bakgrunden. Jag var mycket obekvämt i situationen. Jag kände inte kollegorna och gjorde inget större väsen av mig. Efter ett kort stopp fortsatte vi mot våra respektive hem.

Ganska kort tid efter gick ryktet på stationen att den blonda aspiranten var ett luder. En av kollegorna i bilen, ett yttre befäl, hade helt sonika spridit ut att de hade avslöjat mig med att suga av min kriminella vän vid tågstationen.

Jag pratade med ordningschefen som var en sträng och bra man. Jag sa att jag inte tänkte sätta min fot på ordningen om detta inte dementerades. Han gick ut och pratade i turlagen men jag kände ändå länge att kollegorna tänkte "ingen rök utan eld".

1991

På PHS skulle jag enligt en skjutinstruktör samla ihop alla efter en skjutövning med AK 4:or. Innan vi hade fått vapnen var det väldigt viktigt att den aspirant som ledde oss ner till skjutbanan var utbildat befäl i lumpen. När vi väl skulle göra det gick det enligt instruktörerna bra att jag gjorde det ändå, med noll erfarenhet innan. Jag blev förbannad och gav inte mina instruktioner så tydligt som de önskade varför jag fick "stanna kvar" när alla vapen var inlåsta. Det var tre instruktörer och jag. En av dem talade tydligt om att jag skulle komma att få stora problem med min attityd. Jag påtalade deras sunkiga stil och sa att det de hade gjort var lika hänfullt som om jag hade bett dem hålla ett aerobics pass. Då fick jag en varning för "ej följt reglementsenslig klädsel". Jag hade långt blont hår uppsatt i en

blå lite svagt glittrig sammetsnodd och det passade sig inte!

1994 - 96

Jag var i en period då jag var nyskild och allmänt deppig. En av männen på min arbetsplats fick läsning på mig och trots att han var gift la han in alla möjliga stötar. Jag hade som sagt nyss skiljt mig på grund av en otrohetsaffär, så strulande män hade jag ett mycket starkt motstånd mot. Efter mycket om och men började han ändå förstå att jag var totalt ointresserad. Då redogjorde han vid ett tillfälle för en kollega att jag minsann var lesbisk. När kollegan påtalade att jag tidigare varit gift (med en manlig kollega de kände till) så löd förklaringen "jaså du menar det skenäktenskapet". Att jag inte skulle vara intresserad eller ens smickrad var i hans värld helt befängt.

1996

Började min aspiranttid på en mindre ort och fick på en gång höra att det enda kärringar dög till var att koka kaffe. En äldre kollega vägrade åka med mig ända fram till dess att jag visat att jag kunde ta i med hårdhandskarna när det blev fight. Det roliga var att just denna äldre kollega sprang och gömde sig vid just det ingripandet. Jag blev som enda kvinna i yttre tjänst inviterad till de tre äldre kommissariernas fredagsbastu som ett "uppiggande inslag". Jag fick av fackordförande höra "ja ni kärringar ställer bara till besvär" i samband med att jag begärt förflyttning.

Fortsatte aspiranttiden i en större ort. Vid första turlagsskivan tryckte sig yttre befälet ner bakom mig på stolen jag satt på och tryckte sitt kön mot min rumpa. En annan kollega blev upprörd på mig då han tyckte att jag borde ha sagt till tydligare, inte bara rest mig och gått vilket jag valde att göra, som att felet låg i mitt beteende. Min dåvarande sambo var även

han aspirant och fick gång på gång frågor om vilka sexuella tjänster jag erbjöd i sängen. En kollega tyckte att han kunde ta ett gäng porrfilmer som låg i en missbrukares bil då det gjordes husrannsakan. Hans befäl gav honom möjligheten att lämna tillbaka dom. Mig veterligen gjordes det inte, ingen anmälan upprättades heller.

Vid näpot hade en kollega lagt upp en porrsida som skärmsläckare på den gemensamma datorn. Ett vakthavande befäl ropar högt "Fan vad det luktar luder!" när en civil kvinna som är parfymerad kommer in i rummet.

1992

Jag jobbade med en manlig kollega. Han kunde komma in till mig i omklädningsrummet. I radiobilen frågade han mig om jag använde p-stav. Jag svarade: "vad fan har du med det att göra?" Då skruvade han upp radion i bilen och sa: "Då behöver vi inte snacka mer i dag". När vi skulle ut på jobb kunde han också säga: "Jag sköter snacket! Du håller käften och skriver". Han sa ofta kränkande saker om min sambo, som "Vad ska du ha honom till?" När jag hade samlat ihop 3 A4-sidor med saker gick jag till facket. Efter förhandling fick jag till svar: "Ja du vet ju hur han är! Han menar inget med det". Så blev det med det. Jag bytte tjänstgöringsort efter det.

En annan kollega tog tag i mina bröst och tryckte upp mig mot en vägg på en turskiva. Vid det tillfället kom en manlig kollega och läxade upp honom.

1994

Sedvanlig turskiva i den lokala polispuben. Det pensionsmässige vakthavande befälet drog tag i bh-n genom min blus. Jag bad honom fara åt helvete. Turkollegerna försvarade beteendet. Hans, alltså.

1989 Första dagen på PHS. På väg mot uppropet i aulan hängde mina framtida manliga kolleger ut genom fönstren från gymmet och brölade. "Kolla puuumannn" och annat. Jag hade jobbat två år på SJ, växlat godsvagnar på Tomtebodas rangerbangård, med i princip bara män som arbetskamrater. Ingen hade någonsin ens tittat obehagligt på mig där, eller sexualiserat mig på något sätt. På insparken några veckor senare lyftes vi genom ett led av män som tog mig i skrevet och tvångskysste mig, hojtandes sina egna namn och vilken klass de gick i, att jag skulle komma ihåg den som just då slickade mig runt munnen, tog mig i skrevet eller på bröstet. Jag var glad att jag hade valt byxor och inte klänning. Jag har ingen aning om vem av mina framtida kolleger som önskat rörelse vid min kropp, överallt. Jag var 20 år.

90-talet

Ett turlag på min station åkte ofta på nattpasset ut mot ett visst hamnområde för att "Pissa på horan". Det var en reklamaffisch för en strippklubb med en lättklädd kvinna på. När de manliga poliserna urinerade på affischen satt vi kvinnliga kollegor kvar i bussen och mädde dåligt.

90-talet

På en utredningsrotel hade en manlig kollega som vana att alltid ta tag i ena bröstet och vrida om hårt på de kvinnliga kollegor han mötte i korridoren. Alla kvinnor var tvungna att kolla att sikten var fri när de skulle ut från sina rum. Många hade ständigt blåmärken på bröstet.

1996

Jag fick ofta besök i mitt arbetsrum på PHS av en chef för en annan avdelning. Han talade alltid om att jag var snygg och så duktig i mitt arbete. Senare blev jag kallad till

högsta chefen som berättade att jag skulle byta avdelning, eftersom en chef under så gärna ville ha mig på sin avdelning. Det kändes smickrande och glädjande även om jag egentligen inte ville. Jag hade redan en bra chef och trivdes, men jag beordrades att flytta ändå. Min nya chef var samma man som brukade besöka mitt rum.

Jag började på den nya avdelningen och försökte göra mitt bästa. Jag hade en utbildning redan inplanerad, så efter några veckor när tiden var inne sa jag till att jag skulle vara borta ett tag. Min nuvarande chef svarade genast: Jag har redan avbokat dig från den utbildningen för du behövs de närmaste dagarna med viktiga möten. Jag var naturligtvis arg men följde med chefen. Dagen för första mötet fick jag ett sms med en begäran om att ha kjol. Redan efter en timme förstod jag; jag var "kuttersmycket" på mötet. Detta var det enda jag skulle prestera under flera dagar, ingen frågade om min åsikt eller idé. Jag fick även höra av min chef att vi behövde bli fler på avdelningen och att vi enbart skulle se till att få "vackra" människor dit.

När jag senare klagade hos högre chef fick jag till svar: "Var glad att du gjorde någon nytta, det är bra att du är snygg att titta på, det gillar gubbarna!" Jag vände mig till en annan bra chef som genast tog tag i saken.

1999

Den bra chefen som jag hade när jag var civilanställd och som jag hade förtroende för ändrade helt beteende efter ett par år. Jag gick till arbetet en tidig morgon när chefen kommer i bilen, vevar ner rutan och slickar sig runt munnen och säger "har alltid älskat att se röda läppar och skinnbyxor på en sexig kvinna!" Jag fattade ingenting och bara gapade. Det kom från ingenstans. Jag är jag i min kläd-

sel och det har jag fortsatt med, fast lite mer nedtonat sedan den händelsen. Jag blev så upprörd, arg och ledsen. Jag berättade enbart för mina närmaste kollegor. Jag har flera gånger varit tvungen att sitta på möten med honom i arbetet, och han ville gärna ha möten på tu man hand. Jag lyckades alltid se till att ha mötena på mitt kontor som bestod av glasväggar med mycket folk utanför. Det gjorde att han bara kunde göra små saker som blinkningar som jag "inte såg".

1992

Det första passet i radiobil på min praktik. Min handledares första ord är: "du ska inte tro att du får några fördelar för att du är snygg." Det kändes jättekonstigt och jag visste inte vad jag skulle säga. Sen fortsatte han med att berätta att han visst jobbat med kvinnliga kollegor tidigare och "det gick väl bra tills det hände nåt, då var de inget att hänga i julgranen". Han fortsatte att så här i flera dagar och jag mädde skit. Bland annat lämnade han mig i radiobilen i nästan en timme för att göra ett privat ärende. När han kom tillbaka sa han: "Ursäkta att det tog lite tid, men de bjöd på fika".

Jag bröt ihop i omklädningsrummet och berättade för en kvinnlig kollega. Hon gick vidare och berättade för vår kommissarie. Jag blev kallad till kommissarien som talade om för mig att "Ja, ja men sånt här får du lära dig att ta". Det enda som hände sen var att jag blev utfryst av hans "gäng" och han gick vidare i karriären. Chefstjänst efter chefstjänst.

1992

När jag började min praktik och flera år framåt satt en kalender med nakna tjejer inne i killarnas omklädningsrum och i garaget. Inne hos vakthavande hängde en tavla på en mycket lättklädd kvinnlig polis.

1999

Jag brukade inte gå på polispuben, men då hela arbetsgruppen hade varit ute och ätit innan och sen skulle gå till puben valde jag att följa med. Jag hade klätt upp mig lite och hade haft det trevligt tidigare på kvällen. På puben befann sig en lite äldre manlig chef som var rätt osympatisk. Han var onykter och när han stod bredvid mig sa han ”jag är så full, så att till och med du är snygg”. Jag tog mycket illa vid mig och det är en händelse som jag inte kommer att glömma. Det finns andra saker som kanske kan ses som värre, men inte för mig.

1995

Jag låg i solariet på jobbet på PHS. In kliver helt plötsligt en lärare tillsammans med en utomstående gäst! Han öppnar med huvudnyckeln och innan jag hinner reagera hör jag: ”Det är därför som jag har nyckel hit för att jag ska kunna kolla på denna snygging och andra, fast de fula/äldre undviker jag höö höö”.

80-talet

Första nattpasset med turlaget ropades jag in för att vi skulle se film. En vidrig porrfilm visades i fikarummet. Alla tittade på mig och väntade på reaktion. Tårarna brände, jag var 22 år och trodde poliser var bättre än andra. Efter detta fick jag lämna tillbaka porrfilmerna som ”gubbarna” tittat på under nattpassen. Mitt vakthavande befäl tyckte det var lämpligt eftersom jag ”bodde åt rätt håll”. Det är över 30 år sedan och jag sörjer alla förlorade år inom polisyrket på grund av dessa vidriga kollegor och att jag aldrig vågade säga ifrån. Jag har så många fler händelser som jag inte ens orkar berätta.

1992

Jag kom in för att avrapportera i rummet där vakthavande och biträdande vakthavande befäl satt.

Jag berättade om en tjej som blivit våldtagen. TV:n stod på i bakgrunden när jag avrapporterade ärendet. De satt och tittade på porrfilm. Minns att jag blev helt ställd och äcklad! Jag var aspirant, 22 år.

1996

På jobbfesten på polisstationen. Den manlige kollegan ville prata om något och jag hängde med in i ett kontorsrum. Jag undrade vad han ville och trodde det var arbetsrelaterat. Han tryckte upp mig mot väggen och tvångskysste mig. Hans händer hann över hela min kropp innan jag kunde slå mig fri.

1996

När jag var aspirant frågade en handledare var jag bodde. Jag sa adressen. ”Aha” sa handledaren, ”Då bor du i närheten av stritan! Då vet vi hur du försörjer dig!” Det var bara manliga poliser i rummet. Alla skrattade utom jag.

1988 – 95

Som ny polis fick jag regelbundet av samma kollega, då inspektör, höra hur snygga ben jag hade, hur sexig jag var och att han hoppades kunna bli min chef i framtiden. På en fest föreslog han att han skulle följa med mig hem. Då jag frågade om han hade tänkt sova mellan mig och min man tyckte han att det var bättre att jag följde med honom hem. Det var allmänt känt att han var ”svår” på unga kvinnliga kollegor men jag kan inte minnas att någon överordnad någonsin tog tag i det hela.

80-talet

Som ung aspirant på ordningen hade jag ett befäl som både var grovt sexistisk och rasistisk. Redan min första dag frågade han om jag var gift med en arab. Jag undrade vad som föranledde den frågan. ”Jag trodde det eftersom de gillar stora häckar” var svaret. Befälet kommenterade högt de fysiska

företrädena hos varenda kvinna på stan. En dag var det en av killarna i turen som fick nog och sa att han inte accepterade att befälet höll på på det viset. Den kollegan har för alltid en guldstjärna i min bok.

1994

Under min aspiranttid hade jag praktik på Krim. Där hade jag en högt uppsatt polischef som ofta gjorde sig ärende längst ner i korridoren där jag satt. En dag sprang han där hela tiden och tittade in i mitt rum tills jag frågade om det var något han ville. ”Ja, jag har varit alldeles svettig ända sedan du kom i den där klänningen i morse” var svaret. Från den dagen arbetade jag med stängd dörr och undvek honom så mycket jag kunde.

1997

När jag som 27-åring kom ut som lesbisk förändrades attityden lite mot mig. Ingen var negativ på något vis utan tyckte det var kul att jag mädde bra och var stark i mig själv. Men öppenheten hade också ett pris. Jag skulle vara öppen om ALLT. Det blev plötsligt okej att fråga vad jag gör i sängen. Hur gör två kvinnor? Jag har aldrig fått den frågan av en kvinna, det har alltid varit manliga kollegor. Jag vet inte om heterosexuell tjejer får frågan om sina sexliv, men jag levde med en man i 9 år innan jag kom ut och fick då aldrig frågan.

Jag vet inte hur killar pratar med varandra när inga tjejer är med. Men eftersom jag också gillar tjejer har några manliga kollegor trott att det ligger i mitt intresse att höra om deras senaste sexuella erövringar. De beskriver väldigt detaljerat ställningar, kvinnornas bröst och lust, hur länge och hur många gånger de haft sex precis innan jobbet.

Sedan finns de kollegor som gärna talar om för mig att de inte klarar

av bögar, men gärna tittar på porr-film med två tjejer. Jag blir så matt.

1999

Jag och en väninna tillika kollega stod och pratade i en korridor på jobbet. En manlig kollega från ett annat turlag kacklar som en höna när han passerar oss. Vi fann oss inte att säga ifrån.

1995

Var nyutexaminerad polis på näpot. En manlig kollega frågade om vi skulle ta en joggingtur ihop. Jag tänkte att det är ett första steg i att tillhöra gänget. Efter joggingrundan kliver kollegan plötsligt in i duschen naken bredvid mig! Inget "hände" och jag minns att jag tänkte (hur naiv var man inte) att det nog var helt normalt att duscha ihop trots att vi hade delade omklädningsrum. Jag smet snabbt ut ur duschen och låtsades som inget. Har aldrig nämnt detta för någon sedan dess.

1992

En av mina första dagar på praktiken efter första året på PHS. Jag var 22 år. Kände i princip ingen, ny och oerfaren, förväntansfull på jobbet och på mina nya kollegor. Jag kommer ned ombytt i uniform till fikarummet. Det manliga yttre befälet (ca 15 år äldre än jag) som jag knappt hälsat på innan detta utbrister "Har du fått nåt i natt då??" med ett efterföljande "höhöhö", varvid övriga i rummet glatt skrockar med. Jag blev helt paralyserad av kommentaren och trodde att jag hade hört fel. Minns inte vad jag svarade. Härligt välkomnande på mitt nya jobb.

1993

Utryckningsförarkurs. Efter kursen är det muntlig utvärdering. Min instruktör säger högt inför de andra "Du kör bra, för att vara tjej". Då hade jag svar på tal och undrade vad han menade med tillägget

"för att vara tjej", varvid HAN blir kränkt, fnyser åt min kommentar och säger något i stil med att jag ska vara glad som får en komplimang.

1992

I min klass på PHS rådde en be-
drövlig ton av sexism och härskarstruktur. Ett gäng av killarna höll i taktpinnen och det gjordes sexuella anspelningar på det mesta. Jag ger ett exempel för att ni ska förstå.

En kille sa leende att han kommit på en sådan himla bra idé. Han tyckte att stupstocken skulle införas igen på gator och torg. I dessa skulle kvinnor låsas fast med huvud och armar för att som han nöjt uttryckte det: "Så kan man doppa sig när man får lust!" Killarna skrattade högt.

Så här var det dagligdags. Därtill fanns det lärare som inte borde vara där de var. En sa att mer än 50 % av alla våldtäktsanmälningar från kvinnor är påhittade. En annan sa att om en döing har byxorna nerdragna betyder det att denne var homosexuell. En handledare på körutbildningen snackade olika sexställningar med den manlige aspiranten i bilen under tiden jag körde.

Jag kände att den här miljön var helt fel för mig varför jag lämnade in en avskedsansökan. På den tiden var vi anställda från första dagen på utbildningen. Jag blev uppkallad till studierektorn som ville veta varför jag ville sluta varpå jag under en timmes tid berättade allt för honom. Han blev helt vit i ansiktet. Han bad mig att ta tillbaka min avskedsansökan och istället begära tjänstledigt en termin och fundera på saken vilket jag också gjorde. Han sa att kåren behövde kvinnor som vågade stå upp mot eländet. Jag återvände till PHS efter en termin tack var denne man och hamnade i en ny underbar klass. Jag hörde att min tidigare klass hade

splittrats på grund av problemen, men det blev aldrig någon åtgärd mot killarna.

1981

Natten är svart och passet startade med en kommendering för att förstärka på en annan ort i länet. Patrull med ännu en okänd kollega som redan efter 20 minuter bakom ratten behöver som han säger "lätta på trycket". Han kör ut på en mörk plats och slår på helljuset in på en skogsstig. Han säger att det är för att älgarna inte ska störa... När han kliver ur går han runt bakom bilen och jag sitter kvar där på bisittarplatsen och väntar. Då kommer han förbi min sida och ställer sig i helljuset. Han vänder sig om med full erektion och berör sig själv. Han stoppar sen in könet igen och sätter sig på förarplatsen och smeker ratten. "Vill du köra eller köra?" Jag bad honom med bultande hjärta att köra mig tillbaka till stationen. Väl inne på stationen skrattas det och jag får veta att "han är bara sån, lite skoj måste man förstå". Förnedring och smuts var vad jag kände. År senare fick jag veta att detta var hans välkomnande till flera andra kvinnliga kollegor innan mig.

1996 - 2000

Jag kom som aspirant till min hemstad. Jag hade en enorm motivation eftersom jag länge längtat efter att bli polis. Min gruppchef tog ganska snabbt tillfället i akt att välkomna mig genom att smyga upp bakom mig och klämma mig på rumpan. När jag - ganska irriterat - frågade vad han höll på med så mumlade han något om att "det var väl inte så farligt" och att han kände min mamma?!?! Jag var ganska tydligt i mitt ogillande över behandlingen och det var något som sedan bidrog till fortsättningen. Jag och en relativt ny kvinnlig kollega valde att vara aktiva i tjänsten och fick ofta klagomål för att vi "jobbade i onödan". Policyn var att man åkte in till stationen efter kl 02 på natten

och sov, inte var ute och letade upp jobb. Det skapade irritation och jag blev bland annat kallad för "strebber" - ett ord jag fick slå upp - och "omöjlig" eftersom jag ifrågasatte saker jag inte förstod.

Under ett nattpass ringde det på entrédörren till stationen. Jag och min kvinnliga kollega var ensamma i tjänst och inne för avrapportering. Utanför entrén stod två manliga kollegor, den ena var näpochef. De var båda berusade och chefen krävde att vi skulle skjutsa honom till bostaden. När vi nekade honom (vi hade fullt upp med jobb) blev han arg och började högljutt tala om för oss att vi skulle göra som han sa annars skulle han se till att vi fick det "jävligt jobbigt" framöver. Han kallade oss "horor" och "fittor" och betedde sig allmänt aggressivt. Jag sa till hans sällskap att ta med näpochefen därifrån, annars skulle vi plocka in honom för LOB. Sen stängde vi dörren och gick in. Dagen efter tog vi upp det med vår gruppchef. Han lovade stå bakom oss om vi ville anmäla. Näpochefen kom senare och bad om ursäkt och försökte släta över allt. Min kollega ville inte anmäla utan tyckte det räckte med en ursäkt så vi gjorde inget av det. Näpochefen fortsatte i samma stil, tills han tillslut försvann på annan tjänst.

Ryktet som jag fått under tiden jag jobbade där följde med mig när jag sökte tjänst i den lite större grannstaden. Min nya gruppchef - som var en klok man - sa till mig att han hört saker om mig men att han ville bilda sig en egen uppfattning. Efter några veckor sa han igen att inget av det han hört stämde överens med det han såg. Han såg en person med integritet, empati och lagkänsla. Det kändes som en upprättelse.

1994

Jag kom som ny polis till ett trevligt turlag i ett storstadsområde

där vi var hälften tjejer och hälften killar. Vakthavande vägrade att låta två tjejer att åka tillsammans i de bilar som skulle ta A-larmen, något varken vi eller killarna var nöjda med. Vi löste det genom att byta med varandra utan hans gillande.

90-talet

Jag vill slå ett slag för våra homosexuella kollegor i kåren. En man berättade om sina upplevelser för mig. Han vågade inte komma ut - då. "Du vet, jag skulle bli lägst sedd av alla. Till och med lägre än en kvinna. För jag var en fjolla, och då var jag ingenting värd." Det här var en ögonöppnare för mig att höra. Dels för att jag aldrig har förstätt att det var så illa för homosexuella inom kåren. Men också för kommentaren "till och med lägre än en kvinna".

1998

Jag arbetade med filmmaterial av både dokumentärt innehåll, rekonstruktioner och blandat brottsmaterial. En dag lutar jag mig fram bakom en av mina kollegor med mina händer bakom ryggen för att närmare kunna se bildmaterialet han har framför sig. Då känner jag hur en annan av mina kollegor lägger sitt skrev i mina händer - jag känner tydligt könet dallra i uniformsbyxorna han har på sig. Jag blev helt stel och känner mig än i dag helt illamående över detta. Denna kollega försökte alltid så fort vi var i samma rum röra mig och trycka sig fram med sin stora mage då jag skulle passera honom. Hans glänsande blick åt upp min kropp då han stirrade på mina bröst. Jag talade med min chef om detta men inget hände.

1999

Mitt första sommarjobb på polisen innan jag blev polis. Jag var inte fyllda 20. En 15 år äldre kollega kallade mig "lilla fröken". Han köpte en godispåse åt mig och la ner

sitt visitkort i den samt pratade om hur han skulle "hjälpa" mig komma in på Polishögskolan. Jag behövde bara gå iväg och träna med honom. Han kom med mängder av ovälkomna sexuella anspelningar och olämpliga beröringar.

90-talet

Jag utsattes för två olika fall av sexuellt ofredande, ett på PHS och ett på en krimavdelning. Jag har haft tur med mina chefer som varit både handlingskraftiga och rättskaffens och det kändes rätt att vända sig till dem. Inte i något fall ville jag anmäla - jag ville bara lämna dessa idioter bakom mig. För mig blev det bra lösningar, den ene blev utskälld och hotad eftersom min chef var som han är och den andre hanterades genom korrektionssamtal med min chef och hans närmaste chef.

80-talet

En något äldre manlig kollega och jag hade krimjouren en kväll. Jag var rätt nybakad polis. Vi hade väldigt roligt och kunde käfta med varandra. Han föreslog lite biljardspel under en paus i arbetet. Jag stod koncentrerad för en stöt och siktade mot hörnet av bordet dit min boll skulle gå. Då står han där, precis ovanför hörnet jag siktar på, i lagom höjd, och drar ner gylfen och blottar sin snopp. Jag stod kvar och SIKTADE och sa "passa dig så du inte får sjunga i kastratkören för jag tänker krossa familjebollarna!" Han mumlade något och stängde snabbt gylfen igen.

1980

Manligt vakthavande befäl som bakom bardisken i fikarummet trycker sig mot mig med underlivet då jag böjt mig något framåt och smeker mig i midjan. Jag ryter högt: "Gör du om det där med din snopp, så sparkar jag till och du får åka ambulans härifrån." Alla andra i rummet tittade åt vårt håll och

någon sa: "Inte nu igen din j....a drummel!"

1996

Fackstyrelsen var på konferensresa och jag var ensam tjeji styrelsen. En annan ledamot hade visat bristande engagemang för sitt ansvarsområde och styrelsen hade beslutat att jag skulle överta detta. Styrelsen skulle ses i baren före middagen och jag gick dit i god tid, nyduschad, iklädd nyköpt kjol, glad och förväntansfull.

När jag kom dit var det bara den oengagerade hade hunnit dit och stod där med en öl i handen. Jag gick fram mot honom och precis när jag kom fram så körde han upp den lediga handen rakt i mitt skrev. Jag blev så chockad och ledsen att jag sprang ner i hytten och grät. Jag kände mig smutsig och förnedrad. Orkade inte vara med på middagen, skyllde på huvudvärk. Med en styrelseordförande som kallade alla storbröstade kvinnor för "Patt-Lisa" var det inte läge att berätta för honom vad som hänt.

1992

Jag bär med mig en händelse från när jag var aspirant. Jag hade varit ute på jobb och kom in på stationen sent på natten. I vanlig ordning skulle jag rapportera till vakthavande befäl. Vad jag skulle rapportera minns jag inte längre. Men resten minns jag fortfarande väldigt tydligt.

När jag klev in i rummet satt vakthavande befäl och tittade på porrfilm. Han stängde inte av. I stället höjde han ljudet när jag började prata, så att mina ord drunknade i stönanden från filmen. Jag fullföljde rapporteringen med blicken stiktad framför mig. Vakthavande befäl sa inte ett ord. Han hade blicken på filmen. Samma natt berättade jag för min aspiranthandledare vad som hade hänt. Han klev

raka vägen in till befälet och skällde ut honom. Han tog ställning för mig, mot befälet, och markerade med all önskvärd tydlighet att denne gått över gränsen.

Jag har tänkt på den här händelsen många gånger under årens lopp, på hur befälet kunde göra en sådan sak mot en äldre kollega. Jag tror att han kände att han kunde göra det för att han inte riskerade någonting. Han kände sig trygg i sin maktposition och visste att ingen skulle ta den ifrån honom. Han kände sig trygg i att hans agerande inte skulle få några negativa konsekvenser.

Jag har varit kvinna i poliskåren i många år sen dess och har samlat på mig både goda och dåliga erfarenheter. Poliskåren är precis som samhället i övrigt. Där finns personer som behandlar andra med respekt och empati och där finns människor som kränker andra, som utsätter andra för sexuella trakasserier och de som begår grövre övergrepp. Men när en yrkesgrupp som är satt att ytterst upprätthålla demokratin beter sig illa så är det extra allvarligt.

1985

Jag var 22 år gammal och aspirant. Jag och min handledare åkte ett nattpass. Han parkerade bilen på en avsides plats och vräkte sig över mig. I brottsbalken kallas det för försök till våldtäkt. Han var i min pappas ålder. Jag slog mig fri och han fattade vinken. Fy fan vad jag mådde dåligt och jag berättade det inte för någon. Jag hade blivit nedgrävd på arrestgården. Så var min vardag och antligen kan jag prata om det.

1999

Jag gick en utbildning inom polisen och jag och en till stod bakom en person som satt ned och skrev på datorn. En av lärarna gick väldigt

nära mig så jag flyttade på mig så han skulle kunna komma förbi. I samma stund kände jag en hand som bakifrån smög sig in mellan mina ben...

Jag vände mig snabbt om men han gick bara vidare som om inget hänt. Under resten av utbildningen gick han hela tiden runt för att komma fram där jag stod men jag bytte hela tiden plats eller stod med ryggen mot väggen. Jag anmälde detta till en kvinnlig kollega som skulle vara någon form av jämställdhetsansvarig på min dåvarande arbetsplats men inget hände. Jag fick sedan kontakt med två kollegor (en manlig och en kvinnlig) som gått samma utbildning och läraren hade betett sig likadant mot dem båda.

1996

Porrfilmstittande har förekommit på en av mina arbetsplatser. Jag gick och satte mig bakom en skärmvägg och skrev på datorn men ljudet från filmen hördes ändå.

1979

Första dagen på ordningen. Jag skulle träffa kommissarien för att få veta vilken tur jag blivit placerad i. Jag gjorde som jag blivit lärd, knackade på dörren och inväntade ett kom in. Jag ställde mig innanför dörren med båtmössan i handen och väntade på att bli tilltalad. Efter en lång stund tittar han upp från sitt enda papper och säger ordagrant: "En sak ska du veta. Kvinnliga poliser är det värsta jag vet. Du är placerad i tur 2 som har samma uppfattning. Nu kan du gå." En fin start på en snart 40 år lång yrkeskarriär. Till det har jag fått bilder på manliga underrederna i mitt brevsåp och hembesök av ovälkomna äldre kollegor, hört sexskämt och grovt språk för att generera mig och även blivit totalt ignorerad och osynliggjord till den grad att de snackade skit om mig i min närvaro. Att man stått ut?!

90-talet

För en hel del år sedan är jag på en konferens som avslutas med middag och dans på ett hotell. På denna tillställning befinner sig en av de högsta polischeferna i Sverige vid denna tid. Han bjuder upp mig och under dansen börjar han att tafsa på mig och föreslår att jag ska gå med till hans hotellrum för en drink. När jag säger att jag inte vill undrar han om jag inte är medveten om vilket nummer han har på sin polisbricka och att jag kanske ska tänka mig för innan jag nekar någon i hans ställning. Han tar även fram polisbrickan för att visa vem han är. Det är ett lågt nummer så han har jobbat länge. Det slutade med att jag var tvungen att lämna stället eftersom han fortsatte att trakassera mig. Jag är var runt 30 år och han är betydligt äldre.

90-talet

Jag skulle göra dagpass i yttre tjänst. När jag kommer in på stationen blir jag inknuffad av två manliga kollegor i ett vilorum. De knuffar ner mig på sängen, den ena håller fast mig medan den andre lägger sig på mig och "juckar". Visserligen är vi samtliga helt påklädda, men det var ändå oerhört kränkande. För några månader sedan kom en av dessa kollegor fram till mig och bad om ursäkt för vad han utsatte oss kvinnliga kollegor för på 80- och 90-talet.

1990

PHS. Insparksfest och i trappan upp till festlokalen serveras välkomstsshots. Det var mörkt uppe i lokalen och det hördes höga ljud av skratt, förväntningar i luften. Jag får på mig en ögonbindel.

Jag flyger bakåt och lyfts upp av de manliga polisstudenterna som stod på två långa led. Lyfts upp genom att någon grabbar tag i mina bröst bakifrån, sedan fortsätter det... Händer från två håll överallt på kroppen. Tungor i mun och öron.

Händer mellan benen på mitt kön och på bröstet.

Jag hade som tur var snickarbyxor, men min blus drog upp och jag slogs för mitt liv vilket var dumt för då fick jag åka fram och tillbaka på dessa polisstuderandes händer. Till slut sattes jag ner i slutet av detta led och jag och min vän stod och tittade på varandra. Jag blödde lite ut örat då örhänget dragits loss. Vad var det som hänt?? De som hade kjol råkade värre ut.

1980

Jag var ung då jag började på PHS för 37 år sedan. Placerades i ett turlag och mitt YB kom hem till mig efter ett nattpass. Jag ville inte släppa in honom men tordes inte låta bli. När han började pussa mig i nacken och smeka min kropp då jag höll på koka kaffe åt honom blev jag livrädd. Jag vet inte vad jag fick styrkan ifrån men sa vänligt att jag skulle gå tillbaka till min kille som också var polis. Då backade han vilket blev min räddning. På fikat frågade han mig var jag bodde och hur min lägenhet såg ut. Jag ville bara skrika "din jävel du har ju nyss varit där" men det tordes jag inte. Jag svarade lydigt på frågorna och skämdes som om jag gjort något fel. Jag kände mig våldtagen. Jag anförtror mig till en kollega men hon ville inte höra talas om något. Sedan började helvetet. Jag blev kommenderad av detta befäl till allt och mädde fruktansvärt dåligt tills jag fick veta att alla visste att han "bara var sån". Ingen sa eller gjorde något åt det. De tjejer han inte fick ligga med fick ett helvete och de andra lyftes till skyarna. När han flera år senare drogade en kollega mädde jag ännu sämre över att jag inte anmälde honom men det var omöjligt på den tiden. Jag slutade i turen och blev kvarterspolis. Det var porrfilm på nätterna, vägran att åka med kvinnor, kollegor som stått och tittat på då man fått brottats för

livet, skamliga förslag, tafsande på fester. Jag blev bäst på att berätta fräckisar, fick tuff attityd, verkade tuff men mädde dåligt och tappade bort mig i männens attityd och för att överleva.

1981

Jag har precis bytt avdelning och är lycklig och glad över det jobb jag blivit erbjuden. Det är också dags för fest på det nya jobbet. Blir uppjuden av chefen. Han är 59 och jag är 21. Vi går in där det dansas. Musiken drar igång, dörren stängs och man släcker! Det tar en sekund så är hans händer över hela min kropp. I synnerhet mina bröst. Jag försöker skräckslaget och så diskret som möjligt få honom att sluta. Det hetsar honom förmodligen ännu mer. Greppet han håller mig i hårdnar. Han gnuggar sitt stånd mot min kropp. Det här håller på cirka 6 minuter, i två danser. Efteråt går jag hem. Jag känner av hans svettande kropp och upphetsning en lång tid, ja ända till idag. Det här och andra händelser som jag varit med om har berövat mig rätten till mig själv. Det har kostat på att arbeta inom polisen i snart 38 år.

70-talet

Flera gånger fick man freda sig mot "klämfingriga" manliga kollegor, särskilt under de första åren. Dessutom var kvinnors lämplighet i yrket starkt ifrågasatt, även av kollegornas fruar.

Efter ett par år kom jag och ytterligare två kvinnor till en avdelning där kvinnliga kollegor var något helt nytt - och inte särskilt önskvärt. En av de äldre manliga kollegorna kunde inte hålla fingrarna i styr, trots upprepade tillsägelser. Det gjorde att varje gång man passerade honom i fikarummet var man tvungen att "hålla avstånd" om man inte ville ha ett par fingrar i skrevet. Dessutom fick vi hela tiden

höra hur han skulle "sätta på oss" och vad han kunde klara av att göra med oss om vi följde med honom i enrum. Vi gick till yttre befälet och till chefen för avdelningen men blev mer eller mindre utskrattade. Jag och min kollega tröttnade på kollegan och på att ingen lyssnade på oss. Vi beslöt därför att enda sättet var att ge tillbaka:

En dag när kollegan var ombytt och på väg hem fick vi vår chans. Min kollega omfamnade honom bakifrån, låste fast armarna och lyfte upp honom så han var tvungen att stå på tå medan jag drog ner brallorna på honom halvvägs till knäna. Vi talade om för honom att nu var det dags att bevisa vad han "lovade att han kunde göra med oss". Han blev askgrå i ansiktet och vi trodde att han skulle få en hjärtattack varför vi släppte honom. Vi berättade inte för någon om vad vi gjort och konstigt nog sa ingen av de andra kollegorna något. Vi förstod då att han inte berättat något för dem. I flera veckor var gubben "vingklippt" och vi fick vara ifred. När han till slut försökte tafsa igen föreslog vi att vi skulle berätta om vad vi gjort... Vi blev aldrig mer trakasserade av honom.

80-talet

I början fanns det manliga poliser i länet som på arbetstid åkte runt och hade sex med "villiga kvinnor". En del av de villiga hade varit intagna för LOB tidigare. När jag blev färdig polis ansågs det att det inte gick att ha en patrull enbart av kvinnor, varför de få kvinnor som fanns blev ensamma i turlagen. Det var då vanligt att detta "grabbiga" turlag tittade på porrfilm tillsammans och det var alltid VB (chefen) som begärde det. Eftersom det kändes absurd för mig att sitta med blev jag telefonvakt. När jobben kom fick man förhandla för att få någon av de andra att följa med. Efter ett antal år fick vi en kvinnlig chef och då skrek en av de manliga

poliserna "det är för jävligt ska vi ha en smygande fitta som chef". Detta skreks inför polismästaren som inte vidtog någon åtgärd.

80-talet

Som ung student på PHS var jag med när de äldsta på skolan skulle ha slutövningar. Vi i vår kull fick vara figuranter och det var förstås jättespännande. Jag var på en station där det skulle finnas en sjuk/skadad människa. Vi var några som turades om i den rollen. Om patrullerna i övningen gjorde någorlunda rätt skulle de komma fram till att de behövde göra HLR på den sjuke och någonstans där brukade övningen brytas och patrullen få feedback. En lärare och några instruktörer var med, alla män. Huvudinstruktören var en polis i befälsställning som var inlånad från stora staden bredvid. Han var skojfrisk och lite pratsam och som blivande polis insöp man så klart allt han sa. Det var en ära att han ens pratade med en.

Det blev min tur att spela den sjuke/skadade personen igen. Patrullen som kom bestod av två unga manliga blivande poliser. Tyngda av stundens allvar var de lite tafatta men så småningom började de förbereda för HLR, fria luftvägar och allt som behövs. Jag sneglade på instruktören och tänkte att nu måste han snart bryta. Den blivande polisen som förberedde sig för inblåsningar sneglade också på instruktören men inga tecken kom. Bara ett brett flin. Den lite tafatta polisen hade inget annat att välja på än att börja blåsa i min mun. Bortsett från det obehagliga i att få någon annans luft intryckt i sina lungor när man så att säga inte behöver den så var det en högst pinsam situation. När man gett patrullen feedback och de hade åkt vidare frågade jag huvudinstruktören varför han inte brutit i tid. Fick ett brett flin tillbaka och hans förklaring: "han verkade så

jävla menlös, säkert oskuld, så jag tänkte han skulle få sin första kyss". Det drog förstås ner ett batteri av gapskratt från övriga instruktörer. En kränkning av både mig och den manlige blivande polisen.

Med vilken rätt?

80-talet

Jag var yngst i turlaget och fick oftast köra yttre befälet. Jag var bara 22-23 år, han var 15-20 år äldre och som sagt mitt befäl. Han var social och trevlig, vi delade ett idrottsintresse och hade bra dialoger nätterna igenom. Han satt alltid lite vänd mot mig när han pratade i bilen. Dock gärna med sin vänsterarm uppe på ryggstödet bakom mig. Jag hade halvlångt hår ibland uppsatt i tofs. En natt började han plötsligt plocka lite med mitt hår, lägga det fram på axeln och så där, allt medan han pratade på som han brukade göra. Inte jättesexuellt men klart utanför min komfortzon. Vi hade en bra yrkesmässig relation innan. Med vilken rätt gjorde han så? Helt ställd visste jag inte vad jag skulle göra. Bara försökte låtsas som att det inte hade hänt men jag var klart störd över hans tilltag. Awkward, som min dotter skulle ha beskrivit det.

80-talet

Ett år uppstod det märkliga fenomenet att det blev pengar över i budgeten. Personalen fick komma med förslag för pengarna behövde användas för att inte dras in året efter. Det blev omröstning på polisstationen och inköp av parabolantenn vann. Jag upplevde att det fanns ett väldigt engagemang för att få den där parabolens plats. Det var kutym att de äldre gubbarna med inre tjänst ville ha ut personalen i bilarna så fort som möjligt för det skulle spelas kort, helst nätterna igenom. Med parabolens inträde försvann kortleken. Inte visste jag att dessa herrar var så intresserade av tyska och italienska. RTL och andra kanaler tillhanda-

höll mycket, om inte ren porr, så i vart fall kvalificerad tutt-tv.

Dåvarande vaktdistriktschefen, frid över hans minne, som också handgripligen varit ute i herrarnas omklädningsrum och gymmet i fyslokalen och rivit ner almanackor med lättklädda brudar hade nog inte en aning om vad som försiggick på icke kontorstid. Nåde den unga polis som kom in och ville avrapportera eller i värsta fall hade en gripnen med sig på "bästa" sändningstid. Att ta sig en fikapaus och sitta en stund i soffan framför tv:n vid dessa tillfällen var inte direkt trevligt för den som själv inte var intresserad av tv-utbudet.

Sådant här var bara något man fick förhålla sig till, då. Många har upplevt betydligt grövre händelser och det är sådant som måste fram i ljuset.

1994

PHS. Första skjutlektionen. Instrukören visar bild på en patron och frågar om vi vet vad det är. Pekar på mig och säger "nej det är inget läppstift. Hö hö hö."

1995

Praktik. Fotpatrull med 20 år äldre kollega. Han går hela tiden en bit bakom mig och jag frågar varför. "Jag vill kunna kolla på din snygga häck". Jag säger till honom att antingen går du bredvid mig eller så går vi inte alls. "Äh va fan var inte så sur, se det som en komplimang!"

1998

Turskiva. Lätt slirig kollega säger att det är så kul att ha mig i turen. Att jag är jävligt duktig. Lite tråkigt bara att jag inte hänglar med någon på fester och så. Nu när de har en tjej med liksom.

1994

Jag minns den första polisfesten då jag som aspirant ganska snart blev

uppbjuden till dans av en betydligt äldre manlig kollega. Givetvis blev det en tryckare, det lämnades inte utrymme till något annat. Jag satt fast som i ett järngrepp tryckt mot hans kropp med hans händer överallt. När låten var slut lyckades jag åla mig ur hans grepp och gå därifrån. Extremt obehagligt. I andra kollegors ögon förstod jag att detta var vardagsmat, att det här äcklet brukade vara snabb på att bjuda upp nya kvinnliga aspiranter för att "känna lite på dem".

1981

Jag söker till PHS och får vid rekryteringen frågan om hur jag skulle reagera om någon "skär upp mitt söta ansikte". Jag svarar att jag inte förstår frågan och säger att det förmodligen hade varit lika tråkigt om någon skurit upp hans ansikte. Fick då rappt till svar att han tyckte att jag var "kaxig" men att det skulle de snabbt ta ur mig på skolan om jag blev antagen. Jag förstod faktiskt inte alls vad han menade då, men det gör jag idag.

Jag kom in på utbildningen och fick en lärare i OPO som kallade oss kvinnor i klassen "systrar" med direkt syfte att förminska oss. Efter samtal med kurschefen om detta så fick läraren andra arbetsuppgifter. Som första anhalt efter utbildningen hamnade jag i en patrull på span. En kväll när vi började körde handledaren till en handelsträdgård. Han skulle bara in och handla lite blommor, så jag satt kvar i bilen. Ut kommer han med ett fång långskaftade rosor som han daskar i mitt knä och säger att dessa är till mig! Han har fattat tycke för mig och han förutsätter att jag känner det samma!?!

80-talet

Jag startar på ordningen, gör nattpass, alla som har uppehåll har gått och lagt sig men jag är inte trött så jag står i köket och tittar ut genom

fönstret och funderar när jag hör att det kommer in någon i köket. Jag tittar över axeln och ser att det är en listkamrat. Jag tänker inte mer på det utan förutsätter att han hade ett ärende in dit, och det hade han. Han har gått upp bakom mig och jag kan bara se hans händer som formar sig över mina bröst, jag känner hans kön mot min bak, jag blir iskall. Jag frågar vad han gör samtidigt som jag försiktigt vänder mig om i hans armar. Han ler, lägger huvudet på sned, och säger att han tycker att jag verkar vara en mysig tjej och att vi kanske kunde ha det lite trevligt? Då säger jag till honom att om han inte släpper mig nu så kommer strax hela vaktdistriktet att vakna. Han gör inte det, varpå jag knäar honom. Han far bakåt över ett bord, stolarna åker omkring och han landar så småningom på golvet. Vakthavande kommer yrvaken upp ut ur sitt rum och kollegorna som nyss lagt sig kommer också upp. Alla undrar vad som händer. Jag lämnar köket med kommentaren "fråga honom!"

90-talet

Var med och startade upp nätverk för kvinnliga poliser både lokalt, regionalt och nationellt. Detta föranledde att jag inte fick tjänster och jag fick personligen stå till svars för vad "nätstrumporna", "hönsnätet" eller de "militanta vaginorna" ställt till med.

1995 – 99

Jag har blivit utsatt för sexuella närmanden och övertramp utförda av ett befäl och en chef. Jag markerade själv kraftfullt mot de berörda männen vid de enskilda tillfallen och försökte ilsket lyfta min chefs sexuella trakasserier till dennes chef vid ett tillfälle, men fick inget gensvar alls. Jag upplevde mer att jag var hemskt besvärlig som ens tog upp saken. Och självklart sopades allt under mattan.

1990

PHS. Vi hade en kille i vår klass som var en av de äldsta i klassen och han hade en attityd som han väldigt gärna gav uttryck för. Det var bland annat att vi kvinnliga poliser var attrapper. Han var en sådan person som man hellre undvek än gick i diskussion med. Samma man har senare i polisbil tafsat på tonåriga tjejer som var fulla och skulle skjutsas hem till föräldrarna.

1991

När jag kom som aspirant gick som andra tidigare nämnt porrfilmerna på tv:n på nätterna. Mitt vakthavande som var en försynt person och på sin höjd påpekade om man glömt en punkt när man skrev anmälan gillade inte heller porrfilmerna så när jag satt i repan på nattpasset och kvällsturen gått hem skyndade han sig att stänga av då han visste att jag inte heller ville se dessa filmer. Han var en sådan som inte stod så högt i kurs hos andra så han var inte i en sådan position att folk skulle gjort som han sa utan han hade fått tjänsten just för att han var äldst i tjänst och det var hans "tur".

1992

Vi hade jobbat en kväll och träffat på en okänd hundförare som inte gillade kvinnliga poliser. Vi var flera stycken som vid det här tillfället fått höra hans översittarfasoner. När patrullerna kommer in och ska avrapportera pratar vi med varandra om honom. Detta hör den vakthavande och blir förbannad å våra vägnar. När sedan hundföraren kommer in och tycker att vi duger till att koka kaffe och några andra kommentarer blir vakthavande vansinnig, skäller ut hundföraren efter noter och avslutar med att slänga ut honom från stationen om han inte kan uppföra sig. Vakthavande talar om för honom att all personal är lika mycket värda och lika viktiga. Därefter går vakthavande och sätter pappret i maskinen och

skriver på hundföraren. Hundföraren fick därefter inte sätta sin fot på polisstationen så länge jag jobbade kvar. Just den här hundföraren var känd för sitt beteende och jag tror att vakthavande verkligen väntat på rätt tillfälle för att "trycka" till hundföraren. Ryktet om vår station var därefter att där gällde det att passa sig annars blev man utslängd.

80-talet

Jag jobbade på IGV och trivdes gott. Jag kände mig respekterad av gruppen och respekterade mina kamrater. På fysen spelade vi ofta innebandy och en dag när en kriminalare som deltog inte fick tag på bollen så kände jag hur han tog ett rejält tag om mitt vänstra bröst. Jag blev helt ställd och bara frågade "vad fan gör du?" Han flinade. Jag kände mig så oerhört frustrerad, kränkt, förvånad och fruktansvärt besviken för det hade inte funnit i min värld att någon skulle göra så. Tack och lov så sa några av turkamraterna åt honom att han skulle skärpa sig.

90-talet

Jag ville köra MC så jag sökte till trafikavdelningen och kom dit. Jag satte upp mig på intresselistan för att göra MC-testen och kom inte med och inte året därpå heller. När jag ifrågasatte så hade de missat mitt namn... Till slut kom jag med och gjorde testen tillsammans med två killar. Första dagen var det kurvkörning på lite skogsväg och en av killarna körde av och hamnade i skogen. Han avfördes med ambulans, MC:n bärgades och vi två kvarvarande fortsatte köra. På eftermiddagen kom jag in och gick i korridoren till omklädningsrummet och mötte då en annan instruktör på avdelningen. Han stannade upp när han såg mig och frågade: "Är du här?" Ja sa jag, skulle jag inte vara det? Han svarade att han hört att någon kört av varpå jag svarade att det inte var jag. Han svarade då "Ja, ja, det är

ju en dag imorgon också!" och så gick han vidare. Jag blev godkänd på testen men kom aldrig iväg på kursen. När jag frågade chefen varför inte jag blev uttagen svarade han att kursen är dyr och att det är få tjejer som går den och de har ögonen på sig så han törs inte riskera de pengarna! En del sa att jag skulle anmäla till JÄMO men jag kände att jag inte orkade bråka till mig en plats och att pressen skulle ha blivit alltför stor. Jag hade redan magont på testet eftersom jag visste att de inte ville ha någon kvinnlig MC-förare.

90-talet

Jag sökte mig till tekniska roteln. Chefen där ringde upp mig och talade om hur besvärligt och tungt arbetet var där. Det sista han sa när jag framhärdat var att man kan bli väldigt smutsig också! Jag svarade att jag jobbat på lantgård och stått i gödsel upp till knäna och att man kan tvätta sig. Han svarade "Vi får se hur det blir". Behöver jag säga att jag inte fick börja där? Där fanns inga kvinnliga poliser som tekniker, endast ett par civilanställda fotografer. Jag fick senare höra av en insatt manlig kollega att chefen på Tekniska sagt att så länge han satt på den stolen skulle det inte komma några fruntimmer som tekniker!

1999

Jag har fått snopp-bilder skickade till min privata mail från manlig anställd. Han tyckte det var en "kul grej" men slutade när jag bad honom lägga av. Att man ska behöva...

80-talet

Gjorde aspiranttjänstgöring i ett turlag. Åkte nattpass med de två äldste i turen. De parkerade vid en välkänd adress och sade till mig att vakta bilen för de skulle gå in och knulla. Jag satt i bilen en timma i smällkalla vintern. De hade tagit

med nycklarna. De kom tillbaka och berättade ingående vad de styrts med. Båda var gifta småbarnsfäder. I dagsläget frågar sig nog många varför jag inte bara gick ur bilen och tillbaka till stationen. Vi unga kvinnliga poliser ”vingklippades”, jag trodde att detta var det normala och att det var mig det var fel på. Jag har ett otal liknande historier från mina tio första år som polis. Jag bytte senare turlag och förstod först då vilken sjuk värd jag jobbat i. Jag har överlag älskat mitt jobb men skulle gärna radera mina första förlorade år.

1995

Vi hade ett yttre befäl som blev otrevligt full på våra turskivor och tafsade på tjejerna i turen. En kväll gick flera av de yngre tjejerna gråtande från festen när han hade gått över alla gränser. Dagen efter ringde sambon till en av tjejerna, också han polis, till befälet och sa till honom att han skulle ringa och be om ursäkt till alla tjejer annars skulle han skriva en anmälan. Han ringde och bad om ursäkt men fortsatte med sitt beteende.

1995

Jag åkte radiobil i en förort. Då var det en operatör som alltid la ut min bils jobb. Var det jag som svarade så kallade han mig lilla gumman och flörtade på ett lite annorlunda sätt. Han kunde ringa och föreslå att han skulle komma hem till mig och visa hur det skulle gå till i sänghalmen... Han var för övrigt gift och tänkte så förbli.

1985

Jag började som aspirant. Jag hade turen att få ett kvinnligt befäl över oss fem aspiranter. För det mesta var det riktigt roligt men tidigt förstod jag att som kvinna var jag ingen ”riktig kille”. Ett av de första passen jag jobbar går jag upp för en trappa till fikarummet. På översta trappsteget står en man

i uniform, kanske tio år äldre än jag som var 26. Jag hade aldrig sett honom förut. Han står tyst och väntar på att jag ska komma upp och han betraktar mig hela tiden. Lite obehagligt förstås. När jag kommer upp står han i vägen för mig och säger hånfullt ”har vi fått en ny ATRAPP till stationen”. Jag sa ingenting men senare förstod jag att han var länet sämsta hundförare som inte hade mycket till övers för kvinnliga poliser.

6 månader senare gjorde jag utbildningen på Krim och hamnade på Fordonsroteln. Hade en fantastisk handledare som verkligen visade hur roligt polisarbete kan vara. I den utbildningen ingick ett helgpass på Krimjouren. Jag hade sett fram emot att få se hur det var. När jag kommer till jobbet och ska leta efter den äldre kollega jag ska jobba med sitter han och tittar på porrfilm i lunchrummet! Det var fruktansvärt obehagligt och jag blev så konfunderad. Av vilken anledning vill man sitta och titta på porrfilm på jobbet??

Jag lämnade rummet och då fick vi ett jobb av den som var befäl. En kvinna ville anmäla en våldtäkt. Det kändes väldigt olustigt att gå och hämta den som tittade på porrfilm och följa med honom för att se hur man tog upp en våldtäktsanmälan där han skulle be kvinnan berätta om vad hon varit med om i detalj!

Hur skulle man som ny ung kvinnlig polis kunna berätta sådant och för vem? Alla visste ju vad som visades i lunchrummet men ingen verkade tycka det var konstigt förutom en och annan kvinna, men vår åsikt räknades inte.

1993

Hela första året på Polishögskolan i kallades tjejerna i min klass för polisattrapper. Vi var inga riktiga poliser. Trakasserier leddes av

framförallt en kille, men så gott som alla andra killar i klassen hakade på. Det var det som skrämde mig mest. Ingen av killarna tog strid för oss tjejer. Ett par lärare reagerade på den hårda nedvärderande jargongen i vår klass, men de fick inget gehör hos skolledningen. Han i klassen som ledde de andra blev avskild under praktiken på grund av sin mycket dåliga hållning till det mesta. De övriga fega trakasserande killarna i klassen fick självklart fortsätta. De förstörde min tid på PHS.

80-talet till idag.

Jag har hört och sett mycket genom åren.

- hälsningsfrasen av yttre befäl första passet med en kvinnlig aspirant i slutet på 80-talet: ”du är väl en sån där inkvoterad?”
- snacket från killarna i turlaget inför turlagsfesten att ”ni i y-turen ska låta bli våra listhoror” (dvs tjejerna i turlaget)
- aspirantpasset på span som alltid började med timmar på strippklubben för att testa kvinnliga aspiranter
- chefen som kommenterade ögonfransarnas längd mitt i diskussionen om arbetsmetoder
- fackliga företrädare som krävde mindre ”manligt uttrycksätt” och på nästa möte önskade att ”du som kvinna som förstår både manligt och kvinnligt språk kan väl anpassa dig”...
- kommentarerna från en manlig kollega till samma kvinnliga kollega varje pass om hur hon åt en banan...
- vakthavandes förtvivlade kommentar inför hämtning av en psyksjuk framför fyra kvinnliga poliser inklusive ett yttre befäl: ”vi måste vänta tills det finns riktiga poliser i tjänst”.
- förrådspersonalens kommentar till den kvinnliga polisen med storlek 36 i skor: ”så små fötter har ingen riktig polis”.

- härskarteknik i fikarum och mötesrum av manliga högljudda skyddsombud
- nakenbilder i träningslokaler
- anonyma brev i postfacket till den kvinna som sökte chefstjänst med beskrivning av att man "verkligen behövde en stark och erfaren polis som chef"
- inbjudna prostituerade på personalfester
- nyliga kommentarer om hur manliga chefer (ifrågasatta för just sin kvinnosyn) beröms för att de aldrig säger nej till uppdrag men kvinnliga chefer som inte heller säger nej ifrågasätts om de alls kan sätta gränser eller riskerar bli utbrända...
- kollegornas kommentarer vid semesterplaneringen till den nyaste i utredningsgruppen som är gravid: "cheferna borde erbjuda kyskhetsbälte till er innan ni får tjänst".
- ifrågasättandet av 90-talets fackliga arbetsmiljöundersökning som visade på att nästan 50 % upplevde sig utsatta för sexuella trakasserier och fick manliga fackligt förtroendevalda yrka att "undersökningen måste göras om för det kan ju inte stämma"
- kommentaren i en radiobil på 80-talet efter några timmars slumrande i slutet på ett nattpass: "kan du inte suga av mig - jag har sånt jävla morgonstånd..."
- äldre manliga kollegor som angriper unga kvinnliga chefer med föraktfulla kommentarer och köns- svordomar och tas i fullt försvar av sina manliga förtroendevalda och skyddsombud
- vakthavande som alltid hälsade med en vänskaplig kram och en arm som bara råkade halka ned och nå bröstet
- lärare på PHS som nyttjade 90-talets pubaftnar till att erbjuda bättre betyg i utbyte mot "umgänge" i idrottshallen
- Chefsmöten där beslutet fattats i bastun kvällen innan

1994

Jag var aspirant. En manlig kollega var väldigt närgången på ett dansställe vi var på. Jag talade om för honom att jag inte var intresserad. Då började förnedringen. Han sa att jag måste vara flata eftersom jag inte ville vara med honom. Jag sa att jag verkligen inte var intresserad, att jag inte var en flata. Han sa att han hört på stationen att jag var homosexuell. Jag sa åt honom att sluta med sitt dumma beteende. Han fortsatte. Han såg att jag blev ledsen och arg. Han sa: "Slå mig då. Jag ser att du vill det. Slå mig!" Han sa detta flera gånger. Jag lyckades behålla lugnet och sa: "Jag skulle aldrig sänka mig till din låga nivå och slå dig."

80-talet

Visst har jag själv varit med om porrbilder i mitt skåp, sexistiska texter i mitt skåp och att mina manliga kollegor föredrog porrfilm på nätterna istället för att jobba. Det var mycket snack om hur värdelösa kvinnliga poliser var. Jag har sagt ifrån eller gått undan när jag ansett att det inte varit ok.

En gång början av min anställning var jag på en utsättning för alla på kriminalavdelningen. Under utsättningen skulle spanchefen visa en film. Det var en filmsnutt där en kvinna sög av en gorilla. Gubbarna skrockade men ingen sa någonting. I slutet av åttiotalet åkte yttre befälet och jag i patrull. Vi hade gjort det tidigare och jag hade känt olust. Denna gång körde han och det bar iväg ut i ett stort naturskyddsområde - stora ödsliga skogsmarker. Hans högra hand lägger han mellan sätena men åter till ratten. Han stannar och går ur medan jag sitter kvar. Jag vet inte vad han gör. Jag är rädd och känner olust. Jag tar fram batongen och lägger den greppbar, sen knäpper jag upp hölstret till pistolen. Han skulle inte få skada mig. Han kommer in igen, får den fortsätter och handen kommer igen. Nu är handen på kanten av

mitt säte och upp på mitt vänstra lår. Panik! Jag ryter till honom att ta bort handen vilket han gjorde. Glad för att han gjorde det så jag slapp göra något annat. Åkte aldrig med honom igen.

1995

Nattpass. En ung person är gripen och föräldrarna väntade i receptionen. Jag mötte upp föräldrarna för att ta med dem till förhørsrummet där den gripne pojken satt. Då vi gick genom polisstationen hördes ljuden från porrfilm ut i korridoren. Jag sprang iväg före för att stänga dörren till lunchrummet. Jag utgår från att föräldrarna hörde det samma som jag och jag höll på att skämmas ihjäl.

1985

Jag kom som ny, ung polis på ordningen. Den allmänna benämningen på kvinnliga poliser var attrapper. Tidsfördrivet på nattursfikat var porrfilm som rullade på medan man åt. Jag kände mig inte bekväm i det sällskapet som ensam tjej, så jag valde att inte sitta ihop med turlaget. Det värsta var att det var så normaliserat då, inget konstigt att man såg på porr på jobbet!

1994

"Du vet att Gud skapade mannen före han skapade kvinnan va?". Jag hade precis slagit mig ned framför ett skrivbord på en polisstation och skulle genomföra den så kallade "Lilla intervjun" i antagningsprocessen till Polishögskolan och detta var inledningsfrasen. Vad svarar man på en sådan fråga i ett sådant sammanhang? Mitt impulsiva och trotsiga jag tog över där sekunden senare och svaret han fick var: "Alla ska vi begå våra misstag innan det blir perfekt."

1996

Under min tid som aspirant och senare som närpolis fälldes kommentarer som "hönsen kan hoppa

upp och sätta sig på pinnarna” när vi kvinnliga poliser kom in till utsättningarna på huvudpolisstationen. Under nattpassen tittades på porrfilm i dåvarande KC och kommentarer om bröstens storlek med mera diskuterades högt och ljudligt.

Detta pågick samtidigt som en av de aspiranthandledare jag hade i turlaget hade som rutin att ställa sig och titta i porrtidningar på bensusmacken när vi hade tankat under nattpassen. Detta vågade jag dock aldrig säga något om, tyvärr. Var nog rädd att inte bli godkänd.

1995 – 99

Jag hade en chef som bar på ett förakt mot kvinnliga poliser. Han var ömsom lissmande, ömsom otrevlig och nyckfull och vi var några som kände stress av att inte veta vilket humör han kunde vara på. Jag fick bakom ryggen på denne chef höra från flera mycket upprörda manliga kollegor: ”ni skulle bara VETA vad han säger om poliskvinnor i bastun och när ni inte hör!” I arbetslaget i övrigt var det bara go’ gubbar och gummor, så chefen var nog ensam om denna kvinnosyn. Denna chef har fortsatt uppåt i hierarkin och jobbat på olika ledande positioner inom polisen.

1998

Jag har under många år varit brottsutredare. Jag kände mig inte bekväm i mitt arbete på grund av dåligt ledarskap. Jag fick möjlighet att läsa en distanskurs mot ett universitet, där kursen handlade om kvinnors villkor. En uppsats ingick också i kursen. Jag skrev om löneskillnader mellan kvinnor och män som var så tydlig i mitt jobb. Jag gjorde bland annat en statistikuppgift som visade att kvinnliga utredare hos oss hade betydligt lägre lön än männen. Jag satte uppsatsen på en anslagstavla i en korridor inte så långt från mitt

rum. Det gick några veckor och ingen sa något om mitt ”alster” men så en dag hade någon hängt upp en strypsnara av ett kraftigt rep i närheten av tavlan. Jag pratade med en kollega om den och vi var båda klara över att den var tillägnad mig. Efter en tid lämnade jag aktuell arbetsplats och arbetade sedan på mindre kontor på andra orter, fram till pensionen.

1995

Jag var nyutexaminerad polis och bevittnar en misshandel i hissen på Norrmalm, där en kollega dunkar en handfångslad mans huvud i hissväggen. Jag gick direkt till min chef och berättade vad jag var med om och gjorde klart för min chef att jag kommer att säga sanningen om jag blir kallad till internutredarna. En anmälan upprättades. Strax efter detta ville facket ha ett möte med mig och de kom platsen där jag tjänstgjorde. De gjorde det kristallklart för mig att de har valt sida i ärendet och det var inte min sida. De stod på den misshandlande kollegans sida. Jag tyckte att det var bra att de valde att stötta honom eftersom han skulle behöva ha all hjälp man kan uppbringa, men jag förstod inte varför de inte kunde hjälpa mig också och samtidigt. Jag var också medlem och hade betalat fackavgift. När jag fick svaret så trodde jag att jag skulle trilla av stolen. Facket var osäkra på varför jag hade gjort anmälan. Det kunde ju ha varit så att jag var intresserad av min kollega, att han nobbat mig och som hämnd anmälde jag honom. Jag blev sååååå förbannad och chockad så jag bad dem gå därifrån och så gick jag ur facket.

1979

Jag blev uppkallad till en kommissarie på polisstationen. Han uppmanade mig att dra ner byxorerna. Jag vände och gick ut igen lite chockad.

1992

Det var en intervju efter prov och tester vid min ansökan till PHS. Tre gråhåriga män på rad genomförde denna intervju. De kommenterade att jag var klädd i tröja och kjol: ”och här kommer en tjej i matchande tröja och kjol. Och smycken har du också! Och du tror du passar som polis?” Väl på PHS fick jag höra att jag hade alldeles för tjejig röst och att jag måste sänka tonen om det skulle fungera ute i verkligheten vid eventuellt bråk.

1990

PHS. Vi ska skjuta k-pist, liggande på isig mark och på galonunderlägg. Jag som aldrig gjort detta har lite svårt att hitta rätt ställning. Skjutinstruktören kommer farande, drar upp mig i kopplet och sparkar mina ben i rätt position. Jag blir så chockad att jag inget säger. Sen sätter jag alla skott i a-zon.

90-talet

Vi hade en grupp för kvinnliga poliser och en enkät gjordes angående sexuella trakasserier. Resultatet var så graverande att vår dåvarande chef samlade in allt material och beordrade oss att hålla tyst. Inte prata med media.

1996

Grabbgänget aspiranter från samma årskull är singlar och när det är dags för förfest innan utgång på krogen bjuder de in det civilanställda tjejjägnet. Sinsemellan gör grabbarna upp om vilken av ”reserverna”, som de öppet kallar dessa rara tjejer, de ska ragga på för att kunna gå hem med vid kvällens slut om inget bättre dyker upp.

1975

När jag var aspirant på en spaningsrotel hade jag en ca 35 år äldre handledare. En av de sista dagarna under mina sex veckor hos denne man hände det. Han tryck-

te upp mig i ett hörn i hissen och började kyssa mig. Vet inte hur fort jag slog mig loss ur hans grepp och ut ur hissen. Vågade inte berätta för någon, varken pojkvän eller föräldrar. Vad trodde gubbfån? Jag var 21 och han runt 55. Äcklad låste jag in mig på mitt tjänsterum och vågade inte lämna förrän han gått hem. Nästa dag som var min sista på den avdelningen kom han med en stor bukett blommor och en flaska punsch till mig och tackade för gott samarbete. Vidrigt! Detta hände för över 40 år sedan men minns det som igår.

1986

Kommer så väl ihåg mitt första nattpass på ordningen. Skulle åka med en kollega inte mycket äldre än jag själv med en gubbig attityd. Efter genomgången i turen sa han åt mig att vi skulle ner till garaget och gå igenom utrustningen i bilen. När han öppnat bakluckan tittar han inte ens åt utrustningen i bilen utan vänder sig mot mig och säger: ”Bara så att du vet. Om det någon gång blir ett lägenhetsbråk eller psykfall och du åker med mig så kör jag raka vägen in till station och byter ut dig mot en av killarna”.

Jag svarade inte på det. Fem år senare fick han ny tjänst i nytt distrikt. Jag fick en stor kram vid avtackningen och då sa han att jag var den bästa polis han jobbat med för han var trygg med mig - han kom också ihåg vad han sagt och han skämdes.

1993

Ung, ny, gav svar på tal. På bevakningsuppdrag böjde jag mig för att ta upp något ur min väska. Äldre kollega greppade mig om höfterna bakifrån och började jucka på mig med sitt underliv. Extremt förnedrande. Jag kände att jag hade mig själv att skylla som ”kaxat”.

1983

Min första graviditet. Högravid

och mitt yttre befäl tog ett stadigt tag om mina bröst och sade inför hela turlaget: ”till och med du har ju fått bröst”. Jag gick undan och grät.

90-talet

Ny på PHS. Mot slutet av in-sparksfesten hamnade jag i ett rum med tre män. En våldtog mig, de andra tittade på. Resten av tiden på PHS låtsade inte någon om att det hade hänt. Jag orkade inte anmäla, var rädd för vad som skulle hända.

1996

En kvinnlig länspolismästare samlade ett större antal kvinnor till möte. Syftet var att efterhöra intresse av avancemang. Länspolismästaren sa under mötet att det inte gick att kombinera jobb och familj. En kvinnlig polis höll inte med utan sa emot. Hon avancerade aldrig efter det mötet. Ingen av oss i sällskapet sa något vilket jag ångrar idag. Grabbarna inom polisen klarar ju familj och karriär?

1990

Som nyanställd fick jag en chef som var öppet och tydligt motståndare till kvinnliga poliser. Jag blev systematiskt och konstant tilldelad de minst attraktiva arbetsuppgifterna. Det tog sex år innan denne chef hälsade på mig i korridorerna. Oftast tittade han helt enkelt över huvudet på mig och bokstavligen såg mig inte. Inte heller tycktes han höra mig när jag hälsade. Han uttryckte högljutt sin åsikt att kvinnliga poliser var bara bra för två saker, ”och en är att koka kaffe, höhö”.

När det blev min tur i turordningen bland mina jämnåriga kollegor att gå befälsutbildning eller ”svara” som befäl ändrade han systemet och jag blev plötsligt inte längre aktuell. Ingen förklaring annat än att systemet var som det var. Jag åsidosattes helt i sex lönerevisioner

på rad, vilket innebar att jag inte fick någon löneökning alls under sex år. De jag jobbade med var trygga rutinerade män som inte själva anammade beteendet bara för att chefen hade det, men när det skedde ett generationsskifte och de äldre mogna kollegorna ersattes av yngre nyutexaminerade ändrades allt. Dessa yngre var angelägna om att passa in. De såg och hörde attityden från denne chef, och jag var plötsligt måltavla för alla möjliga slags nedlåtande sexistiska kommentarer och attityder. Jag blev inte sexuellt trakasserad, men jag blev tillräckligt särbehandlad för att några år senare ha övertygats om att jag var så oduglig och värdelös som mina manliga kollegor hela tiden lät mig förstå.

Då kom möjligheten genom en ny tillfällig tjänst, och när jag började där förstod jag att arbetsplatsen kan var både trevlig och rolig. Kollegorna där uppskattade både mig som person och min kompetens. Jag fick sakta tillbaka tron på mig själv och glädjen i att göra ett bra jobb.

Avslutande ord

Det är på sin plats att minnas vår historia och reflektera över utvecklingens takt. Jämställdhet är tyvärr ingen självklarhet och lika värde är än idag i många fall endast ett begrepp. Det finns mycket kvar att kämpa för innan vi har ett jämställt samhälle.

Enskilda kvinnors smärtsamma erfarenheter av sexism, sexuella trakasserier och övergrepp har historiskt sett förminskats och bortförklarats. Miljontals kvinnor har genom alla tider tvingats att helt själva bära bördan av brott som har begåtts mot dem. Tills nu!

#metoo har öppnat dammluckorna. Vittnesmålen som forsar ur visar på grundläggande problem i alla samhällsskikt och ingen grupp är förskonad, inte ens barn. Mänskliga rättigheter känns fjärran.

#metoo-debatten måste ses i ett större perspektiv. Det handlar om de patriarkala strukturer som historiskt sätt varit starkt förankrade i vårt samhälle och fortfarande är det i delar av världen. Sorg över alla kränkningar blir till ilska som nu kanaliseras i en kamp för att få upprättelse.

All kamp som sker har historiskt haft samma syfte: att förändra. Vi kan också se att förändring inte sker utan om ingen uppmärksammar att det är fel. Kampen för kvinnors rösträtt, upphävningen av gifta kvinnor som omyndiga, kriminaliseringen av våldtäkter inom äktenskapet, avkriminaliseringen av homosexuella och mycket senare friskförklaringen av homosexuella.

Konvention om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor skrevs under av Sverige 1980, och det är inte särskilt länge sedan. För att få lite perspektiv på dessa historiska vik-

tiga genombrott vittnar många om hur det på 80-talet var helt naturligt för manliga poliser att titta på porrfilm under tjänstgöring. Just detta är skrämmande fascinerande, för det säger allt om inställningen hos dessa män till kvinnor. Tyvärr finns det fortfarande de som har kvar den inställningen.

Vi vill ha sunda och inkluderande arbetsplatser men fokus hamnar på de dåliga. Kanske måste de som har sunda och fungerande arbetsplatser bli bättre på att dela med sig av sitt framgångsrecept. På samma sätt som fungerade länder genom FN har ett ansvar att hjälpa länder som är i kaos.

Men det mest allvarliga är nog ändå tystnaden. För när människor är tysta betyder det att man är rädd för vad som ska ske om man bryter tystnaden och berättar. Det är den kulturen som är viktig att förändra, och att ta de som vågar berätta på allvar.

Alla berättelser har sin egen relevans, även de som skedde för många år sedan. De är pusselbitar som tillsammans kan förklara hur det har blivit som det är nu. Vi måste beakta historien för att kunna sätta in dagens beteende i ett mönster.

För individen som utsatts kan det ha format hela ens karriär och en stor del av ens liv. Upplivelsen bär man med sig vare sig den hände nyss eller för många år sedan. Omgivningen kan ha ändrats, men det som har hänt finns kvar inuti och det har sårat oss på sätt som i vissa fall inte går att hela. Den sorgen och smärtan förtjänar respekt och värdighet.

Tack

Tack till alla starka, sköra, förbannade, sårade, ledsna och modiga kvinnor som delat sina berättelser trots smärta och oro. Vi var de som behövde ställa skåpet där det skulle stå och ställa in den allmänna moraliska kompassen.

Tack till alla kompetenta kvinnor som bistått med juridisk, politisk och strategisk rådgivning.

Tack till de som skrivit belysande texter till hjälp för förord, artiklar, pressträffar och avslutande reflektioner kring vittnesmålen.

Tack till de män som utan föregående kallelse klev fram och tog sitt ansvar. Ni är de som måste tvinga fram förändringen hos era bröder.

Tack till de som inte är och aldrig varit anställda inom polisen men ändå ställt upp, pro bono, med råd och dåd för upppropets skull. Kommunikatören som hjälpte oss med formuleringar av brev, grafikern som tryckte vittnesmålen till en publikation, illustratören som gjorde vår logga.

Tack till de som administrerat och modererat facebookgruppen #nödvärn, samlat in vittnesmål, redigerat och bearbetat materialet, drivit nödvärnsbloggen och representerat sakfrågan i media.

